

Nur Dağının eteklerinden aşağı doğru kavisler çizerek süzülen dar ve taşlı bir yolda gıcırdayan tekerleklerine değen çamurlukların inatla çıkardığı sese aldırış bile etmeden ilerliyordu. Dağdan aşağı inen tek şeritli yolun bir tarafında kışın kavurucu soğüğundan kurtulmuş, yapraklarını tamamlamış portakal ağaçları ve baharın getirdiği güzellikler, diğer tarafta ise sararmış kuru otlar ve kurumaya yüz tutmuş

dikenlerden oluşan boş bir arazi vardı. O güzelim yeşil ağaçların aksine ruhsuz kuru otlara bakmayı tercih ediyordu satıcı Süleyman. Bugün hiç satış yapamamıştı. Bu yüzden aksiliği üzerinde, içindeki o kötü yürekli ihtiyarı dışa vurmuş kendi kendine konuşarak yol alıyordu. “Bu insanların nesi var böyle” diye homurdandı kendi kendine. Oysa yok yoktu arabasında. Tam da çocukların ilgisini çekecek şeylerdi bunlar.

Kırk beş elli yaşlarında, kısa boylu fazlasıyla açık göz, sinirli bir ihtiyardı satıcı. Artık emekliye ayrılması gerekiyordu. Ama o işini seviyordu. Bu işi bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Üzeri mavi bir çadırı örtülü olan arabasını çok güçlü bir at çekiyordu. Buna rağmen bütün hıncını attan çıkartmışçasına kamçısını havada sallayarak atın üzerine indirdi. At kamçının sırtına verdiği acıyla hissedince can havliyle daha da hızlandı. Zaten ne yapsa yaranamıyordu bu çirkin ihtiyara.

Tepecik köyüne girmek üzereydi mavi çadırlı araba. Son umuduydu bu köy. En azından günün yorgunluğunu unutturacak kadar satış yapmayı bekliyordu.

Tepecik köyü, köyün arkasından bulunan küçük bir tepeden almıştı ismini. On beş yirmi haneden oluşan yeşil ve zengin bir köydü. Tepe köyün kuzeydoğusunda bulunuyordu. Tepenin bittiği yerle köyün en kuzeydoğusunun birleştiği yerdeydi Ferhatların evi. Henüz altı yaşında üç kardeşli bir ailenin en büyük çocuğuydu Ferhat, önümüzdeki yıl okula başlayacaktı. Babasının maddi durumu üzerine yansımıştı. Eski bir gömlek, paçaları kesilerek kısaltılmış bir pantolon ve yaz kış ayağından çıkarmadığı koyu renkli bir çizme. Ama onun o güzel kirli yüzü ile bir defa gülmesi bütün bu dış görünüş safatasını geride bırakıyordu. Kendisi, anne-babası ve iki küçük kardeşi ile köyün en küçük evinde yaşıyorlardı.

Ve Busi; O, Ferhat’ın en sadık dostu. Yaşları hemen hemen aynı, cüssesi ise Ferhat’ın cüssesinden daha iri olmasına rağmen onun her dediğini yerine getiriyordu. Yüzyıllardır atalarının yaptığı o kutsal görevi oda kendine düşenleri yerine getirerek büyük bir hazla devam ettiriyordu. Ferhat her gün köpeği Busi ile birlikte tepeye çıkar, günlerinin yarısını orada geçirirlerdi. Orada kendi hayal ürünü ile taşlardan yaptığı tahtına oturur ve önünde bekleyen köpeğine emrini verirdi.

“Çabuk bana topumu getir Busi!...”

Busi eski elbise parçalarının katlanıp top haline getirilen topu getirir sonra da birlikte saatlerce oynarlardı. Oyunları bittiğinde ya da yorulduklarında tepeden aşağı doğru yarışarak günü finalle kapatırlardı.

Satıcı nihayet köye varmıştı. Köy odasının güneş görmeyen gölge kısmına geldiğinde dizginleri çekerek arabayı durdurdu. İş tecrübesi gereği arabayı durdururken hoovv! diye garip bir ses çıkarırdı. Buradaki amacı ise atı durdurmaktan çok insanların dikkatini çekmekti. Ve başardı da. Bir anda etrafı çocuk kaynadı. Kimileri para kimileri yumurta, kimileri ise arpa-buğday karşılığı para yapan değerli köy ürünleri getirerek alışveriş yapmaya başlamışlardı.

Satıcıların bayramı, anne ve babaların kara günleriydi satıcıların geldiği günler. Çocuklar evde para bulamayınca neler götürmüyorlardı ki. Anne babalar ne kadar engel olsa da onlar bir çocuk. Baş edebilene aşk olsun.

Satıcı Süleyman ise yumurtaları ve tahılları belli bir fiyata alıyor sonra da kasabada iki

misline satıyordu. En çok hoşuna giden de buydu.

Ferhat satıcının başındaki kalabalığı uzaktan izliyordu. Çünkü onların ne parası, ne yumurtası, ne de tahılları vardı. Babasının toprağı köydeki en az toprak parçasıydı. Kendi işini kendisi gören, kimsenin işine karışmayan dürüst ve çalışkan bir adamdı. Sahip olduğu tek atla çiftini sürer, icap ettiğinde komşularına yardımcı bile olurdu. Onun bu çalışkanlığını “tam bir köylü” diye nitelendirmişti bazıları. Sonra ona “köylü, köylü” demişler ve son olarak da yanına ismini de ekleyerek “Köylü Ahmet” demeye başlamışlardı.

Satıcının başındaki kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu. Ferhat kendisinden beklenmeyen bir olgunlukla sanki köyde bir satıcı yokmuş gibi davranmaya çalışıyor, yüzünü o yana çevirmiyordu. Köpeğı ile meşgul oluyor, onunla konuşuyordu.

“Büyüyünce doktor olacağım, babam söyledi doktorların çok parası olurmuş. Çok zengin olacağım o zaman bir sürü yiyecek alacağım.”

Ne de olsa umut etmek para ile alınmıyordu.

Hayal kurmak bedava...

Sınırsız hayal gücünü iyi kullanıyordu. Nasıl doktor olunacağı ve ne yapması gerektiğı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun için önemli olan sonuca ulaşmaktı. Doktor olmak ve zengin olmak. Evet o henüz altı yaşındaydı ve umut ediyordu. Umud iyi bir şeydi...

Durakladı birden tüm hayalleri geride bırakıp kendine geldi.

Yüzü gülüyordu, eve doğru koşmaya başladı. Aklına, geçenlerde oyun oynarken bulduğu bir para geldi. Para eski elli liraydı ve tedavülden kalmıştı, ama o bunu bilmiyordu. Onunla bir şeyler alabilirdi. Az önce kurduğu hayalleri unutmuştu. Doktor olmak, zengin olmak bütün bunları elli liraya satmıştı.

Eve geldiğinde oyuncak kutusunu buldu. Ters çevirip döktü. Oyun oynarken bulduğu, kendince ilginç şeyleri koyduğu bir kutuydu oyuncak kutusu. Yani içinde oyuncak filan yoktu. Belki de bulduğu elli lira kutu içindeki en değerli şeydi. Parayı buldu, dünyalar onun olmuştu.

Dışarı çıktığında satıcının arabası hâlâyerindeydi. Derin bir ohh çekti ve arabaya doğru koşmaya başladı.

Kalabalık dağılınca satıcı Süleyman da birkaç metre ileride oturan, sohbet eden köylülerin yanına gitti. Köy odasının ön tarafında küçük taburelerde oturuyorlardı. Dört kişiydiler. Oturanlardan biri de Ferhat'ın babası köylü Ahmet'ti.

Satıcı selam vererek köylülerin yanına oturdu. Köylülerden biri :

“Eee! Süleyman amca nasıl gidiyor satışlar?”

“Ne olsun be sürünüp gidiyoruz işte. Şu sizin köyde olmazsa acımızdan ölürdük herhalde.”

Başka bir köylü:

“Belli belli Süleyman amca baksana arpa buğday çuvalları yarılanmış, yumurtalar ve paralarda cabası.”

“Eee! Çocuk bunlar onlarında nefisleri var, verin parayı kurtarın tahılları...”

Gülüştüler sonra.

Birden herkesin dikkati yanlarına koşarak gelen çocuğa takıldı. Ferhat yanlarına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Daha soluğunu bile almadan satıcıya dönerek

“Neler satıyorsun amca?” Satıcı çocuğu tepeden aşağı doğru süzdü ve kanaati şu yöndeydi: “Bu çocukta para olmaz.” Ama olabilirdi de. Cevap vermek zorunda idi.

“Bisküvi, şeker, gofret... ne istersen var.” Ferhat’ın dikkatini en çok şeker çekmişti.

“Şekerin tanesi ne kadar?” Satıcı:

“Üç tanesi 10 Ykr...”

Ferhat pek bir şey anlamamıştı. Ne diyorsun anlamadım der gibi, adamın yüzüne baktı.

“Nasıl yani?”

Satıcı bir üff çekip ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı. Tepeden bir dev gibi Ferhat’a bakarak :

“Bak delikanlı üç tane şeker alıyorsun paran varsa 10 Ykr veriyorsun. Eğer altı tane alırsan 20 Ykr ödersin tamam mı?” Ferhat yine bir şey anlamamıştı. Ama adamı fazla sinirlendirmek istemiyordu da . Sağ eliyle sıkığı yumruğunu yavaşça açıp içindeki parayı adama gösterdi.

“Bu paraya kaç tane gelir?” Satıcı eğilip Ferhat’ın elindeki paraya baktı. Paranın tedavülden kalkmış elli lira olduğunu görünce kahkahayı bastı. Satıcı öyle bir gülüyordu ki köylüler bir an onun aklını kaçırdığını sanmıştı. Sonra çocuğun elindeki parayı görünce köylüler de satıcıya katılarak gülmeye başladılar. Tabi içlerinden biri gülmüyordu. Başını öne eğmiş çocuğunun düştüğü bu durumdan kendine pay çıkarıyordu. Evet vicdan mahkemesi kararını vermişti; baş suçlu o idi. Bu şekilde bir maddi durumla ne ailesine nede oğluna bir şey veremiyordu.

Ferhat’ın yüzü büzüşmüş, gözleri dolmuştu. Satıcının gülmesi çocuğun ağlamasını bastırıyordu. Çocuk satıcının ve köylülerin gülmesine daha fazla dayanamadı avucunda tuttuğu parayı yere fırlatıp arkasını dönerek koşmaya başladı. Köylü Ahmet başını kaldırdığında onun da gözleri dolmuştu. Bunu gören köylüler artık susmaları gerektiğini anlamışlardı. Fazlasıyla eğlenmişlerdi, ama aşırıya da gitmek istemiyorlardı. Çok kızmıştı köylü Ahmet, oğluna gülenlerin gözlerine teker teker baktı onlara bir şey söylemeyecekti. Çünkü o an en güzel cevabı gözlerindeki öfkeli bakışlar veriyordu. Sonra oğlunun gittiği yoldan daha büyük adımlarla evin yolunu tuttu. Eve ulaşmadan oğluna yetişmek istiyordu.

Hâlâ anlamamıştı. Niye gülmüşlerdi ki. Herhalde para çok değersizdi. Ama çok kızmıştı, çok utanmıştı da ve şimdi ise çok kızgındı. Etkisiz kaldığına çok üzülmüştü. “ Keşke çizgi filmdeki o süper kahramanlardan biri olsaydım” diye iç geçirdi kendi kendine. “ Hepsinin dersini verirdim, o zamanda gülün bakalım” bu sefer ki biraz sesli olmuştu. Birden doğrulup kendisine baktı Busi. Her zamanki gibi ayağının dibinde yatıyordu. Köpeğinin kendisine baktığını görünce başını okşayarak,

“Benim en iyi dostum sensin Busi.”

Köpek kendisine yapılan ilginin farkındaydı. Oda buna karşılık olarak sahibinin ellerini yalıyordu.

Ferhat’ın babası, oğlunun tepenin başında olduğunu görünce onu yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşündü. Kendisi için ise en iyi şey çalışmak olduğundan eline malzemelerini aldı ve tarlanın yolunu tuttu.

Satıcı Süleyman köylülerden Nurettin’in misafiri olmuştu. Koyu bir sohbe dalmışlardı. Satıcı, kasabada neler olup bittiğinden, Nurettin ise köyde geçirdiği günlerden, tarlalardan, portakal ağaçlarından bahsetti.

Sohbet uzadı, sofralar kuruldu, şişeler açıldı. Tam da tencere ile kapak kucaklaşmıştı. İki kafadar yediler, içtiler koro halinde şarkılar söylediler .

Vakit artık gelmişti. Satıcı Süleyman sarhoş adımlarla evden çıktı. Kimse onu yolcu etmiyordu. O da zaten bunun farkında olmayacak kadar sarhoştü. Dilinin ucunda yanlış bir şarkı mırıldanıyordu:

Hasret rüzgarları çok erken esti,

Beni sevdiğime mecbur ettiler...

Sendeleyerek arabasının yanına geldi. Bir iki muhteşem hamleden sonra arabaya binmişti. Acelesi yoktu, zaten eve geç gitmeye alıştı. İçkinin etkisi ile biraz sızmıştı, ama atı onu götüreceği yeri biliyordu. O çok akıllı bir hayvandı...

Ferhathâlâ tepenin başındaydı. Hava henüz kararmamıştı ve eve gitmek için hâlâ vakti vardı. Çocuk olmanın gereğini yapıyordu, oyun oynuyor, bir şeyler dağıtıyor, o dağıttığını tekrar yapıyor hiçbir şey bulamazsa köpeği ile yarışlıyordu. Günlük enerjisini harcıyor deşarj oluyordu. Biraz önceki olayı çabuk unutmuş gibiydi.

Belki de unutmamıştı...

Artık koşmuyordu. Dikkati bir noktada toplanmıştı. Busi hırlamaya başladı. Tepenin tam aşağısından, köyün içinden geçen yoldan, mavi çadır araba gidiyordu. Çocuğun biraz önceki neşeli halinden eser kalmamıştı.

Anlaşılan hâlâ unutmamıştı.

Busi'nin hırlaması sürüyordu, ama artçı değildi. Çünkü mesafe uzaktı. Bu da köpeği fazla etkilememişti. Birkaç yalancı havlama sonrasında susmuştu. Bu havlamalar Ferhat'ın aklına harika bir fikir getirmişti. Belki de bu sayede satıcıdan az da olsa intikamını alabilirdi. Busi yi arabanın üzerine salacaktı. “Evet evet iyi fikir, adam müthiş korkacak ya” dedi kendi kendine ve Busi ye dönerek :

“Saldır Busi, haydi oğlum!”

Busi'nin de canına minnet, o zaten öyle bir şey arıyordu. Görülmemiş bir çeviklikle yerinden fırlayıp, arabaya doğru koşmaya başladı. Tepeden aşağı rüzgar gibi iniyor aynı anda garip bir ses çıkarıyordu. Bu havlama sesi değildi. Sanki... sanki küfrediyordu.

Satıcı hâla yarı uykuluydu. Arabanın içine kıvranmış yatmıştı. Dilindeki şarkı hâla devam ediyordu. “Beni sevdiğime mecbur ettiler...” Atının başı boştu, anlaşılan atna çok güveniyordu.

Ferhat köpeğinin tarzını beğenmişti, arkasından da bağırmayı ihmal etmiyordu.

“Aferin Busi, işte böyle oğlum...”

Busi neredeyse arabaya yetişmişti ama hâla havlamıyordu. Sanki arabaya bir tuzak hazırlamış gibiydi. Arkadan gidip korkutmak... Ama o direk atının üzerine gidiyordu.

Tepenin eteğinde geçen yolun, yani arabacının geçtiği yolun, yirmi otuz metre ilerisinde birkaç işçi...

Tam karşısında, Nur Dağından gelen uzun kumlu yolda kafalarında saman bendeği birkaç kadın...

Tepenin başında Ferhat... Hepsinin dikkati aynı tarafa yönelmişti ve hepsinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hayatlarında böyle bir manzarayı ilk defa görmüşlerdi ve belki bir daha da görmeyeceklerdi.

Mahkeme salonu kalabalıktı. Herkes hazır, hakimin gelmesi bekleniyordu. Salonda hafif bir uğultu vardı. Bazıları hâla olayın şokundaydı, bazıları aralarında konuşuyor bazıları ise ağlıyordu. Satıcı Süleyman'ın annesi, karısı ve kardeşleri...

Tepecik köyünün hemen hemen bütün ahalişi oradaydı. Sanık sandalyesinde köylü Ahmet oturuyordu.

Ve hakim gelmişti. Üzerinde cübbesi, emin adımlarla makamına geçti. Köylü Ahmet'in tam karşısındaydı. Yanında üyeler, sağ tarafında ise savcı vardı. Savcının yanında birkaç merdiven aşağıda ise mağdur. Satıcı Süleyman'ın kardeşi, şikayetçiydi...

Herkes hazırdı. Hakim o meşhur tokmağını masadaki yerine vurarak izleyicileri susturdu. Tanıklar çağrıldı sırasıyla.

İlk tanık, olayı gören işçilerden Mustafa idi. Olayı en iyi gördüğünü iddia eden o idi. O tepecikten değildi, ilçede oturuyor ancak çalışmak için köylere gidiyordu. Yeminini etti, kalabalığın etkisinden olacak ki biraz heyecanlı idi. Bir iki yutkundu ve konuşmaya başladı:

“Hakim bey, tarlada çalışıyordum ve çok yorulmuştum, biraz su içmek için işi bıraktım. Suyu yöneldiğimde olay hâla gerçekleşmemişti. Araba ilerliyordu, fazla hızlı değildi. Üzerindeki adamı da görmedim. Köpek tepeden aşağı doğru çok hızlı bir şekilde iniyordu. İlk bakışta normal karşıladım çünkü bu her köpeğin yaptığı bir şeydi. Ancak köpek yola indiğinde hiçte normal bir hareket yapmamıştı. Her zaman köylere gider gelirim. Böylesini ilk defa görüyorum. Köpek direk atın altına girdi. Çok şaşırılmışım, köpeğin böyle bir şey yapabileceğini hiç tahmin etmiyordum.”

Hakim, adamın acele etmesi için ekledi,

“Sonra ne oldu?”

Mustafa anlatmaya devam etti. Jest ve mimiklerini iyi kullanıyordu, salon pür dikkat, onu dinliyordu.

“Sonra at şaha kalktı, çok korkmuştu, dönebildiği kadar geriye dönüp koşmak istedi. Ancak bu mümkün değildi. Çünkü at, arabaya kalın iki sunta ile bağlıydı. Ama atın çok kuvvetli olduğu belliydi. Son hamlesini yaptığında o kocaman araba büyük bir gürültü ile ters döndü. Bütün bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Hepsi bu kadar.”

Arabanın devrilmesi ile zaten korkmuş olan at büsbütün çıldırmıştı. Devrilme ile parçalanan arabanın birkaç parçasını sürükleyerek koşmaya başlamıştı.

Satıcı Süleyman devrilen arabanın altında kalmıştı. İçkiliydi, kendinde değildi, bu yüzden dengesiz düşmüş olmalıydı ki boynu kırılmıştı. Zaten o arabanın altından sağ çıkması mümkün değildi. Olayı görenler koşarak gelmişler, kimi köye haber vermiş, kimi jandarmaya. Ama araba kaldırıldığında adam çoktan ölmüştü.

Tepecik köyü büyük bir şok yaşamıştı. İlk defa böyle bir olay olmuştu köylerinde. Daha önce de birçok insan ölmüştü, ancak bu diğerlerinden çok farklıydı. Bazı köylülerin gözünde bu bir kazadan çok bir cinayetti.

Ferhat mahkemeye getirilmemişti. Sadece annesi Fatma Hanım gelmişti. Her ne kadar cinayetin gerçek sorumlusu ise de, nihayetinde o bir çocuktü. Zaten olay onun psikolojisinde derin yaralar açmıştı.

Arabanın devrilmesini büyük bir korku ile izlemiş ve ağlayarak evine gitmişti. Adamın öldüğünden haberi yoktu. Zaten ölümün ne olduğunu bilmiyordu. Busi ise kötü bir şeylerin olduğunu sezmişti. Korkmuş evin arkasında bulunan yuvasına girmiş, kuyruğunu çekmiş, bir şeylerin olmasını bekliyordu. Genel de kötü bir şey yaptığı zaman bu hep olurdu.

Hakim tanıkları teker teker dinlemiş ama farklı bir şey duymamıştı. Genel de hepsi aynı şeyi anlatmıştı.

Savcı köylü Ahmet’i suçlu bulmuştu. Üç yıl hapsini istiyordu. Tabi son söz hakimindi.

Ve hakimın kararı: Türk ceza kanununun 455. maddesine* göre adam öldürmekten üç yıl hapis cezasına çarptırılmıştı.

Tepecik köyü olayı unutmuş, halk eski huzuruna kavuşmuştu. Ama Ferhatların evinde bu pek söylenemezdi. Köylü Ahmet hapisteydi. Aile onun yokluğunu yaşıyordu. Olaydan sonra Ferhat’ın dedesi yardımlarına koşmuş, onlara bakmakla yükümlenmişti. İki üç kilometre uzakta başka bir köyde yaşıyordu. Fazla varlıklı sayılmazdı ama onları kendi köyelerine götürerek onlara kanat gerecekti.

Ferhat olaydan sonra çok az konuşur olmuştu. Sadece gerektiğinde konuşuyordu. Tavırları çok değişmişti. Onun o küçük bünyesi böyle bir olayı kaldıramamıştı. Agresif tavırlar sergiliyor, inatlaşıyor, hatta bazen öyle sinirleniyordu ki annesi bile ondan korkar olmuştu.

Olaydan en çok zarar görenlerden biri de Busi olmuştu. Artık Ferhat onu sevmeyi bırak, yanına bile yaklaştırmıyordu. Yanına her geldiğinde bağıriyor, tekmeliyor onu kovuyordu. Oysa

o sadece emirleri yerine getirmişti. Suçu neydi ki ? Hani elçiye zeval olmazdı. Yaratılanların en üstünüydü insan ve o insanları hizmet etmek için yaratılmıştı. Sadece bir parça ekmek ve biraz sevgiydi istediği. Karın tokluğuna çalışıyordu. Ne para-pul, ne şöhret. Her şeyi yapıyordu; kapıyı bekleyerek bekçilik, itaat ederek kölelik... Bütün bunları bir insana yaptırırsak kim bilir ne paralar ister ve ne kadarını yapardı.

Daha önce köpeğini elleri ile doyuran Ferhat artık ondan o sevgiyi de esirgemişti. Köpeğin yemeğini artık Ferhat'ın annesi veriyordu. Ancak köpeğin eski iştahı yoktu. Çoğunlukla yemek yemiyor, gün boyunca yuvasından çok az çıkıyordu.

Saat henüz sabahın altısıydı ve neredeyse bütün köy kahvaltısını yapmıştı.

Ferhatların evinde de kahvaltı yapılmış, sofrta toplanmıştı. Fatma Hanım köpeğin yemeğini vermek için yuvasına gitmişti ama Busi yerinde yoktu. Normal karşıladı ve etrafta gezindiğini düşünerek onu aramaya başladı.

“Busi neredesin?.... Haydi oğlum yemeğin...”

Belki gelir düşüncesi ile yemeğini yuvanın önündeki kaba boşalttı. Gün devam ediyordu, Fatma Hanım arada bir gelip yemeği kontrol ediyordu ama Busi hâla dönmemişti. Fatma hanım anlamıştı. Busi gitmişti. Onu iyi tanıyordu nede olsa emektar köpekleriydi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

“Demek ki hayvanlarda küsermiş” dedi Fatma hanım kendi kendine. Köpeğin gittiğini Ferhat'a söyledi ancak Ferhat'ın tavırlarında hiç değişiklik olmamıştı. Olay sonrası başka bir kişiliğe bürünmüştü, sanki değiştirilmişti.

Göç vakti gelmişti. Bütün eşyalar toplanmış, traktörün römorkuna yüklenmiş, gitmeye hazırlardı. Köylü Ahmet hapisten çıkana kadar Fatma Hanım babasının yanında kalacaktı. Son birkaç parça eşyadan sonra kendileri de römorka bindiler. Kontak çevrilip de traktör hareket ettiğinde gözünde bin bir anı canlanmıştı Fatma Hanımın.

Kapıya koca bir kilit vurulmuştu ve evlerinin önünde hiçbir canlılık belirtisi yoktu. Kim bilir o kapı ne zaman açılır, sefil de olsa o mutluluk bir daha uğrayacak mıydı bu yuvaya. Artık umut etmiyorlardı, umut etmek küçük de olsa Ferhat'ın bile hakkı değildi. Karamsarlık yenmişti umudu. Umut bu topraklardan gitmişti

Temmuz ayının en sıcak günlerinden birini yaşıyordu yeryüzü, gölgeyi bile otuz sekiz derecede

bırakan sıcaklık dalga dalga gelen bir serapla kasıp kavuruyordu her yanı.

Bir portakal ağacının gölgesine uzanmış saatlerdir çektiği yolun yorgunluğunu atıyordu. Bir yandan gideceği yolu kestirmeye çalışıyor karmaşık bir düşünce içerisinde, diğer yandan ise özlediği yaklaşık bir aydır ayrı kaldığı ailesine kavuşacağı anın provalarını yapıyordu gözü kapalı.

En son iki gün önce yakalayıp yediği tavşandan sonra midesine bir lokma bir şey girmemişti. Bu yüzden zayıflamış neredeyse kaburgaları sayılır hale gelmişti. Dere yatağında gördüğü taze otlardan yemek istemiş sırf açlıktan ölmek için ama olmamıştı, ot onun yiyebileceği bir şey değildi.

Yorgunluğunu atınca kafasını kaldırıp etrafa baktı, artık yola çıkmalıydı. Önce ileri sonra sağa son olarak ta sola baktı, iç güdülerini ona gitmesi gereken yönü söylemişti. Mümkün olduğu kadar bahçelerin içinden gitmeye çalışıyordu. Ağaçların sık olması yolun en az yarısının gölge olmasını sağlamıştı. Bu tıpkı bir denizin üzerine çaprazlamaya döşenmiş kayalara basarak karşı tarafa geçmek gibi bir şeydi. Kafası hafif önde hızlı adımlarla yerdeki taşları sayarak ilerliyordu.

Birden önüne çıkan iri kıyım bir adam onu korkutmuştu, aynı anda durdu. Kafasını yukarı kaldırıp çaresiz biraz korkak gözlerle adama baktı. Onun tepkisini bekliyordu, acaba kendisine yardımcı olur muydu. Ama adamın yüzündeki o asık sinirli ifadeyi görünce artık buradan girmesi gerektiğini düşünmüştü. Tam bu düşüncesini gerçekleştiriyordu ki adam:

“Çabuk defol bahçemden, seni bir daha burada görmeyeceğim.”

Böyle olacağını neredeyse tahmin etmişti. Kendisine ailesi dışında hiç kimse iyi davranmıyordu, ama yinede içindeki insan sevgisi çok fazlaydı.

Nihayet köyelerine giden bir yolun izini bulmuştu, bu yoldan direkt gittiği zaman köyüne ulaşacaktı. Yorgun, bitkin aç bir durumdaydı ama ailesini düşündükçe bu onun gücüne güç katmıştı. Köye doğru koşarak yol aldı.

Köye girdiğinde herkesin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bu bakışların kimi anlamsız “Ne geziyor bu” der gibi, kimi ise hüzünlü “Ne hale gelmiş bu” der gibi. O bunlara aldırış bile etmiyordu.

Artık anlamsız bakan tek kişi vardı o da kendisi idi. O kadar yolu kat ettikten sonra bu manzara ile karşılaşmak onu yıkmıştı adeta. Güya yorgunluğunu unutacaktı, sevgi onun için her şeydi ailesini görünce güya canlanacak bütün enerjisi yerine gelecekti.

Tama tersi olmuştu...

Daha bir ay önce bırakmıştı buraları ama bıraktığı gibi bulamamıştı.

Gördüğü kadarıyla evde kimseler yoktu. Hani neredeyse evde yoktu. Kapılar sökülmiş pencereler kırılmış içeride ev eşyaları yerine toz, toprak ve hayvan pisliği vardı. Evin etrafında bir tur attı içeri girdi ama ne Ferhat'tan ne de diğer aile fertlerinden eser kalmamıştı, ümitleri yıkılmıştı. Kalan bütün enerjisi ile haykırmak istiyordu.

Kafasını yukarı kaldırıp dudaklarını birleştirdi:

“Uvvv..”

Bir kurt gibi uluyordu şimdi Busi.

Bu yaklaşık bir saat kadar sürmüştü.

Ev neredeyse harabeye dönmüştü içeride duvarlar dökülmüş verilmek istendiği kadar zarar verilmişti.

Bu ev bir ayda nasıl bu hale gelmiş olabilirdi. Nereye kayboldu bunlar neden bırakıp gittiler evlerini. Bir ay öncesini hatırladı bir an “mavi çadırılı araba” vakası. Sahibi Ferhat onu arabanın üzerine göndermiş sonrada ne oldu ise bir daha yüzüne bakmamıştı. Ferhat onun en iyi dostuydu ama o olaydan sonra bir anda düşmanı oluvermişti. Ne onu seviyor ne de yemeğini eliyle veriyordu artık.

Biraz uzaklara gider kendimi biraz özletirsem belki eskisi gibi olur dost olabiliriz diye düşünmüştü Busi. Dere tepe düz gidip yüzlerce kilometre yol almıştı. Sonrada Ferhat’ın tavrı değişmiştir diye geri dönmüştü. Ama görünen o ki Ferhat’ta onun yokluğuna dayanamamış başka bir yöne başka diyarlara gitmişti.

O da bir gün muhakkak dönecekti...

Beklemeliydi sahibinin geleceği günü, onlar burayı kendisine emanet etmişti. Aç olmasına rağmen hiç vakit kaybetmeden işine kaldığı yerden devam etmeliydi.

Gün batmak üzereydi Busi yuvasına girmiş kafasını dışarı çıkarmış nöbet tutuyordu bomboş evin önünde. Bir ara kulağına melodi gibi gelen seslerin giderek artması ile kafasını kaldırdı. Bir koyun sürüsü arkasında koca bir toz bulutu ile kendisine doğru yaklaşıyordu başlarında ise komşuları Sait. Busi pek bir şey anlamamıştı neden bu adam koyunlarını buraya getiriyordu ki?

Köylü Ahmet hapse girince Fatma Hanım’ın babası kızını ve torunlarını alıp kendi köyüne götürmüştü. Kendilerine evleri en yakın olan komşuları Sait ise bunu bir fırsat bilerek evin kapısını kırmış kalan birkaç parça eşyayı evine götürmüş hayvanlarını da içeri almıştı. Yazın sıcak olurda hayvanlar süttten kesilir diye de pencereleri teker teker parçalamıştı. Koyunları içeriye koyduktan sonrada geriye çekilip şöyle bir bakmış:

“ Sağol be Ahmet iyi ki gittin beni ahır yapma masrafından kurtardın” demişti.

Busi şimdilik sadece seyrediyordu. Adamın koyunları buraya getirerek neyi amaçladığını anlamaya çalışıyordu. Sürü iyice yaklaşp ta evin sınırları içine girince Busi yaklaşık bir aydır ertelediği mesleğini Sait’e hatırlatması gerektiğini anlamıştı.

Aniden kulübeden çıkıp sürünün üzerine doğru koşmaya aynı anda havlamaya başlamıştı. Koyunlar en fazlada Sait neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Sürü dağılmış hayvanlar korku ve panik içinde etrafa kaçışmaya başlamışlardı. Sait Busi’yi görünce çok şaşırılmıştı.

“ Ne işi var bu hayvanın burada, yoksa köylü Ahmet ya da ailesi gerimi geldi?”

Olduğu yerde kalmıştı, eve baktı hiçbir hayat belirtisi yoktu. En iyisi içerip bakmaktı. İçeri girmek için durduğu yerden hareketlenince Busi ev ile arasına girip hırlamaya başlamış aynı

anda dişlerini göstererek saldırma sinyalleri vermeye başlamışlardı.. Adam bu hareket karşısında korkmuş aynı anda Busi bu korkunun kokusunu almıştı. Sait birden elinde çoban değneği olduğunu fark etmişti değneği Busi'ye yönelterek:

“Haydi...! Çekil önümden seni pire torbası...

Ama Busi o kokuyu almıştı bir kere çekilmeye hiç niyeti yoktu ayrıca bu kapı ona emanet edilmişti cesedini çiğnemedi kimse içeri giremezdi.

Sait Busi'nin önünden çekilmeyeceğini anlamış elindeki çoban değneği ile ona bir tane vurmuştu. Bu acımamıştı ama Busi için bir ultimatordu, saldırmak için yeterli bir sebepti. Sait sadece bir defa gözünü kapayıp açmıştı. Gözünü kapatırken Busi yerindeydi ama açtığı anda onun ağzından çıkan sıcak nefesi hissedebiliyordu. Busi iki ayağını adamın üzerine atmış o korkunç ağzını adamın yüzüne yaklaştırmış onu tehdit ediyordu sanki. Sait çözülmüştü adeta, korkudan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Artık kaçması gerektiğini anlamış, değneği bir kenara atıp arkasına bile bakmadan koşmaya başlamıştı.

Gece olduğunda Busi kulübesine çekilmiş yine kafası dışarıda nöbet tutuyordu. Sait evleri yakın olduğu için ara ara pencereden kafasını çıkartıp Busi'ye bakıyordu. Bu gün koyunlarını eski ahırlarına kapatmıştı, yenilgiyi kabul etmişti ama hazmedememişti ve bunun intikamını çok fena alacaktı.

Sabah olmuş güneş ışığı ile tüm güzelliğini ortaya çıkarmıştı yeryüzünün. Sait gece boş durmamış sabah olunca Busi'yi ortadan kaldırmak için bir plan yapmıştı. Elinde bir parça ekmeğin dışarı çıktı. O bir hayvandı ve yüzlerce zaafı vardı bunlardan biride yemekti. Elinde ekmeğin köylü Ahmet'in evine doğru yaklaştı ama Busi ortalıkta görünmüyordu. Sanki onun sahibiymiş gibi onu çağırmaya başladı:

“ Busi...! Haydi oğlum bak Sait amcan sana yemek getirdi, hadi nerdesin kuçu kuçu...”

Ses seda yoktu. Tam ümidini kesecekti ki, evin arka tarafından koşarak gelen Busi belirdi. Sait'in sesini duyunca tehlike çanları çalıyor diye havlayarak gelmişti ama ekmeği görünce havlamayı bırakıp kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Çok açtı yaklaşık üç gündür hiçbir şey yememişti ve şu an Sait'in elindeki ekmeğin ona bir kuzu eti gibi görünüyordu. Sait planını işe yaramasına sevinmişti ekmeği Busi'nin önüne bırakarak:

“ Haydi oğlum ye şunu...”

Busi önüne bırakılan ekmeği önce kokladı, burnuna eğmeğin kokusunun dışında kokularda gelmişti. Ekmeği yemesini şiddetle arzu eden nefesine karşı gelerek ekmeği yemekten vazgeçti. Bu sırada Sait'ten yine korku kokusu gelmeye başlamıştı. Sait, içine zehir koyduğu ekmeği yemeyen Busi'nin akşamki gibi dişlerini çıkarması üzerine yavaş yavaş kaçması gerektiğini anlamıştı.

Busi açlığa rağmen ekmeği yememişti ama nedeysel açlıktan ölmek üzereydi.çaresizce yuvasına girip birilerinin kendisine yiyecek getirmesini bekledi.

Yuvasına girmiş kafasını yere paralel uzatmış gözleri kapalı öylece yatıyordu. Bu sırada evin sağ tarafında bulunan odunluk duvarının güneş gören kısmına bir güvercin kondu. Busi'nin

kuşlarla arası iyiydi genelde kuşlara zarar vermezdi. Aç olmasına rağmen yine öyle yaptı, sadece gözünün ucuyla bakıyordu. Kuş konduğu yerde etrafından topladığı birkaç çöp parçasını gagası ile toplayıp üst üste çaprazlamaya yerleştirdi. Bu yarım saat kadar sürmüştü. Sonunda küçük şirin bir yuva çıkmıştı ortaya. Sonrada yuvada beş on dakika yattıktan sonra uçup gitti. Busi kuşun uçuşu ile yuvada bıraktığı bir yumurtayı fark etmişti kuşlarla arası iyiydi ama dibine kadar gelip bırakılan bir yumurtayı affetmezdi.

O günden sonra kuş her gün gelip yuvaya bir yumurta bırakmaya başlamıştı. Busi ise her gün kendisine ikram edilen bu yumurtaları afiyetle midesine indiriyordu.

Tepecik köyünde insanların birbirleriyle konuştuğu, sohbet ettiği bazen dedikodu edildiği bazen köy sorunlarının tartışıldığı yerd köy odasının güneş görmeyen kuzey kısmı.

Yine köyün ileri gelenleri toplanmış sohbet ediyor aynı anda gençlerin yaptığı taze çaydan yudumluyorlardı. Her biri bir ağızdan küçük ikili guruplar halinde konuşuyor çoğu birbirini dinlemiyordu bile. Sıra dışı olay olmadığı müddetçe genelde kimse kimseye kulak kesilmiyordu. Sait odanın önündeki kalabalığın yanına gelip selam verip kendisine gösterilen yere oturdu. İkram edilen çaydan bir yudum aldıktan sonra sağ tarafında oturan Nurettin'e:

“Ya Nurettin amca şu bizim köylü Ahmet’in köpeği başıma musallat oldu.”

“Busi mi? O köpek kaybolmamış mıydı?”

Bir genç:

“Geçen köyün arkasındaki yoldan köye girerken gördüm onu, nereden geliyordu bilmiyorum.”

Sait:

“Evet gelmiş ya nerden geldiyse, şimdi beni oraya yaklaştırmıyor.”

İçlerinden biri:

“Tabi bu da senin işine gelmedi değil mi?”

Sait bir iç çekip bıraktıktan sonra kendisini karşısına alan Hasan amcaya:

“Ya neden böyle diyorsun Hasan amca ya...”

“Oğlum adam hapse girdi çoluk çocuk ortalıkta kaldı dedeleri gelip toparlayıp hepsini götürdü. Yani adamın yuvası yıkıldı, sanki bunlar yetmezmiş gibi sen tuttun adamın evini yıktın. Adam çıkıp gelse manzarayı gördükten sonra hepimizin yüzüne teker teker tükürse yeridir.

Nurettin araya girdi:

“Hasan Bey dur bakalım, köylü Ahmet kim oluyor da bizim yüzümüze tükürüyor.”

Hasan amca:

“Aynısını senin evine yapsalardı sen ne yapardın?”

Sait araya girdi:

“Boş verin şimdi bunları da bu köpektен nasıl kurtulacağız? Geçen önüne zehirli ekmeğ attım yemedi uyanık, anladı sanki.

Kalabalık birden homurdanmaya başlamıştı.

Hasan amca:

“Sait, çıldırdın mı oğlum sen günah!...”

Nurettin ve diğer köy ahalisi de aynı fikirdeydi.

“Bence de fazla aşırıya gitme, öldürmek iyi bir fikir değil. Bakarsın olmuyor köpeği bir çuvala koyar başka bir şehre bırakırsın.”

Hasan amca:

“Yahu bırakın hayvan istediği yerde yaşasın, buraya alışmış. Bakın sahibi olmadığı halde hayvan evi bırakmıyor.”

Sait çekinerek:

“Şeyy.. bir şey daha var.”

Bütün kalabalık dikkat kesilmiş Sait’in söyleyeceği şeyi bekliyordu.

“Ben o hayvandan korkuyorum, demiştim ya beni oraya yaklaştırmıyor ama yanımda beni destekleyecek birkaç kişi olursa belki...”

Kalabalıkta tekrar bir homurdanma başlamıştı.

“Biz bir köpeğin peşinden koşamayız”

“Kendi işini kendin hallet.”

“Bu yaştan sonra bir itin peşinden koştu dedirtmem”

“....”

Genelde genç ve Sait kafalı kişiler kabul etmişti yardımcı olmayı.

“Tamam biz sana yardımcı oluruz.”

Güzel bir havaydı yuvanın dışında uyumak için. Kendini güneşe vermiş gözleri kapalı sere serpe yatıyordu.

Bu sırada Sait Nurettin'in iki oğlu Şerif ve Mehmet ve birkaç kişi ellerinde birer çuval avına yaklaşmakta olan bir kaplan gibi sinleşerek yaklaşıyorlardı eve doğru. Onu ekmek yada başka bir şeyle kandıramayacaklarını iyi biliyorlardı bu yüzden bu işi gizli ve zorla yapmak zorundaydılar.

Eve iyice yaklaşmışlardı. Busi gözü kapalı yatarken duyduğu bir çıtırtı ile gözlerini açmıştı. Kendisine doğru yaklaşmakta olan dört kişiyi fark edince ayağa kalkıp saldıрма sinyalleri vermeye başlamıştı. Ancak saldırdığı taktirde zarar göreceğini düşünerek sadece dişlerini gösterip havlamaya ve küçük adımlarla geri geri gitmeye başlamıştı. Bu sırada duyduğu bir ses ile geri döndü. Dört kişide arkasından yaklaşıyordu. Mücadele etmek yenilgi ile sonuçlanırdı.

En iyisi kaçmak...

Durdu...

Rakiplerinin güçlerini, cesaretlerini ve kazanma isteklerini ölçtü. Evet kaçmalıydı çünkü biri hariç hepside kazanmak istiyordu. Çember iyice daralmıştı ki Busi korkak olan o bir kişiyi yanından yıldırım gibi koşmaya başlamıştı. Önce evin arkasına doğru koştu. Sait yanında üç kişi ile köpeğin arkasından diğer yarısı ise önünü kesmek için evin diğer tarafına doğru koşmaya başladı.

Elbette bir köpek bir insana göre hem hızlı hem de çeviktir, Busi'nin avantajı bu idi. Adamların avantajı ise sayıları çok olması ve bir insan olarak akıllı olmaları en çok ta köpeği yakalamak istemeleriydi.

Busi tam evi dönüyordu ki karşısında birkaç kişi belirdi. Geriye dönüp tekrar geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Sait ve yanındaki üç kişi köpeğin arkasından koştukları için Busi'nin kendilerine doğru koşacağını beklemiyorlardı. Önlerine çıkan Busi birincisinin iki bacağı arasından geçmişti. Sait beklenmedik bu hareket karşısında hem korkmuş hem de yakalayayım diye öne doğru eğilince dengesini kaybedip düşmüştü. Busi birinciyi alt edince ikincinin yanından hızla geçmişti. Bu adam ise önünde Sait koştuğu için köpeği ilk önce fark etmişti ve fark etmesi ile onun üzerine atlaması bir olmuştu.

Ama nafi...

O da yakalayamamıştı ve o da yerdeydi. Busi arkadan gelen üçüncü kişinin üzerine atlayarak onu sırtüstü yere serip üzerinden koşarak köşeyi dönmüştü. İçlerinden en şanslı ise en arkada kalan kişiydi.

Busi evi bırakıp kaçmak istemiyordu bu yüzden evin etrafında koşarak kurtulmaya çalışıyordu.

Karşı yönden gelenler tebessüm ederek yerde yatanların yanına yavaşça gelmişti. Şerif, Sait'i elinden tutarak ayağa kaldırdı.

“Nereye gitti?”

Sait yorgun ve kaybetmiş bir yüz ifadesi ile arkasını göstererek.

“Sanırım başladığımız yere...”

Acele etmeden yürüyerek evin önüne geldiler. Evin etrafına ve köpeğin yuvasına baktılar ama Busi ortalıkta görünmüyordu. Birden evden gelen bir sesle hepsinin dikkati eve çekilmişti.

Mehmet fısıltı ile:

“Sait abi köpek evde”

hepsi birden eve yöneldiler odaları teker teker kontrol ettiler. Son girdikleri odada Busi’yi köşeye sinmiş buldular. Köpek içeri girenleri görünce hemen savunmaya geçerek havlamaya başlamıştı. Odanın kapı tarafından yavaşça yaklaşıyorlardı. Busi’nin arkasındaki duvarda bir pencere vardı ama o da kırılmamış sağlam bir pencereydi artık gideceği bir yer kalmamıştı.

Busi rakiplerinin üzerine daha fazla gelmesini beklemeden kendisi onların üzerine havlayarak koşmaya başladı. Adamlar köpeğin bu tepkisi karşısında korkarak birkaç adım geri gitmişlerdi. İşte o an Busi yeterli mesafeyi oluşturmuş geriye dönüp hızla koşmaya başlamıştı. Sonrada bütün gücü ile sıçrayıp sağlam olan pencereyi parçalayarak diğer tarafa geçmişti.

Hepsi dona kalmıştı.

Mehmet şaşkınlığını ifade eden tek kişiydi.

“Bunu nasıl yaptı?”

Şerif:

“Bence artık gidelim, biz bu hayvanla baş edemeyeceğiz.”

Diğerleri:

“Evet, evet gidelim.”

“Bunu nasıl yaptı?”

“Bilemiyorum hayvanda bir tür çelik yelek var sanki.”

“Ben dedemden duymuştum köpeklerin kürkünü balta bile kesmiyormuş.”

Aslında düşündükleri gibi değildi. Busi kaçmıştı ama birkaç yerinde derin kesikler oluşmuştu. Arkadaşları yanından ayrılırken Sait’e tavsiyede bulunuyorlardı.

“Bizden bu kadar Sait kusura bakma gördün işte uğraştık ama yakalayamadık. Bence artık sende vazgeç, bırak dolansın buralarda yiyecek bulamayınca acıkır sonrada kendi kendine çeker gider buradan.

Bir diğeri çok ciddi bir yüz ifadesi ile Sait'in yanına gelerek elini omzuna attı.

“Bak arkadaşım seni severim eğer o köpeği hala yakalamak istiyorsan gelecek sefer bir uçaksavar ile gelmelisin.”

Sait hariç hepsi kahkahayı basmıştı.

Sait burnundan soluyordu bu köpek hem hayvanlarını dışarıda bırakmış hem de onu herkesin önünde küçük düşürmüştü. Evinin penceresinden köylü Ahmet'in evinin önündeki Busi'ye bakıyordu öfkeli...

Busi ise vücudundaki yaraları her fırsatta yalayarak iyileştirmeye çalışıyordu. Şimdi ise odunluk duvarı dibindeki kuş yuvasının yanında kuşun kalkıp gitmesini bekliyordu

Birkaç dakika sonra güvercin uçup gitmiş Busi ise yumurtayı yemişti.

“Ne!... Kuşun yumurtasını yedi.”

Sait önce bunu tesadüf zannetmişti. “Salak kuş yumurtlayacak başka yer bulamadı sanki” Ama sonraki günler fark etmişti ki bu bir tesadüf değildi. Kuş her gün aynı saatte gelip yuvaya bir yumurta bırakıyor, köpek ise kuşa dokunmadan kendisine verilen yumurtayı yiyordu.

“Demek bunun yüzünden açlıktan ölmüyor” dedi kendi kendine. Bir sonraki gün yine kuşun yumurtlama saatini bekliyordu Sait elinde bir tüfek. Kuş uzaklardan uçarak gelip yuvanın bulunduğu duvarın üzerine konmuştu. Sait tüfeğin namlusunu kuşa yöneltip nişan aldı.

“Tık...”

Büyük bir patlama ile birlikte kuşun o minicik bedeni yere düşmüştü. Aynı anda damlara dizilmiş güneşin tadını çıkaran diğer bütün kuşlar patlamanın etkisiyle uçmuşlardı. Busi ise sesin kaynağını pek anlamamış korku ile yuvasına girmişti. Sait'in ise yaptığı atışı tam on ikiden vurmanın haklı sevinci vardı yüzünde, namlusunun ucundaki dumanı üflerken.

Aradan yarım saat kadar geçmişti Sait hala pencerenin kenarında köylü Ahmet'in kapısı önünde olabilecek herhangi bir gelişmeyi gözlüyordu. Bir yandan da Busi'nin çaresizliğine bıyık altından gülüyordu. Gürültü ile uçuşan kuşlar tekrar eski yerlerine gelmişlerdi. İçlerinden biri diğerlerinin yanından ayrılarak ölen kuşun yanına kondu, birkaç saniye sonra da tekrar uçarak ölen kuşun yuvasına kondu. Sait pencereden izlediği manzara karşısında çok şaşırılmıştı. “Ne yapmaya çalışıyor bu kuş diye düşünürken kuş yuvaya bir yumurta bırakarak uçup diğer arkadaşlarının arasına döndü. Busi kendisine verilen bu öğlen yemeğini yine afiyetle yemişti.

Sait öfkesini duvardan çıkarmıştı ama eli biraz zarar görmüştü.

Bir sonraki gün yine elinde tüfeği pencere önünde pusuya yatmış bekliyordu. Çünkü kuş yine yumurtlamak için yuvanın üzerine konmuştu. Sait yine nişan alıp tetiğe bastı ve yine on ikiden vurmuştu. Ama yarım saate kalmadan başka bir kuş gelip yuvaya bir yumurta bıraktı.

Sait öfkeden kuduracak gibiydi. “Hayır” dedi kendi kendine. “Ben bu hayvanlarla mücadele edemeyeceğim. Yuvaya konan her kuşu vursam hatta havada uçanları bile bir başka

kuş gelip yumurta bırakıyor”.

Günler geçip gidiyordu hem köylü Ahmet’in evinin önünde hem Sait’in pencere kenarında. Sait yine pencerenin kenarında köylü Ahmet’in evini izliyordu, ama bu seferki diğerlerinden farklıydı. Eskiden yaptığı gibi bir öfkenin semeresi ya da yeni bir tuzağın habercisi bakışlar değildi. Diğerlerinin tam tersine imrenerek, kıskanarak, keyif alarak ve de düşünerek bakıyordu artık.

Bir hayvan ki düşünemiyor, plan yapamıyor, sevemiyor, karar veremiyor. Düşünen, plan yapan, seven, duygulanan her yönüyle mükemmel olan insana hizmet ediyor. Onu diğer insanlardan koruyor, her şeyi göze alarak, itilip kakılmaya, aç kalmaya, yalnız kalmaya ve hatta ölmeyi göze alarak. Ve başka bir hayvan ona yardımcı olmak için kendini feda ediyor.

Ne için?...

İnsan için...

Kendilerine evini emanet ettiği bir insanı kendi türünden korumak için.

Sait bir insandı yukarıda saydığımız bütün sıfatlara sahipti ve bütün bunların bilincindeydi ve birkaç gün öncesine kadar kendilerine ölmeyi hizmet belleyen hayvanları ne hale getirmişti. Yaptığına utanmıştı çünkü O utanan bir insandı.

Üç yıl sonra...

Köy otobüsü yavaşça köye girmişti, fazla hızlı değildi çünkü otobüs ağzına kadar doluydu. Köyün tam ortasına geldiğinde durdu ve şiddetli bir korna sesi.

Bu ses köye otobüs geldiğinin habercisiydi. Sabahları evlerine bir şeyler almak için ya da gezmeye gidenlerin tekrar köylerine döndüğünün haberini veriyordu evde bekleyen aile fertlerine. Herkes dışarı çıkıyor. Yolcusu olanlar yolcularının ağırlığını hafifletmek, ona yardımcı olmak için minik bir karşılama töreni yapıyor. Yolcusu olmayanlar ise köye kimlerin gelip kimlerin neler getirdiğini sırf ekstra dedi kodu yapmak için izliyorlardı.

Herkes inmişti otobüsten, bir kişi kalmıştı. Son olarak ta o indi elinde büyük bir bavul. Evlerinden merakla otobüsü izleyenlerin hiç biri bu kişinin geleceğini tahmin etmemişti.

İşte bu köyde bomba etkisi yapacak bir dedi kodu konusu idi.

Köylü Ahmet köyüne dönmüştü.

İslah olmuş, olgunlaşmış...

İşlemediği, hak etmediği bir suçun bedelini çekmişti.

Geçen yıllar üzerinde baya bir etki bırakmıştı. Saçı sakalı ağarmış, yüzünde kırışıklıklar belirmiş ve üstü başında eski elbiseler.

Yattığı üç yıl boyunca kardeşi dışında hiç kimse gelmemişti. Ne karısı ne de çocukları.. İşte bir insan ancak bu kadar ıslah olabilirdi.

Kardeşi kendisine pek bir şey söylememişti sadece ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmıştı. Bu yüzden Ahmet bir an önce evine ulaşmak istiyordu.

Köy odasının yanından geçerken herkesin gözü üzerindeydi. İçlerinden biri:

“Hoş geldin Ahmet, geçmiş olsun!”

“Sağ ol Hasan Amca...”

Hasan Amca yerinden kalkıp köylü Ahmet’in yanına geldi bir eli ile Ahmet’in elini sıktı diğer eli ile bavulunu elinden aldı. Sonra diğer köylüler de yavaş yavaş kalkıp Ahmet’in yanına gelmişlerdi.

“Hoş geldin...”

“Geçmiş olsun...”

Ahmet:

“Sağ ol, sağ olun...”

sonra da Hasan amcanın elinden bavulu alarak:

“Ben taşırım sağ ol Hasan Amca, şimdi ailemi görmek istiyorum.

Ahmet önde Hasan amca arkada evin yolunu tuttular.

Evin önüne geldiklerinde gözleri dolmuştu. Hasan amca ona yolda her şeyi anlatmıştı. Karısının ve çocuklarının gittiğini, neden onu ziyarete gelmediğini. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen evi eski anılarını canlandırıyor. Her şey yerli yerindeydi ailesi hariç. Busi Ahmet'i görünce yabancı zannederek havlamaya başlamıştı. Ta ki köylü Ahmet “Merhaba Busi” değinceye kadar. Busi sahibinin sesini beynine kazınmıştı adeta. Sesi duyar duymaz koşarak yanına gelip kuyruğunu sağa sola hızlı hızlı sallamaya başlamıştı. Ahmet eğilip köpeğin bu ilgisine karşılık olarak onun başını okşadı ona sevgi gösterisinde bulunmuştu. Busi uzun zamandır böyle bir ilgi görmemişti. Bu yüzden tadını çıkarıyordu.

Kapımı kolunu yavaşça aşağıya eğip kapıyı açtı ve içeriye girdi. İçerisi boştu ama üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen temizdi kapılar, pencereler yepyenydi.

Bu sırada arkalarından gelen bir ses ile geriye dönmüşlerdi. Dışarı çıktıklarında Sait kapıdaydı. Busi Sait'i görünce kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Bunun ödülü olarak ta Sait'in elindeki bir tabak yemeği kazanmıştı.

Sait:

“Hoş geldin komşu”

Ahmet daha önceleri Sait ile araları iyi olmadığı için biraz şaşırılmıştı.

“Hoş bulduk ta...”

Hasan amca devam etti:

“Pencere ve kapıları Sait yeniletti, Busi'ye de O baktı.”

Ahmet:

“Teşekkür ederim, zahmet olmuş, gerek yoktu aslında.”

Sait kuşların ısrarı karşısında kötü insan olmak yerine iyi insan olmaya kara vermişti. Kırdığı pencere ve kapıların yerine yenisini taktırmış, evin dökülen yerlerini onarıp her yanını temizlemişti. Busi'nin de bir kuş yumurtası ile doymayacağını düşünerek ona her gün yemek vermeye başlamıştı. Busi yemeğe alışınca kuşlar da yuvaya yumurtlamayı bırakmıştı.

“Evde her şey hazır. Busi, sağlam bir ev ve sen. Eksik olan ise birkaç parça eşya ve ailen. Araba kapımın önünde, istersen hemen şimdi gidip onları da alabiliriz.”

Ahmet hala bir şey anlamamıştı:

“Ne?... Sen neden bunu yapıyorsun ki sen beni sevmezdin bile. Neden evimi onardın,

neden köpeğime baktın, neden ailemi getirmemi istiyorsun.”

Sait tebessüm ederek elini Ahmet’in omzuna attı.

“Haklısın ben önceden seni sevmezdim, aileni de, köpeğini de, Hasan amcaı da ve daha bir çok kişiı de. Ben eskiden çok az şey severdim ta ki bütün bunları öğrenene kadar. İnsanı sevmeyi insan olmayan birinden öğrenene kadar. Ben üç yaşındayım, üç yıldan önce yaşadığım yılları yaşadım saymıyorum çünkü onlar benim için birer siyah sayfadan başka bir şey değil . İşte bu yüzden yenilediğim hayatıma renk katmak istiyorum ve buna iyi bir komşu kazanarak başlamak istiyorum.

SON

DÜNDEM YARINA

14.06.2005

Ona ulaşabilmemin bir yolu olmalı. Sözlü yaklaşım benim başarabileceğim bir şey değil. Konuşamıyorum. Özellikle onun karşısında. Neden böyle oluyor ki? Kötü bir çocukluk dönemi geçirmiş olmalıyım. Belki korktuğum bir şey, belki de büyüklerden gelen yoğun baskı, benim içine kapalı bir kişiliğe sahip olmama sebep olmuş. İnsanlarla iletişim yönüm çok zayıf. Konuşurken cümleleri kuramıyorum. Kursam bile söylerken kelimelerin ağzını burnunu kırıyor onu cümleye sokulmaz hale getiriyorum. Yada o an kuracağım cümlede hangi kelimeleri kullanıp hangilerini kullanmamam gerektiğini o saniyelik zaman dilimi içinde ayarlayamıyorum. Konuşmak benim için çok zor bir şey.

En iyisi yazmak...

Edebi yönüm iyi sayılır. Belki de bunun sebebi; yazmanın daha uzun ve sakin bir zamanda gerçekleşmiş olmasıdır. Biraz korkakça ama, daha etkili olabilir. Evet evet yazmalıyım.

Elini sıranın altında gezdirdi. Bir klasör çıkarıp içinden boş bir kağıt aldı. Parmağına ağzına götürüp birkaç saniye düşündükten sonra kalemi dans etmeye başlamıştı.

“Merhaba Esra,

Derler ki bazı şeyleri yazmak anlatmaktan daha kolaydır. Söylemek istediklerimi senin karşına çıkınca söyleyemiyorum. Bunun için böyle bir yolu tercih ettim. İki yıldır...

- Üfff ! olmadı yaa ,diyerek kağıdı kırıştırdı. Dalmıştı kendini öyle kaptırmıştı ki üzerine çevrilen gözlerden haberi yoktu. Ders hocası konuşmasını kesmeden yavaş ve emin adımlarla yanına yaklaştı:

- Bir şey mi dediniz Erol bey? Erol önce başına dikilmiş olan ders hocasını sonra da kendisine şaşkınlıkla bakan bütün sınıfı fark etti. Ne diyeceğini şaşırılmıştı, utanmışlığın ve biraz da korkunun etkisi ile panik içinde:

- Şeyy hocam, bir şey demedim.

- Öyle olsa iyi olur Erol Taray.

Hoca derse devam edince Erol derin bir nefes aldı.

- Ohh! Ucuz yırttık...

İktisat fakültesinin üçüncü sınıf öğrencisiydi Erol ve edebiyatta okuyan Esra adında vefasız bir kıza aşık olmuştu. Tabi kızın bundan haberi yoktu. Anlaşılan Erol platonik bir aşkın içine düşmüştü. Bunu kızın yüzüne söyleyemeyecek kadar umutsuzdu. Bu yüzden bunu bir kağıda yazıp ona vermeyi planlamıştı az önce. Ama ilk denemesi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Hocaya kendini unutturunca yeni bir kağıt çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Ders bitmiş sınıf yavaş yavaş dağılıyordu. Sınıftan çıkarken çöpe üç dört tane buruşmuş kağıt

attı. Anlaşılan yine tatmin edici bir şeyler yazmamıştı. Aslında yazı dilini iyi kullanıyordu. Derste olmanın etkisinden olacak ki kalemi korkak davranmış, bir türlü istediği kelimeleri yan yana getirememişti. Bu sırada biri girdi koluna.

- Ne o kardeş, yakalandın yine. Ne yazıyordun aşk mektubu filan mı?
- Dalga geçme be Semih!
- Tamam tamam hemen kızma, haydi gidip birer çay içelim, bendensin...
- Hayır sıra bendeydi.
- Anlaşamayacağız galiba, makas yapalım, var mısın?
- Pekala öyle olsun.

Semih, Erol'un hem sınıf hem de ev arkadaşıydı. Birlikte bir apartmanın bodrum katında kalıyorlardı. Ortak bir çok yönleri vardı. Kafaları birdi, iyi anlaşıyorlardı. Buna birde hemşeriliği katılınca ihlas ve dostluk had safhaya çıkmıştı. Çocukluktan beri birlikteydiler. Aynı ilkokul, aynı ortaokul, aynı lise derken şimdi de aynı üniversite. Çocuklarının bu birlikteliği aileleri de yakınlaştırmıştı. Öyle ki kan bağı oluşturmak için Erol'un ablasını Semih'in ağabeyi Tarık'a vermişlerdi.

Kantine indiler, önce makas yaptılar Semih kazanmıştı ve çayları da o getirdi. Bu sırada yanlarına sınıf arkadaşları Kenan ile Ali gelmişti. Onları okulda ve evde hiç yalnız bırakmayan samimi arkadaşlarından ikisiydi. Sınıfta yediği fırçadan dolayı geçmiş olsun dediklerini sunmuşlar bu onlara birer çay kazandırmıştı.

Biraz sohbetten sonra derse çıktılar.

Yoğum bir stres ve tek taraflı konuşmayla baskı altında geçen sıkıcı bir dersten sonra birlikte çarşıya indiler. Bekar palasa gelmişlerdi yine. Anahtarını çevirip de kapıyı açınca yüzlerini serin nemli bir hava yalamıştı. Bodrum katların özelliği bu. Güneş almamasından doğan ağır küf kokusu. Ama ortamın oluşturduğu samimiyet o kokuyu dostluk deodorantına çeviriyordu.

Gece biraz eskimişti. Bekar palasın ışıkları hâla yanıyordu. Ali ile Kenan arkadaşlarını yine yalnız bırakmamışlardı. Beraber sabaha kadar sohbet edip müzik dinliyorlar boş vakit geçiriyorlardı. Yani ders çalışmak dışındaki her şey. Bu böyle nerdeyse her gün devam ediyordu. Komşulardan gelen uyarıların dışında pek ara vermiyorlardı.

Vakit gece yarısını geçmişti. Misafirler evlerine ev halkı ise odalarına çekilmişti. Karanlık siyah bir örtü gibi sarmıştı bodrum katı.

Çok çetin bir savaş...

Savaşı biz kazandık Erol, savaşı biz kazandık.

Kurtaracağım!... kurtaracağım!...

Yatağından fırladı, derin bir nefes aldı. Soluk soluğa kalmıştı. Yüzü ter içinde kalmış, gözleri dolmuştu. Etrafına bakındı evdeydi. Derin bir nefes daha alırken “ Ne rüya ama” diye iç geçirdi. Kurşun sesleri ve çığlıklar hâla kulağındaydı. Bir rüya ancak bu kadar gerçekçi olur diye düşündü. Birkaç dakika yatağın içinde oturup rüyaya bir anlam vermeye çalıştı. Rüya tabiri yapamıyordu ama bu rüyayı hiç hayra yormuyordu. “Ne anlama geliyor acaba?” dedi kendi kendine.

Saat baktı. 03.40 ı gösteriyordu ama uyumaya hiç niyeti yoktu. Banyoya gidip yüzünü yıkadı, sonra ışığı yakarak klasiklerden bir kitap alıp isteksiz bir şekilde okumaya başladı.

Güneş ışınları pencerenin bir köşesinden demir parmaklıkları geçerek masaya vuruyordu. Bodrum kat olmasına rağmen sızan bu küçük ışık sabahın habercisiydi. Pencereden görülen ayıklar, etrafa koşuşan insanlar da vaktin ilerlemiş olduğunu gösteriyordu.

09.30’a ayarlanmış olan cep telefonu, müthiş bir çığlık atıyordu. Ancak gecenin bir kısmında rüyalarla boğuşan, diğer kısmında ise kitap okuyan Erol telefonu duymuyordu. Masasına oturmuş önündeki açık kitabın üzerine abanmış, ensesine vuran güneşe rağmen hâla uyuyordu.

Ancak evdeki herkes uykucu değildi.

Semih, odaya girdiğinde arkadaşının bu haline tebessüm etti. Önce çalan telefonu susturdu, sonra da arkadaşının omuzlarından tutarak sallamaya başladı.

- Erol, kalksana ya. Sabaha kadar kitap mı okudun?

Kafasını kaldırdığında masa örtüsünün desenlerinin yüzüne verdiği kabartmalarla komik bir hal alan Erol yarı uykulu:

- Dün gece yine aynı rüyayı gördüm.
- Belli belli baksana her tarafta şarapnel parçaları var.
- Dalga geçme be abi!

Semih bu arada odayı toparlıyor aynı anda da arkadaşı ile konuşuyordu.

- Kurtarabildin mi bari ?
- Hayır, yine kurtaramadım.

Semih masada oturan yarı uykulu arkadaşının karşısına oturarak :

- Seni bir psikoloğa götürelim, hiçte normal değil her gece aynı rüyayı görmek.
- Saçmalama ya, ne psikologu ben manyak mıyım? Üstelik rüyayı da her gece görmüyorum.

- İyİ , peki ,sen bilirsin. Bir gece yarısı gelip boğazıma sarılmada ne yaparsa yap.
- Darılma hemen yaa, ama sana o konuda garanti veremem, geceleri gözün açık yatsan iyi olur.

Gülüştüler sonra. Semih ayağa kalkıp odadan çıkarken,

- Neyse git ekmek ve kahvaltılık al, hem biraz açılmış olursun.
- Bugün sıra benim mi ?
- Evet çabuk ol derse geç kalmayalım diyerek mutfağa yöneldi.

Erol kalkıp VCD' ye bir CD taktı. En sevdiği şarkıyı buldu. Şarkıya hafif ritim tutarak odanın geri kalan kısmını toparlamaya başladı.

Şarkılar eşliğinde kahvaltı yaptıktan sonra okulun yolunu tuttular.

- Neden rüyanı anlatmıyorsun ona? Şah!
- İnanmaz ki, dalga geçliğimi ya da onu elde etmek için uydurduğum bir yalan olduğunu zanneder. Hem rüya biraz saçma, anlatılmaz ki.
- O zaman yaz.

Bir an durakladı Erol. Tabi ya...

“ Bazı şeyleri yazmak anlatmaktan daha etkilidir.” Sözü geldi aklına. Zaten ona bir mektup yazmayı düşünüyordu. Mektuba rüyasını da eklediğinde daha etkili olacağını düşündü. Arkadaşına dönerek:

- Bak, şöyle yapalım, şey önce veziri kaç.
- Anlat sen, ben dinliyorum.
- Ona bir mektup yazmaya çalışıyordum ya!
- Evet
- Mektuba rüyanı da katınca harika olacak. Eve gitmeden bir gün önce ona veririm. Sınavlardan sonra yani. Ona düşünmesi için üç ay süre vermiş olacağız. Haa bu arada beş hamle sonra matsın.
- Yok ya sen kendini ne sanıyorsun, Garry Kasparov mu?

Ali,

- Nedir bu rüya işi yaa...

- Boş ver rüyayı filan hadi sınıfa çıkalım, geç kalırsak Aydın Hoca bozar bizi valla dedi Kenan.

Erol son noktayı koydu.

- Sonra size detaylı bir şekilde anlatırım. Haydi şimdi çıkalım.

Okuldan eve, evden okula... Geçip gidiyordu günler. Zordu üniversite hayatı. Ama bunlar tatlı zorluklardı. Hayatın en hareketli döneminde, evden uzakta, hiç tanımadığın insanlarla zorluklara birlikte göğüs germek, en mutlu anlarımızı birlikte paylaşmak ve hayatın bundan sonraki kısmı için temel oluşturmak.

Gün geliyor cepte para yok, gün geliyor parayı sığdıracak yer yok. Mutluluğu bırak, zor günleri bile harika. Hepsinden öte, yıllar sonra bir gün anılarımızı karıştırdığımızda gözlerimiz dolarak hatırlayacağımız anılar, arkadaşlıklar, dostluklar belki de platonik aşklar, hepsini ama hepsini sadece üniversite yıllarında bulacağız. Her anımı, her karesini dolu dolu yaşamak ama yaptığımız her işte doğru ve mantıklı olanı yapmak kendi menfaaimize. Çünkü hiç kimse anı defterinde siyah sayfaları beyaz sayfalara tercih etmez.

Son final günü...

Günler su gibi akıp gitmişti. Sınavlar kapıya dayanmış, ızdırap günleri başlamıştı. Sınav stresi çekilmez bir şeydi ve sadece bununla sınırlı değildi. Önce sınava çalışmıyorum stresi; bu haftalar önceden başlar, sınavlar bitip de kırıklar ortaya çıkınca sona ererdi. Sınava çalışmamak sınava çalışmaktan daha zordur. Her zaman kalbinin bir köşesinde sorumluluk acısı içini yakar durur. Sonra sınav stresi; her gün ayrı bir sınav, her sınav ayrı kitap öğrenciler canlarından beziyor. Her gün ayrı bir kitaba çalışmak, her gün başka bilgilere adapte olmak, üzerinden gelmesi zor bir iş. Öyle ki bazen sınavlarda bilgiler bir önceki sınavın bilgileri ile karıştığı bile oluyordu. Ve son olarak sınav sonucu stresi. Bu içlerinden en çekilmez olanı. Sürprizlerle doludur. Geçiyorum derken kaldığın, kalıyorum aman derken yüksek bir notla geçtiğin dersler olur. Sınavlar haftalarca aylarca okunmaz. Not açıklandığında çoğu zaman şaşırırsın çünkü sınavda neler yaptığını çoktan unutmuşsundur. Hele birde hocalar sınav sonucunu finalin sonuna saklıyorsa, işte sana katmerli stres...

Erol, Semih ve bir çok arkadaşları işte bunlar şuan sınav stresindeydi.. Hepsi de salonlarda ter döküyorlardı. Ama son sınav olmasının rahatlatıcı bir etkisi vardı hepsinin yüzünde. Erol'un aklı sınavdan çok cebindeki mektuptaydı. Çok güzel yazdığına inandığı mektubu verirken söyleyeceği kelimeleri tasarlıyordu kafasında.

Kağıdı gözetmen hocaya verdiğinde içinde ara ara yazılar vardı. Anlaşılan akşam mektuba daha çok çalışmıştı. Gözetmen hoca Erol'u tanıyordu;

- Nasıl geçti sınavın?

Erol duymuyordu bile, gitmek için hazırlanıyordu. Hoca lafının havada kalmasına bozulmuştu biraz.

- Hey! Sana diyorum...

Erol çok fena sarsılmıştı, hocaya dönerek

- Hm... Bir şey mi dediniz hocam?

- İyi misin, kafana takma bu kadar, bütlerde geçersin.

- Sağ olun hocam, iyi tatiller.

Bahçeye indiğinde hemen hemen bütün okul oradaydı. Mezunlar vedalaşyordu. Kimilerinde okulu bitirmenin verdiği mutluluk gözlerinden ve attıkları sevinç çığlıklarından belli oluyor, kimilerinde ise içlerini bir hüznün basmış, dört yıl beraber oldukları, bütün zamanlarını birlikte geçirdikleri arkadaşlarını belki de bir daha hiç görememenin hüznünü arkadaşlarının boyunlarına sarılarak gösteriyorlardı. Her ne kadar mutlu görünseler de kalplerinin bir köşesinden başlayan hüznün gitgide büyüyordu.

Ara sınıflar ise biraz daha rahatları. Ne de olsa üç ay sonra yine beraber olacaklardı. Tabi bunlar da son sınıfa geçmenin haklı gururunu yaşıyorlardı.

Erol sınıflarının bir araya toplanmış olduğunu gördü ve oraya yöneldi. Birkaç kişi ile yapılan formalite vedadan sonra biraz ilerde bankta tek başına oturan Esra'yı gördü. Tam zamanydı, yanına geldi.

- Merhaba ,

- Merhaba Erol

Esra mutluydu belki okulun tatile girmesi belki de sınavlarının iyi geçmesi onu Erol'un istediği kıvama getirmişti. Çünkü Erol onun en çok gülüşüne hayrandı. Erol:

- Ne yapıyorsun burada tek başına?

- Arkadaşları bekliyorum, sınavdan çıkmış olmalılar.

- Nasıldı sınavlar? Bute kalmıyorsun değil mi?

- Hayır hepsi de iyiydi.

- Ya sen?

- Belki bir ders olabilir.

Bütün cümleler hazır. Artık söyleyebilirdi. Önce biraz kızardı.

- Şey, Esra...

Bir defa yutkundü, aynı anda bir yalancı öksürük. Bu ona zaman kazandırıyordu.

- Evet.

Hayır söyleyemeyecekti. Ama her şey bitmiş değildi. Hemen B planına geçti.

- Ne diyordum? Haa şu kitap vardı ya hani sana çok övmüştüm. George ORWELL'ın sana onu getirdim. Yaz için iyi bir fırsat, okursun tamam mı?

Kız daha bir şey anlamadan Erol kitabı Esra'nın diğer kitaplarının arsına sıkıştırdı. Ve yine konuşmasına fırsat vermeden

- Görüşürüz iyi tatiller.

B planı ihtimaline karşı mektubu daha önceden kitabın arasına koymuştu. Arkasını dönüp hızlı hızlı yürümeye başladı.

Bir yandan mektubu vermenin rahatlığı, diğer yandan girdiği riskin büyüklüğü, yani endişe ve rahatlık içindeydi. Dönüşü olmayan bir işin içine girmişti. Çünkü daha bir yıl boyunca yüz yüze bakacaklardı Esra ile. Kız fazlasıyla olgun biri, mektubu okuyunca çocuksu ve saçma bulabilirdi. Bu yüzden son sınıfta kendisine aptal gözü ile bakan bir düşman edinmiş olabilirdi. Ya da bütün bunların tam tersi...

Çarşıda biraz boş gezdikten sonra eve gitti. Semih ve daha bir çok arkadaşı evdeydiler. Bodrum kat ağzına kadar dolmuştu. Anlaşılan sezonun bitimi kutlanılıyordu. Güliyorlar, eğleniyorlar sınavsız bir günün tadını çıkarıyorlardı.

Semih Erol'un geldiğini görünce " Mektubu verdin mi?" dermiş gibi bir ağız göz efekti yaptı. Erol çelişkiden kurtulmuş olmalıydı ki gülücükler saçıyordu. Mektubu verdiğine artık pişman değildi. O da aynı mimiklerle onayladı.

Yemekler yenmiş, çaylar içilmiş herkes yoluna gitmişti. İki kafadar yinen baş başa kalmıştı.

Gecenin geç vaktine kadar sohbet ettiler. Mektuptan, sınavlardan gidecekleri tatilden... Erol yok iken Semih ve diğer arkadaşları yarın için birkaç program yapmıştı. Toplanıp biraz eğleneceklerdi ama Erol eve gitmeye kararlıydı.

- Ben yarın gidiyorum.

- Yapma ya o kadar da plan yaptık bu eğlence için; hedef davranışlar, dikkat çekme, güdüleme...

- Şık ama klişe, ben yine de yarın gidiyorum. . Dün annemle konuştum beni çok özlemiş, tabi bende onu çok özledim. Biliyorsun dönem başladığından beri hiç gitmedim. Ama sen tam iki defa gittin.

- Öylede, iki gün daha sabret birlikte gideriz, biliyorsun tek başıma yolculuk etmeyi

sevmiyorum. Yarın Kenanlarda toplanacağız. Hatta para bile topladık kendi aramızda. Tam on iki kişi katılacak. Hemen hemen sınıfın yarısı...

- Daha çok yaparız ya, önümüzde koca bir yıl daha var.
- Tamam da...
- Semih, üzerime gelme lütfen. Gitmek istiyorum o kadar, çünkü kendimi gitmeye hazırladım, gitmezsem akşam ki eğlenceden tat alamam, anlıyorsun beni değil mi?

Semih sadece kafasını sallamakla yetindi. İkisi birkaç dakika öylece sustular.

O gece hiç konuşmamışlardı. Bekar palasta ilk defa sessiz bir gece yaşanmıştı.

Erol geç saatlere kadar uyuyamamıştı. İstemeyerekte olsa arkadaşının kalbini kırmış ama nedense özür dilemek hiç içinden gelmemişti. İçinde bir sıkıntı vardı, anlam veremediği derinlerden gelen bir sıkıntı. Bir sağa döndü, bir sola; bir sağa bir sola...

- Çantaları kabine yerleştirdik kardeş.
- Sağol Semih, hakkımı helal et. Dün kalbini kırdım özür dilerim.
- Helal olsun, sorun değil, arkadaşlar arasında olur böyle şeyler. Bizimkilere selam söyle. Birkaç güne kadar bende gelirim.
- Tamam, haa! Az kalsın unuttuyordum. Notlar açıklanırsan bana yaz.

İkişerli koltuğun pencere kenarında olan kısmına oturdu, arkasına yaslandı. Dizlerini çekip önündeki koltuğa dayayıp kollarını bağladı. Yolculuğa konsantre olmaya çalışıyordu. Daha araba hareket etmeden başı ağrımaya başlamıştı. Kontak çevrildi ve araba hareket etmeye başladı. Birkaç saatlik yolculuk başlamıştı. Pencereden dışarıyı seyretmek yolculuk sırasında ki en sıkıcı şeydi. Ayağının dibindeki küçük çantasından bir kitap çıkardı. "Şansımı deneyeceğim, bu sefer bu kitabı okuyacağım. Az değil iki saatlik yol, kusmazsam kitabı bitirebilirim." Aradan birkaç dakika geçmişti ve yavaş yavaş midesi bulanmaya başlamıştı. Vazgeçti ve kitabı çantadaki yerine koydu. Kitap okuyamıyordu bari uyuyabilseydi. Ama nâfile. Hayallere dalmak en iyisi...Nasıl olsa istediği şekilde yönlendirebiliyordu, abartılı. Hepsini de kendi lehine çeviriyordu.

Ailesi...

Üniversite...

Esra...

Hepsi için ayrı bir senaryo yazıyordu kafasında. Hepsinde de başrollerde kendisi vardı. Bir

yandan da istemeyerekte olsa pencereden dışarıyı seyrediyor bir önceki yolculukta gördüğü film şeridini başa sarıyordu. Bu sırada telefonu çalmaya başladı, arayan ablasıydı.

- Evet abla, şuan yoldayım. Tamam, bir saate kadar evdeyim.

Yaşlı bir anne, yaşlı bir baba, abi, abla ve kendisinden oluşan küçük bir aileydiler. En büyükleri ablası Semiha idi. Semihin abisi ile evliydi. Abisi Mehmet, oda evliydi ve ticaretle uğraşıyordu. Tek hayali İstanbul'a gidip büyük bir ticaret ağı oluşturmaktı. Ancak şimdilik sadece hayalden ibaretti. Kapitalist biriydi Mehmet. Gözünü hırs bürümüştü, her zaman kısa zamanda zengin olmanın yollarını arardı. Bu hırsı yüzünden bir gün ya çok zengin olacak yada batacağı.

Ama Erol en çok annesini seviyordu. Öyle özlemişti ki.. Kim bilir yolunu nasıl dört gözle bekliyordu. Uzun zaman olmuştu, yaklaşık dört ay. Bu kadarını hak etmişti ona göre, yani özlemeyi... Bu sırada radyodan gelen bir şarkı sesi hayallerini bozdu. Tam zamanında gelmişti. Bu şarkıya doğrusu şu an çok ihtiyacı vardı. "Uyuyorum uyuyorum günler çabuk geçsin diye..."

- Evet uyumanın tam sırası.

Başımı arkaya yasladı, uyuyarak şarkıya eşlik edecekti, yolculuk çabuk geçsin diye...

Şarkının sonuna geldiğinde uyumuştı.

Önce bir fren sesi, sonrada büyük bir gürültü koptu. Erol uyanmaya fırsat bulamadan ön koltuğa yapışmıştı. Çarpmanın etkisi ile burnundan ve açılan kaşından kan boşaldı ve derinden gelen bir "ah". Bir pencerenin üzerine, bir tavana, bir koltuğa düşüyordu. Sanki dünya dönüyor, yerçekimi sürekli yer değiştiriyordu. Erol henüz bir şey düşünememişti, bir şey anlamaya fırsatı olmamıştı. Ama bir şeylerin kötü gittiğinin farkındaydı. Arabanın dönmesi sırasında Erol'un kafası sert bir şeye çarpmıştı. Müthiş bir acı hissetti. Allah'ım bu ne acı böyle. Kafasının içinde ılık bir şeyler akıyordu. Kollarında ve bacaklarında müthiş acılar vardı.

Bir kaza olmuştu ve ölmek üzere olduğunu düşündü. Demek ki buraya kadarmış, dünyadaki misafirliği sona ermişti. Halbuki gelecek için ne hayalleri vardı. Yapacağı daha birçok şey... Ama böyle bitemezdi, hayır ölüme hazır değildi. Her şeye inanıyordu, ölümün hak olduğuna, ama onu bu kadar erken ziyaret edeceğini hiç düşünmemişti. Yıllar geçecek, bir gün hasta yatağında, zamanı dolduğunda Azrail'e kucak açacaktı. Ölüm yaşarken ona çok uzaktı, ama şimdi...

Peki ya geçmişi; yaşadığı onca şey, ailesi, üniversite hepsi gözünün önünden geçip gidiyordu birer birer. Kim bilir onun ölüm haberini duyunca herkes nasıl üzülecekti. Annesi buna dayanmazdı, o yaşlı biçare kadın bunu nasıl kaldıracaktı. Arkadaşlarının tepkisi nasıl olurdu acaba? Esra benim için ağlar mıydı?

Bunlar birkaç saniye içinde geçti kafasından. Ağlayanlar, bağırışan insanlar duyuyordu ama o hiç sesini çıkartamıyordu.

Acıları daha da artmıştı. Yavaş yavaş uyuyordu sanki, bünyesi bunu daha fazla kaldıramıyordu. Vakit artık gelmişti, şuurunu kaybetmişti.

Yoldan geçerken kazayı görenler büyük şok yaşamıştı. Erol'un içinde bulunduğu transit dağı tırmanan tek şeritli yolda ilerlerken fazla hızlı değildi. Ancak karşı yönden gelen kamyon hızlıydı ve diğer şeride geçmişti. Yol kavisli olduğundan birbirlerini sonradan fark etmişlerdi. Transit kamyonu vurmamak için direksiyonu sağa kırmış, aynı anda da uçuruma yuvarlanmamak için frene basmıştı. Ancak bu onu kurtaramamıştı. Transite yandan vuran kamyon onun uçuruma yuvarlanmasına neden olmuştu.

- Aman Allah'ım! "O kocaman araba nasıl da uçtu öyle?" dedi şaşkınlığını koruyamayan bir yolcu.

Bazıları arabadan inmiş, yardım etmek için gayret ediyorlardı. Transit tam olarak aşağı düşmemişti. Uçurumda bulunan ağaçlardan birine takılmış, yok olmaktan kurtulmuştu. Arabanın önünde bulunan motoru alev almıştı. Bilinçli birkaç şoför arabalarında bulunan yangın tüpleri ile müdahale etmişler, alevlerin daha da büyümesini engellemişlerdi.

Asansörün kapısı açıldı. Birkaç adım gittikten sonra sağlı sollu, gri renkli kapıları bulunan uzun bir koridora girdi.

Muazzam bir kalabalık vardı, herkes bir yerlere koşuyor birileri başka birilerine emirler veriyor, bir şeyler için büyük bir hazırlık yapılıyordu. Çok merak etti, bu telaş ve bu kalabalık niye? Tam bu sırada baş hemşireyi gördü, yanına çağırarak:

- Hemşire hanım neler oluyor böyle, bu kalabalık da neyin nesi ve beni niçin anons ettiniz?

Hemşire, ardı ardına gelen soruları sabırla dinledikten sonra,

- Orhan bey, bir kaza olmuş, tam üç ambulans gönderildi. Ölü sayısının çok olmasından endişe ediliyor. Bu sayıyı daha da artırmamak için önlem alıyoruz. Ambulanlar birazdan burada olurlar.

Doktorlar, hemşireler ve bütün sağlık görevlileri acilin önünde beklemeye başladılar.

Nihayet ambulanslardan biri görülmüştü. Çığlık atarak geliyordu. Kalabalık hareketlendi. Ambulans kalabalığı yararak acilin tam önünde durdu. İçinde çıkan görevli:

- Çabuk olun biri çok ağır, çok kan kaybetmiş.

Hasta, ambulans sedyesinden alınarak tekerlekli hastane sedyesine konuldu. Çok hızlı bir

şekilde içeri taşındı. Diğer hasta ise hafifti. Ayak üstü tedavi edildi.

İçeri alınan ilk hasta Erol idi. Kafası çarpmanın etkisi ile oluşan kan sızıntısı ve kan kaybının verdiği renk değişikliği ile tuhaf bir hal almıştı. Yüzü bembeyaz olmuş ve yüzünde yer yer morluklar oluşmuştu. Sol bacağını bir şeyler kesmiş olmalıydı ki pantolonu kandan çamur gibi olmuştu. Ambulansta yapılan sargılara bakılacak olursa da vücudunun çeşitli yerlerinde kırıklar vardı.

Doktorlar ve hemşireler bu olaylardan pek etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. Onlar bu tür manzaralara alışıklardı. Hemen ilk müdahale yapıldı. Daha fazla kan kaybını önlemek için yaralar tamamen tedavi edilmiş solunum yolu açılmış kalp masajı ve suni teneffüs yapılmış, seruma bağlanmıştı.

Hastaneye getirilenlerin hepsi kurtarılmıştı. Ancak bazıları o kadar da şanslı değildi. Arabada bulunan şoför dahil on altı kişiden altısı ölmüş Erol ile birlikte üç kişi ise komaya girmişti. İçlerinden durumu en ciddi olan Erol idi. Hâla hayati tehlikeyi atlatamamıştı.

Bütün hastaların kimlik tespiti yapılmış, ailelerine haber verilmişti.

Şehir içi olmasına rağmen altmış kilometre hız yapıyordu. Kafası tam olarak yerinde değildi. Hastaneden aramışlar ve kardeşinin durumunu bildirmişlerdi. Bir taraftan kardeşini düşünüyor, diğer taraftan ise arka koltukta ağlayan ablasını teselli etmeye çalışıyordu.

- Tamam abla, yeter artık ağlama. Bunu annelere nasıl söyleyeceğimizi düşün? Bu sırada kırmızı ışık yanmıştı. El frenini çekerek arkaya döndü.

- Semiha, toparla artık kendini sen böyle ağlarsan anneme nasıl anlatırız? Bak onlara sadece hafif bir kaza olduğunu söyleyeceğiz unutma. Sakın orda da böyle ağlamaya kalkma tamam mı?

- Tamam.

- İyi, şimdi şu mendili al ve yüzünü sil.

Bu sırada arkadan gelen korna sesi ile irkildi. Yeşil ışık yanmıştı.

Kapıya geldiklerinde zile bastı Mehmet. Serçe parmağı ile göz ucunda bulunan son yaşları sildi. Derin bir iç çekerek ablasına döndü. Oda biraz sakinleşmişti. Kapıyı anneleri açtı. Büyük oğlu ile kızını görünce:

- Oğlum, kızım hoş geldiniz. Ben Erol'u bekliyordum da sizi görünce şaşırdım.

Erol'un ismini duyunca Semiha kendini tutamadı ve tekrar ağlamaya başladı. Mehmet ablasına dönerek, kızgın bir ifade ile:

- Biz yolda ne konuşmuştuk Semiha?

Anne Aynur hanım kızının ağlamasını kötüye yormuştu. Kafasında bir şeyler çözülemeye başladı. Aklına ilk gelen Erol olmuştu. Bir anda kafasına kaynar sular dökülmüştü sanki.

Gözleri doldu, dudakları titremeye başladı.

- **Ne oldu, yoksa Eroluma bir şey mi oldu? Mehmet ablasını bırakıp annesini sakinleştirmeye başladı.**

- **Bir şey yok anne sadece küçük bir kaza olmuş. Hazırlanın hadi gidelim.**

Sonra içeri girip biraz bakındı.

- **Babam nerde?**

- **Balkonda uyuyor.**

Mehmet derin bir of çekip, mutfığa yöneldi. Babasının alacağı haberle heyecanlanacağını bildiği için bir bardak su aldıktan sonra babasının bulunduğu terasa gitti. Kardeşinin durumunun ciddiyetinin farkında olan tek kişiydi. Ancak şuan onu unutmuş ailesi ile uğraşıyordu.

Ameliyathane önündeki hummalı bekleyiş saatlerdir sürüyordu. Tam dört saat olmuştu, ancak hâla ses seda yoktu. Ne uzun, ne bitip tükenmez bir bekleyişti bu. Saniyeler gün olmuş, dakikalar yıl, saatler ise asır. İçerideki hasta dışındaki her şey unutulmuştu.

Her şey ona odaklı...

Herkesin kafasında bir anı, her anıda Erol...

Kadınlar ameliyathane önündeki kanepede oturmuş, erkekler ise ayakta volta atıyorlardı. O küçük koridorda git git gel. Adımları saymış olsalar milyonları bulur, gittikleri yeri ölçseler kilometreler alır, ancak kat ettikleri mesafe sıfır...

Kanepe de oturanlar; Aynur hanım, Semiha ve Semih'in annesi. Oda haberi alınca koşarak gelmişti nede olsa komşuydular. Ne de olsa çocukları beraber büyümüşü. Nasıl okuldayken onlar dertte ve keder de omuz omuza veriyorlarsa, aileleri de aynı şekilde aynı şeyi burada yapıyorlardı.

Ayaktakiler biraz daha sabırlı ve sakindi. Mehmet, babası Faik Bey ve Semih'in ağabeyi Tarık.

Aradan yarım saat daha geçmişti ki kapı açıldı. Doktor Orhan ile birkaç hemşire dışarı çıktı. Herkes merakla doktorun etrafına toplanmış ve ağzından çıkacak kelimelere odaklanmıştı. Doktor bir yandan bir havlu ile yüzünü ve boynunu siliyor diğer yandan da açıklama yapmak için kafasında bir şeyler tasarlıyordu.

Mehmet daha fazla dayanamadı;

- **Doktor, durum nedir?**

Doktor biraz ümitsiz...

- Yaşıyor!Ama...

Yaşiyor kelimesinden sonra herkesin yüzünde bir tebessüm ve rahatlama belirdi. Ancak Mehmet son kelimeyi de duymuştu.

- Ama ne?

Doktor beklediği soruyu almıştı.

- Ama hâla komada.

- Yani?

- Aşırı kan kaybetmiş,biz elimizden geleni yaptık.Üzgünüm...

Bu sözler aileyi tatmin etmemişti.Aynur hanım,

- Peki şimdi ne yapacağız?

- Yapmanız gereken sadece bir şey kaldı.

Herkes nefeslerini tutmuş, doktorun ağzından çıkacak kelimeyi duymak istiyordu. Mehmet:

- Nedir O?

Doktor Orhan kendisine bakan o çaresiz gözlere ümitsizliği haber verdi.

- Beklemek.

Bir anda ümitleri yıkılmıştı herkesin. Beklemek ha, ne kadarda basit bir kelime. Altı üstü üç hece ama beyinlere şimşek gibi çakan kimilerinin yüzünde anlamsız ifadeler oluşturan anlamsız bir o kadarda zalim bir kelime. Halbuki onlar kan vermek, organ nakli yada pahalı ilaçlar gibi şeyler bekliyorlardı. Bunlar nasıl olsa yapılırdı. Ancak beklemek üstesinden gelinecek bir şey değildi. Parayla da alınmıyordu ki beklemek. Hem ne zamana kadar, nereye kadar bekleyeceklerdi. Cevabı olmayan bir soru, dibi olmayan bir kuyu ve çaresi olmayan bir hastalık gibi.

Onu hastanenin tek kişilik bir odasına aldılar. Kommanın uzun süreceğini biliyor gibiydiler. İhtiyacı olan her şey getirilmiş, suni solunum cihazına bağlanmıştı. Bu onu yaşatan, onun nefes alıp vermesini sağlayan dünya ile irtibatını sağlayan tek şeydi.

Yüzünde hâla morluklar vardı. Gözü kapalı tıpkı bir ölü gibiydi.

Diğer taraftan Semih ve arkadaşları bir arkadaşlarının evinde toplanmış eğleniyorlardı. Kolalar, baklavalara, çerezler... Bir yanda sesi sonuna kadar açılmış müzik, diğer yanda sohbet. Geçen bir yılın özetini çıkarıyorlardı sanki. Buna birde üst sınıfa geçmenin keyfi eklenince, hele bir de alttan ders kalmayınca işte onlar şu an yeryüzünün en bahtiyar insanlarıydı.

Tabi bu mutluluk uzun sürmemişti. Semih'in telefonu çalıyordu, ekrana baktı, arayan

babasıydı.

- Efendim baba
- Ne, Erol mu?
- O bugün gitti, evet...
- Ne...Nasıl...Şaka yapıyorsun.
- Ama bu nasıl olabilir,daha bugün...

Odadakiler kötü bir şeyler olduğunu Semih'in yüz ifadesinden anlamışlardı. Sesi soluğu kesilmiş, yüzü şaşkınlıktan kaskatı olmuştu. Müzik kapatıldı, herkes Semih'in tavırlarına dikkat kesilmişti.

- Tamam baba ilk arabayla geliyorum.

Son cümleyi zor bitirmişti. Sözler boğazına dizilmiş, onu boğuyordu sanki. Telefonu kapattıktan sonra bütün gücüyle duvara fırlattı. Telefon duvarda parçalanarak yere yığıldı. Bu olay odada soğuk düş etkisi yapmıştı. Herkes neye uğradığını şaşırılmıştı. İçlerinden biri kendini tutamamıştı:

- Semih! diye bağırmıştı.

Semih dizleri üzerine çökmüş, elleri ile yüzünü kapatmış ağlıyordu.

Arkadaşları etrafına toplamış ondan bir açıklama bekliyorlardı.

- Semih ne oldu, söylesene kardeşim?
- Ya korkutma bizi, hadi söyle ne oldu. Baban ne dedi?

Semih kötü durumdaydı ama bu olayın arkadaşlarını da ilgilendirdiğini düşünerek yerinden kalktı.

- Erol ölmüş!

Bu iki kelime odada bomba gibi patlamıştı. Herkes donmuş kimse konuşmuyordu. Daha doğrusu kimsenin konuşmaya mecali kalmamıştı. Bir anda hepside aptallaşmış bir şeyler anlamaya çalışıyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Biri kendini toparlayarak:

- Ne dedin sen, Erol ölmüş mü?

Semih sadece kafasını sallayarak cevap verdi.

- Peki ama nasıl?
- İçinde bulunduğu araba uçuruma yuvarlanmış.

Saate baktı, ilk arabaya yarım saat vardı. Büyük bir soğuk kanlılıkla yerinden kalktı kapıya kadar yürüdü arkasına dönmeden:

- **Arkadaşlar, ben gidiyorum.**

Ali,

- **Hemen mi?**

- **Evet, ilk Antep arabasına yarım saat var.**

Kenan ile Ali birbirlerine baktılar:

- **Dur bizde geliyoruz.**

Eğlence devam etmeyecekti, sessizlik yerini gürültüye bırakmayacaktı. Kimi bir köşede oturmuş başını önüne eğmiş, kimi ise bir şeyler anlamaya çalışıyor, neye karar vermesi gerektiğini düşünüyordu. Kolalar, baklavalar, çerezler nerde kalmıştı? Bir dakika önce dünyanın en bahtiyar diye nitelendirdiğimiz insanları şimdi ne hale gelmişlerdi.

Eve geldiklerinde bitkin bir halleri vardı Tarık ile annesinin. Zor bir gün geçirmişlerdi. Baba, oğlu ve karısını görünce:

- **Ne oldu?**

- **Durumu ağır, komada.**

Baba, şaşırmıştı.

- **Ne dediniz, komada mı?**

- **Evet,**

- **Ama ben öldü dedim.**

- **Kime?**

- **Semihe, yavrucak çok üzüldü.**

- **Ama neden?**

- **Sen söyledin.**

- **Hemen ara baba ve yaşadığını söyle. Komada ama yaşama oranı yüksek.**

- **Tamam arıyorum.**

Telefonu kulağına götürdü, birkaç saniye sonra:

- **Kahretsin kapalı.**
- **Ama siz bana öldüğünü söylemişsiniz.**
- **Bilmiyorum, bende öyle anlamışım.**
- **Bir çılgınlık yapmasa bari.**

Anne üzgün bir şekilde:

- **Hayır, Semih çok olgun bir çocuk, sabırla karşılayacaktır. Siz yine de ulaşmaya çalışın.**

Erol'un ölüm haberi çok çabuk yayılmıştı. Kenanların evinde yaşanan olay sırasında orada bulunanların birçoğu yurttan kalyordu. Bu yüzden bütün yurt olayı duymuştu.

İnanılmaz bir şeydi Esra için. İlk duyduğunda şaka sanmıştı. Yani daha dün konuşmuşlar, kısıda olsa sohbet etmişlerdi. Öyle çok samimiyetleri yoktu ama yine de gözlerine hakim olamamıştı.

Odasına gitti ve daha hiç okumadığı, Erol'un kitabını alıp ranzasına uzandı.

- **Bu onun kitabıydı, zavallı Erol.**

İlk sayfasını açtı. Adı soyadı ve bir tarih atılmıştı. Çok mütevazı bir şekilde küçük harflerle yazılmıştı. Sayfaları çeviriyordu ki mektup yere düştü.

- **Bu da ne böyle? dedi kendi kendine. " bir mektup"**

Arkasını çevirdi, üzerinde " Esra Alparşlan" yazıyordu. Bir müddet tereddüt etti. Bu mektup bu kitabın arasına nasıl girmiş olabilir diye düşündü. "Açsam mı acaba? Peki ama ya Erol'un özel eşyası ise. O zaman üzerinde benim ismim niçin yazıyor? Yoksa bunu bana mı vermek istedi. Ama neden?"

Mektubu açmaya karar verdi.

Yanılmamıştı, mektup yine kendi ismi ile başlıyordu.

" Merhaba Esra,

Aslında bu tür bir yola başvurmak lise çağındaki öğrencilerin seçtiği basit bir yöntemdir. Ama

böyle olması gerekiyordu. Çünkü birinin karşısına çıkıp bir şeyler söylemek o kadar da kolay bir şey değil. Bunu kağıda dökmek en iyi yol. Ben ancak bu kadarını başarabildim. Sana bir şeyler söylemeye çalıştım ancak olmadı, söyleyemedim. Bende böyle bir yonteme baş vurdum. Sana dolaylı yoldan bir şeyler söylemeye çalışacağım, sen zeki bir kızsın bunu anlayacağından eminim. Bunu okuduğunda herhangi bir tepki verebilmek için ise üç ay zaman geçmesini bekleyeceksin, yani sana düşünmen için tam üç ay süre.

Manasını bilmediğim bir rüya görüyorum. En az haftada bir defa. Her gördüğüm rüya hemen hemen diğerinin aynısı. Ne hikmetse...

Bir savaş meydanındayım, çok çetin bir savaş. Kanlar, kılıç sesleri, silahlar. Her defasında savaşı biz kazanıyoruz. Karşı tarafın kim olduğu konusunda da hiçbir fikrim yok. Ama bizim tarafta hep tanıdık yüzler görüyorum. Her savaştan sonra birkaç kişiyle karşı tarafın karargahını geziyoruz.

Bu sırada esirler çarpıyor gözüme ve esirler arasında tanıdık bir sima görüyorum.

Sen...

Bu sensin...

Çok perişan bir halde sin, üstün başın kan içinde ve yüzün simsiyah.

Bir zindandasın.

Seni görünce çok şaşırıyorum.

“Senin burada ne işin var” diyorum. Sen ise ellerini bana uzatarak:

“Kurtar beni Erol, kurtar beni! Ne olur kurtar beni” diye ağlıyorsun.

Ben yürümeye devam ediyorum, ancak bu zorunlu bir yürüyüş. Seni kurtarmak istiyorum, ama o an bunu başaramıyorum. Sanki beni zorla götürüyorlar. Giderken sana:

“Seni kurtaracağım Esra merak etme, sana söz veriyorum seni kurtaracağım...

Ve uyanıyorum.

Sözümü tutamıyorum Esra, özür dilerim...

Erol

Mektup bittiğinde Esra hüngür hüngür ağlıyordu.

- Neden, neden Erol, neden ben...Neden beni seçtin, neden...

Terasta manzara muhteşemdi. Ormanlık alanın içine taşmış o muhteşem dubleks villaların güzelliğine birde son baharın getirdiği kuru yaprak görüntüsü ve toprak kokusu ayrı bir güzellik katıyordu. Binaların yan yana dizilişinin oluşturduğu görüntüye, sarı, kırmızı, lacivert renklerinin kattığı güzelliğin; ağaçlık alanın şehrin içine girip o geniş, kocaman parklarla birleşmesinden oluşan yeşil örtü ile karışması, en görkemli yağlı boya resimlerine taş çıkartacak türdendi.

Şanslı gününde idi, her zaman berbat pişirdiği çayı bu gün harikaydı. Bir de beklediği güzel haber gelirse sevinçten dört köşe olacaktı. Güzel bir manzara, güzel bir sonbahar ve güzel bir

haber... Bu muhteşem üçlüyü bir araya getirmek kolay olmasa gerek. “Beklemek gerekir, dur bakalım...” Sonbaharı bir daha içine çekerek çayından bir yudum daha aldı. Bu sırada telefonda arkadaşı Aysel’in sesini duydu;

- Esra orda mısın?

Telefonu eline aldığı anda arkadaşının o tombul gamzeli yüzü gülüyordu.

- Aysel ne oldu?

- Müjdemî isterim kardeş kabul edildin.

Telefonu yere atıp zıplamaya baladı. Tıpkı bir çocuk gibi, sevinçten uçuyordu. Kendine güvenin ve planlı çalışmanın ürünü işte bu zıplayışlardı. Bunu hak etmişti.

İçeri koştu, mutfakta çalışan annesinin boynuna sarılıp sevincini paylaştı.

Aysel yan düşen telefonun kamerasından olup bitenleri izliyordu.

- Esra... Esra... Çabuk buraya gel.

Esra tekrar terasa gelmişti, ama enerjisi hâla bitmemişti.

- Af edersin arkadaşım.

- Yarın hastaneye uğra, mülakat yapacaklarmış.

- Tamam, çok teşekkür ederim, seni de oraya kadar yordum.

- Hiç sorun değil, benim için bir zevkti.

- Hadi bay!

Sağlık meslek yüksek okulundan yeni mezun olmuştu. Ve ilk başvuruda hastaneye kabul edilmişti. Bu onun için bir dönüm noktasıydı. En büyük hayaline kavuşmuştu.

Koşarak odasına gitti, çantasını aldı ve dışarı çıktı. Kendine bir şeyler almalıydı. Nede olsa bunu hak etmişti.

Merhaba arkadaşım, bu gün nasılsın bakayım? Hı...? Teşekkür ederim bende iyiyim. Dün gece sıkılmadın değil mi? Yaa.. o zaman televizyonu açsaydın. Harika bir film vardı. Çok duygusal bir film, sonra hatırlatta sana anlatayım. Tahmin et dün başka ne oldu? İnanamayacaksın ama kızım ilk defa yürüdü. Sevincimizi görmeliydin. Eşim ve ben, öyle mutlu olmuştuk ki. Tabi bu anı ölümsüzleştirip bir kameraya çektik. Tatlı meleğim benim sanki bizim mutlu olduğumuzu biliyor daha da şirinleşiyordu.

Önce temizliğini yapalım senin, sonra ilacını vereceğiz tamam mı?

Ne diyordun, haa kızım... Onu görmeliydin, öyle güzel adımlar atıyordu ki, istersen yarın ziyaretine getiririm. Onu burada senin yanında da yürüteceğim, sen de ona hayran kalacaksın. Bakarsın belki de arkadaş olursunuz, ne dersin?

Yataktaki hasta da hiçbir ses yoktu.

- Tamam, pekala bunu onayladın sayalım, ama yine de onu görünce bana hak vereceksin.

Bir yandan konuşuyor diğer yandan da hastanın temizliğini yapıyordu. Çok merhametliydi Serpil Hemşire. Merhametli, olgun, hanım efendi bir o kadarda güzel bir kadındı Serpil. Hastasını çok seviyordu. Ona bir çocuk gibi bakıyor, kızından, o tatlı meleğinden, ayırt etmiyordu. Çünkü bu da bir çocuk sayılırdı. Hareket etmeyen, konuşmayan, ihtiyaçları için bile ağlayamayan otuz yaşın üzerinde bir çocuk.

Tek kişilik bir hasta odasıydı. Hastanın ihtiyaçlarını gidermek için tasarlanmış bir dolap, hasta yakınlarının veya hemşirelerin oturması için köşeleri birbirine dik bir şekilde yerleştirilmiş iki kanep, orta da bir sehpa, üzerinde hastaların acısını bir nebze unuttursun diye itinayla seçilmiş sarı kırmızı yeşil renklerden oluşan kokusu olmasa da renkleriyle hayat veren birkaç demet çiçek, karşıda küçük bir televizyon, kocaman bir yatak ve yatakta saç sakalı birbirine karışmış, gözü kapalı hareketsiz yatan bir hasta.

Islak mendil ile hastanın yüzünü, ellerini ve ayaklarını sildi. Dolaptan bir tarak çıkararak saçlarını taradı. Biraz geri çekilip yüzüne doğru baktı.

- Ooo senin sakalın uzamış, kesilmek istiyor. Üstelikte tırnakların da çok fena. Ama şimdilik sadece tırnaklarını keselim. Sakal sana yakışıyor, onu başka zaman yaparız.

Tırnakları da kestikten sonra hastanın serumunu değiştirdi. Bağlı bulunduğu makine de birkaç değişiklik yaptı. Bütün bunları büyük bir itina ile yapıyordu.

- Evet, sona yaklaşıyoruz, iğneni de yaptık mı cici bir adam olacaksın. Hastasının yüzüne baktı, hiçbir hayat belirtisi yoktu, ama o sanki bir şey duymuş gibi hastanın üzerine eğilip kulak kabartarak,

- Ne dedin? İğneden korkuyor musun, ama kocaman adamsın. Benim kızım bile iğneden korkmuyor diyerek iğnesini yaptı. Bu sırada kapı çalındı ve içeriye başka bir hemşire girdi.

- Aaa yeni arkadaşımız da geldi işte. Sizi tanıştırayım. Hemşire, odada tek hasta olduğunu onunda uyduğunu görünce çok şaşırılmıştı. Serpil Hemşire kiminle konuşuyordu acaba?

Serpil, Esra'nın yanına gelerek hastayı gösterdi.

- Esra Hanım, tanıştırayım bu Erol. Erol Bey bu yeni hemşiremiz Esra Hanım, yeni atandı bu onun ilk işiymiş.

Sonra bir şey duyuyormuş gibi hastanın üzerine eğilerek,

- Ne ? hımm... ooo...

Esra bu trajikomik olay karşısında gülümseyerek,

- Ne diyor?
- Şey, tanıştığına memnun olmuş, ayrıca çok güzelmişsiniz.

Esra gülümsedi, uyuyan hastanın yanına gelerek,

- Teşekkür ederim, siz de çok kibarsınız dedi.

Gülüştüler sonra.

Serpil, Esra'ya oturması için yer gösterdi. Kanepeye oturdular. Esra:

- Uyuyor mu? Yoksa...

Serpil hemşire acıyarak baktı hastasına.

- O tam on bir yıldır uyuyor.

Esra çok şaşırılmıştı, gözlerinin ve ağzının açıklığı ne kadar şaşırdığını iyi ifade ediyordu. Önce Serpile baktı sonra Erol'a.

- Yani komada mı?
- Evet.
- Ama nasıl olur, hiç uyanmamış mı?
- Hayır.
- Üniversitedeyken kitaplar da okumuştum, ama hiç bu kadar uzun bir süre uykuda kalmanı görmemiştim.

Esra çok kötü olmuştu. Morali bozulmuş, gözleri ıslanmıştı. Kalktı, Erol'un yanına doğru yürüdü.

- Ben sanmıştım ki... Sanki uyanacakmış gibi duruyor değil mi? Yani kim der ki bu adam yıllardır uyuyor.

Serpil onaylar gibi kafasını salladı.

- Peki nasıl olmuş, neden komada?
- Bir kaza, trafik kazası. Komaya girmiş ve bir daha da uyanmamış.
- Peki, kimi kimsesi yok mu? Annesi, babası, akrabaları. Neden sen bakıyorsun?
- Dosyasına göre en son dört yıl önce biri ziyaret etmiş, soy isimleri uyuşmuyor, galiba arkadaşısı. Oda bir daha gelmemiş.

- Ne kadar kötü bir durum değil mi? diye iç çekti Esra. “ Koskoca dünyada tek başına kalmış. Ne anne ne baba ne de akraba hiç kimsesi yok. Ne kadar vefasız insanlarmış bunlar böyle. Yani adam bir uyanmış olsa üzüntüden intihar eder herhalde.”

- O insanlara da hak vermek lazım. Kim bekler uyuyan birinin yanında yıllarca. Bir yıl, iki yıl hadi neyse geçer, ama on bir yıl geçer mi?

- İyi ama ziyarette mi etmez insan, en azından iki üç ayda bir gelip bakmaları gerekir. Ölmüş mü kalmış mı? Allah korusun benim kardeşimin başına böyle bir şey gelse yanından bir dakika bile ayrılmam.

- Bilemeyiz Esra, onların şu an ne durumda olduğunu bilemeyiz. Bir ailesi varmış ancak neden uğramıyorlar bilmiyorum, öldüler mi, göçtüler mi...

Esra'nın ruh hali bu trajediyi kaldıramamıştı. Çantasında bir mendil çıkartıp gözlerini sildi. Serpil ayağa kalkarak onun yanına geldi.

- Üç yıldır ona ben bakıyorum, tıpkı çocuğum gibi. Kızıma gösterdiğim şefkatin aynısını ona da gösteriyorum. Günlük serumunu ve iğnesini veriyor, temizliğini yapıyorum. Onun ilaç kadar sevgiye de ihtiyacı var. Çünkü o iyileşti, uyanmayı bekliyor. Unutma, her an bir gün uyanabilir.

Kanepeye oturup birkaç dakika sükut ettikten sonra Esra yine:

- Serpil abla

- Efendim

- O şimdi kaç yaşında?

Serpil kalktı ve dolaptan bir dosya çıkardı. Birkaç sayfa çevirdikten sonra;

- Hastaneye yatırıldığında, yani 12 Haziran 2005'te 22 yaşındaymış. Bugün 22 Ekim 2016 . Şu an 33 yaşında.

Esra elleri çenesinde bir müddet bekledi. Bu trajedi onu yormuştu. Serpil Esra'yı teselli etmek için yanına oturdu onu omuzlarından tutarak kendine göre çekti.

- Bu meslekte çok serin kanlı olman gerekir. Kan göreceksin ama kusmayacaksın, ölü göreceksin ama korkmayacaksın. Belki bunun gibi bir olayı bir daha görmeyeceksin. Ama dayanıklı olman gerekecek.

Esra biraz rahatlamıştı. Doğruldu, kendisine bir anne şefkati ile yaklaşan Serpil hemşireye tebessüm ederek,

- Ben gidip çay söyleyeyim.

Serpil hemşire Erol'a bakma görevini Esra'ya verip kendisi başka bir kata bakmayı düşünüyordu. Ancak Esra'nın bunu başarabileceği konusunda şüpheleri vardı. Sonra da birkaç ay beraber çalışma konusunda hemfikir oldular.

Gün boyunca hem Erol ile ilgileniyor hem de diğer işlerini hallediyorlardı. İkisi çok iyi anlaşıyordu. Serpil, Esra'ya hem ablalık ediyor hem de acemi olduğu bir çok konuda ona yardımcı oluyordu. “ Esra bunu böyle yap, şunu şöyle yaparsın, o öyle olmaz. Esra git Esra gel...”

“Esra ne işin var senin burada?

Kurtar beni Erol, kurtar beni

Kurtaracağım, kurtaracağım. Sana söz veriyorum seni kurtaracağım.”

Erol'un odasında kanepede oturmuş onun dosyasını karıştırıyordu. Bütün işlerini bitirmiş, bir fincan çay almış günü yorgunluğunu atıyordu. Çok ilginç şeyler okuduğundan yüz ifadesinde değişiklikler oluyordu. Bu sırada yataktan gelen ses onun yüzündeki merak ifadesini korkuya çevirmişti. Yatağın birden sallanması onu öyle korkutmuştu ki elindeki çay dolu fincan yerde parçalanmıştı. Fincanın düşmesi ile başını Erol'dan yana çevirmesi bir olmuştu. Bir anda yüzü bembeyaz kesilmişti Esra'nın. Erol'un yıllardır karşıya bakan yüzü hafif yana kaymıştı ve terliyordu. Şimdi tedirginliği büsbütün artmıştı. Korkudan elleri ve ayakları titremeye başlamıştı. Yavaşça ayağa kalktı, ayaklarını yerde sürüyerek duvara ulaştı. Gözü Erol da idi, mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordu. Gözlerini Erol'un üzerinde gezdirdi. Elleri... açık olan elleri hafif kapanmıştı. Daha çok korkmaya başladı sanki dirilip boğazına sarılacaktı. Duvarda uzun süren emeklemeden sonra nihayet kapıya ulaşmıştı. Kapıyı açtığı anda hâla Erol'a bakıyordu gözleri. “ Ah şu kapıdan bir çıkabilsem” diyordu kendi kendine. Nihayet koridordaydı. Koşuyordu ama korkudan mı yoksa sevinçten mi? Bilmiyordu. Ama o sadece koşmak istiyordu. Bir yandan da bağıyordu.

- Serpil Abla, Serpil Abla...

Alt kata indi yok, üst kata çıktı yok. Gördüğüne Serpil'i sordu. “ Hemşireler odasında” cevabı üzerine oraya indi. İçeri daldı soluk soluğaydı.

Serpil, Esra'yı görünce ayağa fırladı. Esra'nın elleri titriyor, heyecandan konuşamıyordu. Onu yatıştırmak için ellerinden tuttu,

- Ne oldu Esra, söyle ne oldu?

Esra kendini toparladı ve yutkunarak:

- Erol! Erol kımlıdadı. Çok korktum, yatak sallandı birden, uyandı galiba.

Serpil Erol'un odasına geldiğinde söylenenlerin doğru olduğunu gördü. Her zaman Erol'un karşıya bakan yüzü hafif yana kaymıştı. Şimdi ise bir parmağı hafif kımlıydı ve müthiş bir şekilde terliyordu.

Çok mutluydu Serpil, bu Erol için yeni bir hayatın başlangıcı olabilirdi. Bir şeyler onu kendine getirmişti hemen müdahale yapılırsa belki de uyanabilirdi. Telefona sarılıp doktoru aradı...

Gözlerini açtığında buslu olmasına rağmen sadece gölgelerden oluşan insanlar gördü, Etrafına bakmak istedi, ancak bunu başaramadı. Kafasını henüz çeviremiyordu, boynu kireçlenmişti. Buslu gören gözleri yavaş yavaş etrafı seçer olmuştu. Etrafında bir sürü insan vardı ama o bunların hiçbirini tanıyamıyordu. Kollarını ve bacaklarını kımlıdatmak istedi, bu da mümkün olmadı. Kaslar görevlerine tam on bir yıl ara vermişti, öyle kolay değildi hemen işe başlamak.

Tuhaf şeyler oluyordu Erol için. Hiçbir organı çalışmıyordu ve çevresinde tanımadığı bir sürü insan vardı. Büyük bir çabanın sonunda fark etti ki konuşabiliyordu. Yani şu an çalışan tek organı ağız idi.

- Nerdeyim ben, sizlerde kimsiniz, bana ne oldu böyle? Gibi sorular sıralamaya başladı.

Bu sorulara içlerinde Erol'u en iyi tanıyan ve onu en çok seven kişi, Serpil, cevap verdi.

- Merhaba Erol Bey, telaşlanmayın bir kaza geçirdiniz ve komaya girdiniz ama şimdi çok iyisiniz.

Hatırlamıştı şimdi Erol, arabaya binmişti, yolculuk sırasında ablası aramıştı ve kaza, şimdi her şeyi hatırlamıştı. " Demek ki ölmemişim." Dedi kendi kendine.

- Annem... Annemlere haber verdiniz mi? Ben şimdi nerdeyim.

- Şu an Gaziantep Devlet Hastanesindeyiz, ailenize haber verdik gelirler birazdan.

Serpil ona ilk önce gerçeği söylememesi gerektiğini düşünmüştü. Çok ağır bir yük, kaldıramayabilirdi. Hem inanılması güç bir şeydi. On bir yıl komadan sonra yeni bir hayat.

Yanıdakilere işaret ederek dışarı çıkardı. Çıkar çıkmaz kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

- Bunu ona nasıl açıklayacağız? On bir yıldır uyuyorsun, ailen seni arayıp sormuyor bile, seni en son ziyaret eden kişi dört yıldır ortalıkta yok... bunları ben bile kaldıramazken ya o, buna nasıl dayanacak?

Sonra yanındakilere dönerek

- Şimdilik ona bir şey belli etmeyelim, şoka filan girebilir. Birde bunu bir sır gibi saklayalım. Özellikle medya duymamalı. Yarın karşımızda bir basın ordusu görmek istemeyiz.

Olayı iki doktor ve birkaç hemşire biliyordu. Kendi aralarında bundan kimseye bahsetmemeye söz verdiler.

Erol odasında yalnız kalmıştı. Kafasını çeviremiyordu ama gözleri dört dönüyordu vücudunun etrafında. Önce ölmediğine şükretti, ama tuhaf şeyler seziyordu Erol, bazı şüpheleri vardı. Özellikle de uyku konusunda. Sanki yıllardır uyumuş gibiydi. Zaman ona çok eski geliyordu. Arabaya bindiği anı telefonla konuştuğu hatta şarkıyı bile hatırlıyordu. Ama sanki bütün bunlar yıllar önce olmuş gibiydi. Çok eskiydi zaman çok, ama o bunları kazaya yoruyordu. " Demek ki kafam çok kötü çarpmış, bundan dolayı ben öyle sanıyorum" diyordu kendi kendine.

Saatler geçmişti, Serpil Hemşirenin vurduğu iğneler Erol'u yavaş yavaş kendine getiriyordu.

Parmaklarını kımlatabiliyor, kafasını sağı sola çevirebiliyordu. Son teknoloji ilaçları ve biraz da masaj onu eski haline getirecekti.

Kazadan sonra Erol'un ayak ve kollarında kırıklar vardı ve kafasında çarpmanın etkisi ile oluşan bir yırtılma. Ama zamanla bunlar iyileşmişti.

Erol hareket edemiyordu ama sürekli zihin jimnastiği yapıyordu kendi kendine. Nasıl olmuştu da bu şekilde ucuz atlatmıştı kazayı diye düşündü, ne kırık vardı ne çıkık. Felçli gibi kımldamadan yatıyordu ancak bu da çok çabuk iyileşiyordu. İlk uyandığı anı düşündü. Felç olmuştu sanki ama şimdi hareket edebiliyordu "bu nasıl iş böyle" dedi kendi kendine.

Bu arada saatler geçmişti ama hâla ailesi ortalıkta yoktu. Serpil bunun farkındaydı ve acele buna bir kılıf uydurmak zorundaydı. Birkaç dakikalığına dışarı çıkıp tekrar içeri girdi. Sanki dışarıdan bir haber duymuş gibi:

- Şey...

Erol onun konuşmasına fırsat vermeden:

- Ailem neden hâla gelmedi?

Serpil iyi bir yalancı değildi ancak soğukkanlı olmak zorundaydı. Bir şey fark ettirerek her şeye mahvetmek istemiyordu. Bir iki yutkunduktan sonra:

- Ailen seni kaza anından sonra Adıyaman Devlet Hastanesine, kardırıldığını sanıyorlarmış oraya gitmişler. Yanlış bilgilendirilmişler birazdan gelecekler.

Arkasını döndü, kapıdan dışarı çıktıktan sonra koridorda kendi kendine konuşarak yürümeye başladı.

"Hayır, yalan söylüyorum, onlar hiçbir zaman gelmeyecekler. Çünkü onlar seni bırakıp gittiler, öldü diye senden ümit kestiler. Yıllardır seni arayıp sormuyorlar. Onlar ya çok zalim, kansız, merhametsiz insanlar yada hepsi öldüler."

Erol ile Esra odada baş başa kalmıştı.

Erol ailesin beklerken biraz sohbet etmeye karar vermişti.

- İsminiz Esra idi değil mi?

- Evet.

- Sır tutabilir misiniz?

- Elbette, benimle istediğiniz sırrınızı paylaşa bilirsiniz, kimseye söylemem.

- Bizim okulda da Esra adında bir kız var, ben ondan hoşlanıyorum, tabi o bilmiyor. Neyse, arkadaşlarla evde bâzan onun sözünü ettiğimizde,ve onu düşündüğümde gece onu rüyamda görüyorum.

Esra, Erol'u dikkatle dinliyordu.

- Gerçekten çok tuhaf.

Erol devam etti.

- Ve ben uyanmadan önce yine o rüyayı gördüm. Onun ismi iki gündür anılmadığı halde. Ve şöyle tahmin ediyorum, Serpil hemşire odada sizin isminizi çok andı herhalde.

Esra'nın yüzünde bir şeyler hesaplıymuş gibi bir ifade vardı.

- Tabi ya, demek bu yüzden...

- Ne, ne yüzden?

- Hiç, yok bir şey, yani rüyayı görmenizin sebebi olabilir diyorum.

Şimdi ikisi de susmuşlardı. Esra bunu fırsat bilip dışarı çıktı. Serpil kapıdaydı. Onu kollarından çekip ileri götürdü.

- Buldum abla, buldum!

- Neyi buldun ?

- Erol'un komadan çıkma sebebini.

Serpil meraklı,

- Nedir çabuk söyle?

- Ben...

Serpil pek bir şey anlamamıştı.

Esra devam etti:

- Bak şimdi, komadaki bir kişi belli bir süre geçtikten sonra fonksiyonlarını yerine getirir duruma gelmiştir, ancak uyanmak için bir uyarıcı gerekir. Bu tanıdık bir ses, ne bileyim bir şarkı ya da bir isim olabilir değil mi? Bunları bana sen söylemiştin.

- Evet,

- İşte Erol uyanmak istiyordu ancak bir uyarıcı yoktu. Ta ki ben gelene kadar.

- İyi de bunun seninle ne ilgisi var?

- Az önce bana bir sırrımı anlattı. Gerçi kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim ama bunu sana söylemem gerekir. Okulunda Esra adında bir kız varmış ve Erol bu kıza aşıkmuş. Öyle ki onun ismini duyduğu gün onu rüyasında görüyormuş. Benim işe başlayalı bir haftadan fazla oldu. Ve günümüzün yarısını Erol'un odasında geçiriyorduk. Sen beni onun yanında çağırdığında veya ismimi andığında bu onu etkilemiş ve onun için bir uyarıcı olmuş ve rüyayı görmüş, sonra da uyanmış.

Böylelikle kafalarında ki soru işareti de cevabını bulmuş oldu.

Bu sıra da çaylar gelmişti, tekrar odaya geçtiler. Herkes bir çay aldı. Erol'a da bir tane verdiler. Bu arada da sürekli konuşup sohbet ediyorlar, Erol'un moralini yüksek tutmaya çalışıyorlardı.

Erol uzun zamandır bir şeyler yiyip içmiyordu. O bunun farkında değildi ancak canı müthiş bir şekilde çay içmek istiyordu. Çayın şekerini attı ve karıştırmaya başladı. Karıştırdı, karıştırdı... sonra çay bardağına doğru eğildi. İçinde bir şey görmüş gibiydi. İçindeki kaşığı çıkartıp üzerine baktı. Birden kendini geriye, dolu çay bardağını ileriye attı. Serpil ile Esra çok korkmuşlardı. Ayağa kalkarak yanına geldiler.

- Ne oldu Erol ?

Erol önce Esra'ya sonra Serpil' e baktı. Sonra da ellerini yüzüne götürerek,

- Çabuk bana bir ayna getirin. Bu yüzümün hali ne böyle, ne oldu bana, ailem nerde ve siz kimsiniz? Neden bana bir şey söylemiyorsunuz, neden?

Serpil önce Erol'u sakinleştirdi.

- Tamam sakin ol, sana her şeyi anlatacağım.

Erol'un elleri yüzünde geziyordu, sakalları uzamıştı. Elini saçına attı. Arabaya bindiğinde saç da bu kadar uzun değildi.

- Önce ayna... Bana bir ayna getirin.

Esra Serpil' e baktı. O da getir der gibi onayladı. Çantasında makyaj için kullandığı küçük bir aynası vardı, getirip Erol'a verdi.

Aynayı aldı ve yüzüne doğru çevirdi. "Aman Allah'ım! Değişmişim, ama bu nasıl mümkün olabilir?" Aynadaki kendisini tanıyamamıştı adeta. Birkaç saniye eli yüzünde gezindi. Sanki rüya görür gibiydi, çoğu zaman gördüğü rüyalar gibi; aynaya bakıyorsun başkasını görüyorsun. Hiddetlendi birden, kendini tutamadı, kalkmak istedi ama başaramadı. Hâla ayaklarında sorun vardı. Kendini yana doğru çevirdi bu işi ayakları ile yapamayacağına göre elleri ile yapabiliirdi. Elllerinden destek alıp vücudunu biraz kaldırdı, ancak olduğu yere tekrar düştü. Anlaşılan bütün vücudunda sorun vardı.

Durdu ve düşündü. Kafasındaki soru işaretlerini aydınlatabilmek için sakin olmalıydı. Toparladı kendini. Serpil' e dönerek:

- Evet sizi dinliyorum , şu an aklımı kaçırmak üzereyim, kafam zonkluyor ve hiçbir şey düşünemiyorum. Lütfen bana bir açıklama yapın.

Serpil büyük bir soğuk kanlılıkla:

- Bak Erol, dosyandan okuduğum kadarıyla bir kaza geçirmişsin ve komaya girmişsin. Uzun bir süre komadan çıkamadın. Taa ki dün...

Erol sözünü keserek,

- Peki ne kadar uzun bir süre bu?

Serpil önce Esra'ya baktı, sonra derin bir nefes alarak:

- Tam olarak on bir yıl.

Erol'un gözleri ve ağzı öyle bir açılmıştı ki o an düştüğü hayret verici durumu iyi ifade ediyordu. Sonra gülmeye başladı. Bu gülme sinirleneceğinin belirtisiydi. Birkaç saniye güldükten sonra birden bire yüzü asıldı.

- Sen aklımı mı kaçırdın, ne on bir yılı, benimle dalga mı geçiyorsun? Kaldırın beni, ben iyiyim ve eve gitmek istiyorum.

Sonra hemşirelere baktı, hiç de dalga geçer gibi bir halleri yoktu.

Yine saçmalamaya başladığını düşündü.

Birkaç dakika sükut edip kendini dinledikten sonra;

- Tamam buldum! diye atıldı. Bana bir telefon verin, çabuk olun.

Esra hiç tereddüt etmeden çantasındaki telefonu Erol'a uzattı.

- Bu da ne böyle ? Ben senden telefon istedim, televizyon değil.

Esra, Erol'u tatmin etmek için:

- Sen numarayı söyle ben arayayım.

Numarayı söyledi, bu ev telefonlarıydı. Esra tuşlara bastıktan sonra telefonu Erol'a verdi.

“Aradığınız numarayı eksik veya yanlış çevirdiniz,lütfen tekrar deneyiniz.”

Birkaç numara daha çevirdi, yine aynı ses.

Odayı bir sessizlik kapladı. Serpil ile Esra Erol'un düştüğü bu bunalımın farkındaydı. İnanılması çok güç bir şeydi bu. Bir kaza ve birkaç saatlik bir uyku, uyandıığında ise tanımadığın kişiler senin yıllarca uyuduğunu söylüyor. Buna inanmak için ya büyük bir iradeye sahip olmak gerekir, yada deli...

Boynunu eğmiş öylece duruyordu, yorulmuştu artık, bir şeye karar vermeliydi inanmak veya inanmamak.

İnanmalı mıydı; Evet kaza oldu ve uzun süren bir koma. Artık kimsem yok, her şeyimi kaybettim. Ailemi; yaşasaydılar burada yanımda olurlardı ama değiller. Artık tek başınayım bu dünyada. Hayır hayır bunu kabul edemem. Onlar ölmedi ve ben bir komaya girmedim. Bütün bunlar bir tür yalan korkunç bir kabus. Evet buldum evet, bu bir kabus. Şu an bir rüyadayım ve birazdan uyanacağım.

Kafasını kaldırıp etrafına baktı. Esra ile serpil hâla onu izliyordu. “Hayır bu bir rüya değil” ellerini yatağın demirlerine vurdu, çok acımişti. Artık tamamen emindi. Rüya değildi. Galiba artık kabullenmeliydi. Zaman su gibi akmış, o koca yıllar birer birer erimişti ve o bu süre zarfında sadece uyumuştur. Gözleri nemlendi ama ağlamadı sağlam bir iradeye sahipti ve ağlamak için erken olduğunu düşündü. Daha da emin olmak için eve gitmeliydi. Belki ailesi hâla evdeydi, beklide... belki de...

- Tamam tamam kendime gelip sakin olmalıyım. Başka şeyler düşünmeliyim yoksa aklım uçup gidecek.

Olup bitenleri şaşkın ifadelerle izliyordu hemşireler. Ona hak veriyorlardı, bu yüzden üzerine gitmek istemiyorlardı.

Hâla kendisini izleyen hemşirelere :

- Size bağırdığım için üzgünüm.

Ortam yumuşamıştı, Serpil ile Esra'nın yüzü gülmeye başlamıştı.

- Önemli değil, biz senin için buradayız.

- Ne zamandır benimle ilgileniyorsunuz?

Bu soruyu Serpile sormuştu, çünkü o daha olgun ve yaşlı gösteriyordu. Serpil:

- Ben üç yıldır bu hastanedeyim. Gelir gelmez bana, sana bakma görevini verdiler. Esra ise yeni bir haftadır burada.

İçinde zaman lafzı geçince Erol'un yine morali bozuldu. Hatırlamak istemiyordu. Esra'ya baktı, onun uyanmasına sebep olan kişiye, tebessüm etti. Sohbet sürüp gitti böylece.

Akşam olmuştu.

Erol çabuk iyileşiyordu. Masajlar ve iğneler iyi gelmişti ki artık kalkıyor yürüyebiliyordu. Herkes yoluna gitmiş, hastane koyu bir karanlığa bürünmüştü. Birkaç nöbetçi doktor, hemşire ve hastane görevlisinden başa kimse kalmamıştı. Esra o gün nöbetçiydi. Acilde işi yoğun olacağından Erol'a pek uğrayamayacaktı. Gece bir çılgınlık yapma riskine karşı ona bir iğne yapmıştı. Gerçi o fazlasıyla uyumuştur ama artık uykusunun bir düzene girmesi gerekiyordu.

Gece ara ara odasına gelerek onu kontrol ediyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyanmıştı. Saat henüz altıyı gösteriyordu ve hastanede çıt yoktu. İlacın etkisi çabuk geçmişti.

Etrafına bakındı biraz, uyku sersemliği ile bir şeyler anlamaya çalıştı. Hastane odası, hemşireler, dünkü olay... Yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Yatağından kalkıp, pencereye doğru yürüdü. Dışarı baktı ama pek bir şey görememişti. Birkaç ağaç ve uzun bir duvar. Sonra kendisi için ayrılan dolabın yanına gelip içinden bir dosya çıkardı, biraz karıştırdı, yerine indirip gardırobu açtı, üzerine bir şeyler giydi. Kapının kolunu yavaşça aşağıya doğru

büktü. Açıktı... Koridorun her iki tarafına baktı, boştu. Sonra kapıdan bir gölge gibi süzülüp kayıplara karıştı.

Saçı kulaklarını kapatmış, sakalı “kirli sakal” dedirtecek uzunlukta idi. Üzerinde dar eski moda birkaç elbise vardı. Geçen yıllardan geriye sadece onlar kalmıştı. Yürüyüşünde biraz tuhaflık vardı ağrıyan sağ ayağından dolayı hafif sağa meyilli yürüyordu bu haliyle yoldan geçenlerin hayli dikkatini çekmişti.

Tanımadığı birkaç sokak geçtikten sonra şehrin meydanına gelmişti. Sabahın erken vakti olduğundan caddeler boştu. Bir önceki akşamın yemeklerinden kendilerine düşeni çöplerde arayan birkaç sokak kedisi, iş yerlerine erken giden işçiler, dükkanlarının kepenklerini yeni yeni açan esnaf ve sabah sporuna önem verdikleri üzerilerindeki sportif kıyafetlerden belli olan insanlar...

Şehrin imarında fazla bir değişiklik yoktu. Ancak bazı tuhaf şeyler görüyordu. Caddeleri süsleyen dev plazmalar, alışık olmadık araba tipleri ve çok uzaklarda olmasına rağmen rahatlıkla görülebilen gökdelenler.

Artık hemşirelere inanıyordu. Bu görmeyi düşündüğü zaman değildi. Daha dün gibi hatırladığı şehrine sanki bir sihirli değnek ile dokunmuş onu bu hale getirmişlerdi. On bir yıl, değişiklik için uzun bir süre değildi ve emindi ki evini rahatlıkla bulabilirdi. Sokakları birer birer geçerken bir yandan da bu zaman değişikliğinin ailesi üzerinde etki etmemiş olması için dua ediyordu. Birkaç sokak daha geçtikten sonra evinin bulunduğu apartmanın önüne geldi. Apartman yerli yerindeydi ancak çevresinde hayli değişiklik olmuştu. Bulduğu noktadan yavaşça üç yüz altmış beş derece dönerek çevresini inceledi. “Burada birkaç küçük ev ile birkaç dükkan vardı. Oysa şimdi yerinde apartmanlar var.” dedi kendi kendine.

Binayı baştan aşağı süzdü. Evlerinin bulunduğu dairenin penceresine baktı. Perdeler vardı. Biraz ümitli, biraz karamsar bir şekilde içeriye daldı.

Kapının önüne geldiğinde çok heyecanlıydı. Her tarafını ter basmış, kalbi küt küt atıyordu. Halbuki daha birkaç ay önce, tabii bu kendi zamanına göre, gelmişti bu eve, kapıyı çalınca annesi çıkmıştı. Şimdi de aynı şey olur muydu acaba? Korkuyordu, gerçeklerle yüzleşmekten...

Eli zilin üzerindeydi ama çalmakla çalmamak arasında bocalıyordu. Ya bütün ailesi ölmüş ise ya... ya...

Sinirlendi, bütün gücü ile zile asıldı. Kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bir daha bastı ama açılmamıştı.

Yıkılmıştı adeta, ne yapacağını şaşırılmıştı. “Demek gitmişler.” dedi kendi kendine. Gitmelimiydi, kalmalı mı? Mantıklı karar veremiyordu. Ama nereye giderim, burası benim evim. Kiracı değildik ki. Öyle olsaydı başka yere taşınmış olabilirdi.

Aklına bir an Semih geldi. Döndü tam gidiyordu ki kapı açıldı. Kapıda bir adam belirdi, uykulu. Erol’un yüzüne tuhaf tuhaf baktı, tanımaya çalışıyordu. Ancak yüz ifadesi tanımadığına kanaat getirmişti.

Erol erimişti adeta, koktuğu olmuştu. Annesi babası burada değildi. Bütün bunları kafasında mukayese ederken adam sordu:

- Buyurun bir şey mi istemiştiniz?

Erol bu soruya hazırlanmamıştı. Çünkü beklentisi, annesi boynuna sarılacaktı. Bunun için biraz bocaladı.

- Şeyy... ben... şeyi aramıştım da.

Bu durum adamın iyice uykusunu kaçırmıştı. Bir an önce başından savmak için ona yardımcı olmaya karar verdi.

- Kimi aramıştınız?

Erol hemen toparlandı.

- Nurettin TARAY. Evet evet Nurettin beyi arıyorum.

- Burada öyle biri yok.

- Peki, siz burada kiracı mısınız ?

- Evet.

- Ya ev sahibiniz, o kim?

Adam soy isim benzerliğinden bir şeyler anlamıştı.

- Haa Mehmet bey Mehmet TARAY.

Erol'un yüzü kaskatı olmuştu.

- Evet Mehmet bey, neredeler?

- O İstanbul da. Ben her ay kirayı ona gönderiyorum.

- Ya annesi, babası onlar da yanında mı?

- Bilmiyorum, ben adamı tanımıyorum bile. Bir arkadaşımın aracılığıyla kiraladım evi. Parayı ise hesabına yatırıyorum.

Binanın cümle kapısından çıktığında gözleri dolmuştu. İşte şimdi ağlamanın tam sırası “Demek beni bırakıp İstanbul’a gittin, alacağın olsun Mehmet. İnşallah annem ve babam da onunla gitmiştir. Hayır hayır annem beni bırakıp asla gitmezdi.”

Evinden uzaklaşırken son kez dönüp baktı. Çok şey bırakıyordu burada. Bir an 25-30 yıl öncesine gitti. Bahçe de Mehmet ile toprakta oynuyorlardı. Mehmet onu iterek kafasını toprağa gömmüştü. Gülümsedi... sonra birkaç yıl beriye geldi. Okul çantasını bırakıp eve bile

uğramadan sokakta çocuklarla oynayışı. Sonra daha da beriye geldi. Bu evden en son ayrıldığı güne. Çantasını aşağıya kadar annesi ile birlikte indirmişlerdi. Yüzünü tam dört defa öpmüştü, sanki bir daha görüşmeyecekmiş gibi. Ve bugün yine evinden ayrılıyordu, ancak bu bambaşkaydı. Bir daha görüşmemek üzere...

Yorgun adımlarla uzaklaştı eski evinden. Son umudu kalmıştı Semih...

Evleri yakındı, birkaç sokak dönünce ulaşmıştı. Kapının önüne geldi. “ Allah’ım bana yardımcı ol ” diyerek zile bastı. Kapıyı açan kişiyi tanıdı. Mutluluktan uçacaktı adeta. Ancak bu sevinci uzun sürmedi. Çünkü kapıyı açan adam kendisini tanımamıştı.

- Ne var, ne istiyorsun?

Erol çok şaşırılmıştı. Semih’in babası onu tanımamıştı. Belki de yaşlandığı için gözleri iyi görmüyor diye üstelemedi.

- Semih ile görüşecektim de.

Adam Erol’un üzerinde biraz göz gezdirdi.

- Semih’in tinerici arkadaşı yok.

- Ben tinerici filan değilim, eski, okuldan arkadaşım.

Adam ihtiyarlığın verdiği sinirlilikle:

- Semih burada değil.

- Peki nerde?

- Karataş’a git, orada oturuyor.

- Bana adresini verir misiniz?

- Tamam, biraz bekle.

Adam adresi yazmak için içeri girdi. Bu sırada içeriden bir ses yükseldi.

- Kimmiş o ?

- Hiç kimse, Semih’i soruyor.

Erol sesin sahibini tanıdı, O Semih’in annesiydi. Mutluydu Semih’i görecek. En azından onu garantiye almıştı.

Bu sırada Semih’in babası belirdi kapıda. Elindeki kağıdı Erol’a uzatarak,

- Al!...

Sonra geri çekilerek kapıyı Erol’un yüzüne kapattı.

Kağıdı alıp yola koyuldu. Kağıtta yazan adresi bilmiyordu ancak daha önce Karataş'a birkaç defa gitmişti. Rahatlıkla bulabilirdi. Elini cebine attı " Kahretsin hiç para yok, yürüyeceğiz galiba. "

Uzun bir yürüyüş başlamıştı Karataş'a doğru. Bir yandan yılların getirdiği yenilikleri izliyor, diğer yandan da anılarına inmiş geziniyordu.

Kendi halini düşünürken birden aklına okuduğu bir roman kahramanı geldi. Roman kahramanı Ahmet. Ahmet ile baya ortak yönü vardı şimdi. Adam küçük oğlunun yaptığı bir hata yüzünden hapse girmişti. Üç yıllık ızdırap dolu hapis yıllarından sonra evine geliyor ancak orta da ne evi var ne ailesi. Hapse girmesi ile birlikte karısı, çocuklarını alarak babasının yanına gitmiş sonra da başka bir adamla evlenerek onun peşine takılıp kayıplara karışmıştı. Ne kadar kolaydı böyle bırakıp gitmek. Evlenirken yemin etmemişlerdi iyi günde, kötü günde birbirimizi bırakmayacağız diye. Ailesi de gidince köylüler bunu fırsat bilip evinin camlarını kırılmışlar kapısını söküp içine hayvanlarını koymuşlardı. Hatta bazıları öyle aşağılık seviyeye inmişti ki evin içini tuvalete çevirmişlerdi. Bütün köy hayvanlaşmıştı. Hatta hayvandan daha da aşağı bir mertebeye inmişti. Çünkü hepsinin içinde biri vardı ki o, orada insan diye geçinen yaratıklardan daha üst mertebede idi. Yıllarca onlara hizmet ettikten sonra ailenin gitmesine rağmen üç yıl boyunca kapılarını beklemişti. Eve zarar vermek isteyen insanları(!) yaklaştırmamıştı. O bir hayvandı ve insanları insanlara karşı koruyordu. Bu şeref timsali mahluk köpekleri Buşi'ydi.

Vakit öğleyi geçmişti. Erol hâla yürüyordu. Kafası yerinde değildi. Anılara fazlasıyla kaptırmıştı kendisini. O an sadece ayakları oradaydı. "Eğer Semihte babası gibi yaparsa tek çıkar yol kaldı oda..." devamını getirmede.

Nihayet ulaşmıştı Karataş'a. İşin zor kısmını atlatmıştı, ama önce biraz dinlenmeliydi. Park dinlenmek için idealdi, hemen bir bank bulup yayıldı.

- Ne kadar güzelmiş burası, bizim zamanımızda yoktu." dedi kendi kendine.
- Bir yerden mi geliyorsunuz?

İrkildi birden, dönüp arkasına baktığında orta yaşlı bir adam tam arkasında bulunan arka arkaya verilmiş diğer bankta oturuyordu. Birkaç saniye düşündükten sonra,

- Evet burada yabancıyım, şu adrese bir bakar mısınız?

Bütün gücü ile zile ikinci defa bastı. Merkezden buraya kadar yürümüştü. Yaklaşık 10 kilometre vardı. Bütün bu yorgunluğunu zilden alıyordu.

Kapı yavaşça açıldı. Erol'un kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. İlk defa tanıdık bir yüz görecekti. Bu çok heyecan verici bir şey olmalıydı. Nefesini tuttu... tuttu... tuttu...

Kapı açılmıştı. Nefesini bitkin bir şekilde bıraktı.

Bir çocuk...

Küçük bir çocuktan kapıyı açan. Aklına ilk gelen şey Semih'in oğlu olabileceği.

- Baban burada mı?

Çocuk daha cevap verecekti ki kapıya Semih geldi.

Semih önce ceset görmüş gibi olmuştu. Bir an tereddüt edip geri çekildi daha sonra da kısa süren tereddüdünü yenip arkadaşının boynuna sarıldı.

Birkaç saniye öylece kaldılar.

Semih:

- Demek ölmedin, tahmin etmeliydim.
- Uyandığımda sizleri göremeyince ölmekten beter oldum.
- Özür dilerim Erol, uyandığında yanında olamadığım için özür dilerim.
- Peki neden yanımda değildin?
- Anlatacağım her şeyi anlatacağım. Hadi önce içeri girelim.

Semih, gençliğinden fazla bir şey kaybetmemişti. Anlaşılan fazla sıkıntı çekmemişti. En son gördüğünden tek farklı yönü bıraktığı ince bir bıyık.

Sonra oturma odasına geçtiler. Semih'in eşi misafirlerini ayakta karşılamıştı. Son derece kibar, tevazu sahibi bir kişiliğe sahipti. Yine aynı incelikle:

- Hoş geldiniz
- Hoş bulduk.

Semih arkadaşını göstererek:

- Hanım, bu benim en yakın arkadaşım. Bu gün özel bir sofraya hazırla. Arkadaşımız uzak yoldan geliyor.

Kadın merakla:

- Acaba kendileri nereden geliyorlar?

Semih tebessüm ederek,

- Arkadaşımız 2005'ten geliyor.

Kadının yüzünde anlamsız bir ifade oluştu. Pek bir şey anlamamıştı ama nasıl olsa sonra ayrıntılı bir şekilde öğrenirim diyerek boş verip mutfağın yolunu tuttu.

İki arkadaş baş başa kalmışlardı. Semih elini Erol'un dizine vurarak:

- Eee anlat bakalım ne zaman uyandın?
- Dün...
- Peki nasıl oldu bu?

Erol olanları bir bir anlattı. Yeni hemşire Esra ve Serpil'i rüyayı tekrar görmesi ve uyanma sebebi, düştüğü hayret verici olayları, yolda gördüklerini... hepsini anlattı. Semih, Erol'un uyanmasına sebep olan durumu hayretle dinlemişti.

Sıra Semihe gelmişti. Uyandıktan sonraki macerayı anlatmak on beş yirmi dakika sürmüştü. Peki ya on bir yıl...

- Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu. Sen gittiğin gün babam beni aramıştı, biz o sırada eğleniyorduk. Senin öldüğünü söyledi.
- Öldüğümü mü?
- Evet, seni öldü sanmışlar. Perişan olmuştum, tahmin edemeyeceğin kadar zordu. Yıkılmıştım adeta. Gaziantep'e nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Bir müddet sessiz oturdular. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Ama farklı şekilde.

Erol ailesini soracaktı,ama korkuyordu. Annesinin babasının ölüm haberini almaktan korkuyordu. Zaten o kendini buna alıştırmıştı. Çünkü annesi ölmemiş olsaydı kesinlikle onu bırakıp hiçbir yere gitmezdi. Mehmet yapardı, ki yapmıştı da. Babası ise zorunlu gitmiş olabilirdi.

Semih'te, yine Erol'a ailesini anlatmaktan korkuyordu. Bu sırada Erol önce davrandı ve sordu.

- Semih,

Semih Erol'a baktı.

- Ailem nerede?

Semih önce derin bir iç çekti. Bu derin soluk kötü haberlere gebe gibiydi.

- Sen komaya girince annen başta olmak üzere hepimiz çok üzülmüştük. Ama önce kurtulduğuna sevinmiştik. “ komadır geçer” dedik. Ama sen o gözlerini bir türlü açmadın.

Önceleri başında refakatçi olarak annen kalıyordu. Yanında hiç ayrılmıyordu. Günlerce, haftalarca hatta aylarca bekledi başında. Bir gün gözünü açıp ona bakacağın günü bekledi. Her gün karşına geçip saatlerce konuşurdu seninle. Ağlıyor, yüzünü, gözünü öpüyordu. Sana yalvarıyordu gözlerini aç diye. Ama sen...Bütün hastane yanıp kavrulmuştu annenin bu haline.

Semih gözleri dolu anlatıyordu. Erol ise ellerini saçlarına gömmüş, gözleri aşağıda dikkatle dinliyordu.

- İnanır mısın her gün annenin bu halini görünce senin için keşke ölseydim dediği günlerim

çok olmuştur.

Sonra Erol'a dönerek,

- Yavru karınca hikayesini hatırlıyor musun Erol?

- Hayır

- Bir gün bir karınca ile yavrusu deniz kenarında yürüyorlarmış. Bu sırada bir rüzgar gelmiş, anne karınca yere sağlam basıyormuş ama yavru karınca o kadar da şanslı değilmiş. Rüzgar yavru karıncayı öyle bir uçurmuş ki, ta denizin ortasına düşürmüştü. Bunlar antenleriyle iletişim kurmuşlar.

Yavru karınca “ geliyorum” demiş. Anne karınca beklemiş kıyıda. Ancak yavru karınca daha birkaç kulaç attıktan sonra boğulup ölmüş. Anne karınca ise günlerce beklemiş yavrusunu denizin kıyısında. Ta ki ömrü bitene kadar.

Erol'un istemeyerek de olsa beklediği cümle gelmiş. “ ömrü bitene kadar.” İşte bir insanın zayıf noktası, işte yaratılanların en güçlüsü ve en akıllısı olan insanın düştüğü en aciz durum. O kocaman adam şimdi çocuk gibi ellerini yüzüne kapatmış ağlıyordu.

Semih birkaç dakika Erol'un susmasını bekliyordu. Erol ağlamayı bırakır bırakmaz yine bir soru yöneltti.

- Ne zaman öldü?

- Bu acıya yürek mi dayanır, senden yaklaşık 5 ay sonra öldü.

- Ya diğerleri, babam, Mehmet, Semiha onlar neredeler?

- Mehmet ağabeyin hepsini zorla İstanbul'a götürdü. Bizim Tarık ile kafası tutuyordu. İstanbul'da iyi bir ticaret ağı oluşturacaklarına inanıyorlardı. Her ne kadar ablan gitmek istemese de ikisi birleşip onu ikna ettiler.

- Babam hâla yaşıyor yani?

Semih dudak bükerek,

- En son gördüğümde yaşıyordu. Oraya gittikten sonra pek bir haber alamadım.

Bu sırada kapı çalındı. İçeri elinde tepsi Semih'in karısı girdi.

- Yemekten önce bir çay iyi gider diye düşünmüştüm.

- Teşekkür ederim, iyi oldu dedi Semih.

Kadın çayları verip çıktıktan sonra bir müddet konuşmadılar. Aradan on, on beş dakika geçmişti artık ikisi de sıkılmıştı. Erol bu süre zarfında geçmişine inmiş anlarıyla boğuşuyordu. Semih ise sanki bunun farkındaymış gibi onu anlarıyla baş başa bırakmış kendi zamanlarına dönmesini bekliyordu. Erol suskunluğunu bozup:

- Semih, benim durumum arkadaşlar arasında nasıl bir tepki uyandırdı. En çok merak ettiğim ise Esra, ona ne oldu.
- Ölüm haberini aldığım da hemen hemen bütün arkadaşlar vardı. Bu yüzden haber çabuk yayıldı. Herkes gibi Esra da çok üzülmüş ancak mektubu okuyunca çok ağlamıştı.
- Ha! Bir de mektup vardı.

Ölmemiş olsaydın şu an belki onunla evli olabilirdin. Neyse, ölüm herini alınca telefonumu bulmuş beni aradı

- Seni mi aradı?
- Evet, ağlıyordu. Ölmediğini söyledim biraz sakinleşti. Sonra birkaç arkadaşıyla birlikte buraya geldiler. Seni ziyaret etmeye.
- Sen mektupta ne yazdın da kızı böyle etkilendi Allah aşkına.
- Rüyamı...
- Neyse, son sınıfta senin yokluğun hissedildi. Sınıfın tadı tuzu kalmamıştı. Antep'e her gidip geldiğimde Esra seni sorardı.

Semih çayların boşlarını alarak mutfağa gitti. Geldiğinde ise Erol yine yeni sorular hazırlamıştı. Ve Semih oturur oturmaz:

- Semih, peki ya sen niye beni ziyaret etmeyi bıraktın, en son dört yıl önce gelmişsin. İnan senin de öldüğünü sandım. Kapıyı açtığımda ölü görmüş gibiydin, doğrusu çok merak ediyorum bana bir açıklama borçlusun, seni dinliyorum.

Semih karşı duvara bakarak bir iç çekti.

- Uzun hikaye, hepsini anlatacak olursam yazarımız bir roman daha yazmak zorunda kalır. Neyse, sana kısaca anlatayım.

- Benim zamanım var

Senin yanına gidip geldiğim günlerde hastanede bir hemşire ile tanışmıştım. Ben sadece arkadaş olmak istiyordum, ama o ileriye yönelik hayaller kuruyordu. En sonun da ona veda ettim ve evlendim. Galiba benden iyi bir intikam aldı. Dört yıl önce gittiğimde senin öldüğünü söyledi. Demek ki bana bir oyun oynadı. Hem de iyi bir oyun. Ben senin öldüğüne inanmıyordum ama o ısrar ediyordu. Seni bir şekilde başka bir yere aldırması olmalı. Beni, senin ölümüne inandırmak için bana bir mezar bile gösterdi, sahte bir mezar üzerinde senin ismin, doğum ölüm tarihin...

Daha önceleri ailen İstanbul'dan geldiğinde seni ziyarete gelirdi bunun üzerine onlarda ziyareti kesti.

Artık bayramlarda senin mezarını ziyaret ediyorduk.

Bu sırada kapı çalındı ve Semih'in eşi içeri girdi.

- Sofra hazır...

Yemek boyunca hiç konuşmadılar. Yemekten sonra çay sefasını terasta yapmaya karar verdiler.

Karataş biraz yüksekte idi. Apartman da dağ eteğinde olunca manzara muhteşem olmuştu. Blokları çevreleyen park, o güzelim bambu ağaçları, parkların vazgeçilmezi kırmızı papatyalar...Müzik eşliğinde dans eden fiskiyeli havuz ve parkın tadı tuzu çocuklar. Az da olsa bu güzelim tablo Erol'un derdlerini unutturmuştu. Acılarını bir nebze unutturan güzelim yeşilliklere bakarken karşıdaki gökdelenler takıldı gözlerine.

- Kahrolası betonlar! Dedi kendi kendine ve devam etti.

“Sanki bu dünyadan değilim, kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Hiç kimsem yok, ev yok, iş yok. Evet bir yabancından başka bir şey değilim.”

Semih arkadaşın gülümseyerek dinliyordu.

- Biz kimiz peki? Sanki biz bu dünyanın sahipleri miyiz? Bizde bir gün buradan göç edip gideceğiz. Ha bir yıl önce olmuş ha sonra. Burası bir misafirhane ne kadar kaldığın ve ne zaman gideceğin önemli değil, önemli olan burada kaldığın sürece neler yaptığın. Hem neden kimsen yokmuş, biz senin ailen değil miyiz. Burada ömrünün sonuna kadar kalabilirsin.

Erol semih'in bu samimiyetine sevinmişti, arkadaşına sarılarak

- Teşekkür ederim kardeşim, inan bu dünya da yaşamamın tek kaynağı artık sensin. Sen bana ailemden daha yakınsın.

Bu sırada eşinin çağırmasıyla Semih içeri girdi.

Erol hâla binalara bakıyor, baktıkça da içini bir karamsarlık kaplıyordu. Kaybettiklerini düşündü, canından çok sevdiği annesini, Esra'yı ve daha bir çok şeyi... en önemlisi de geçip giden tam on bir yılı.

Düşündükçe karamsarlığa düşüyor, karamsarlığa düştükçe de içi içini kemiriyordu.

Bir an bir şeylere karar vermek istedi, yapmakla yapmamak arasında geçen kısa süreli çelişkiden kurtulup elleri ile balkonun demir parmaklarını sımsıkı tuttu. Bir ayağı ile korkuluğun beton kısmına basarak kendini yukarı çekti. Sonra ayaklarını demirlerin üzerinden aşırıp diğer tarafa geçti. Gözlerinden yaş akıyordu. Ama şu an düşündüğü tek şey yapmak istediğiydi. Artık sekiz katlı apartmanın altıncı katının balkonunun diğer tarafındaydı. Hayatla arasındaki tek bağlantı elleriydi. Biraktığı an düşecekti, kurtulma şansı hiç yok gibiydi. Tek tasası Semih'ti. “Keşke Semih'in yanına hiç gelmeseydim.” dedi kendi kendine. İkinci defa ölüm onu çok yıpratır. Düşündüğü başka bir şey daha vardı. Bunu başka bir yerde yapmalıydı. Neden Semih'in evini seçmişti ki. İntiharı onun hayatından büyük izler bırakabilirdi, çocuğu ve karısı var, ya onların psikolojisi... ama, ama ya ben, beni düşünen var mı? Ne yapacağım bu dünyada bu yaştan sonra? Tabi ki seni düşünen biri var. Arkadaşın Semih... Semih seni düşünmüş olmasaydı evinin kapılarını açar mıydı, hem de ömür boyu. Hem bak ailen

İstanbul'a giderken o sürekli seni ziyaret etti. Şimdi söyle bana seni düşünen biri yok mu?

Erol'un içinde ki kişilikler savaşıyordu. İyi ile kötü, melek ile şeytan. Biri atlamasını istiyor, bunun için sebepler gösteriyordu, diğeri ise atlamaması gerektiğini.

“Peki ben bundan sonra ne yapacağım. Ailem yok... evet atlamalı ve ölmeliyim. Bunun on bir yıl önce olması gerekiyordu. On bir yıl geciken bir ölüm.

Hayır, senin ölmemen gerekir. Çünkü ölmen gerekseydi yaratıcı bunu yıllar önce yapardı. Senin yaşaman gerekiyor. Çünkü Allah öyle istiyor. Bu sıkıntılar ise dünyanın gereği, sen bunların hepsinin üstesinden gelirsin. Ancak atlarsan üstesinden gelemeyeceğin iki şey var. Biri maddi diğeri manevi.

Sonra sordu kendi kendine: “Nedir onlar?”

Maddi olanı; Ya yine ölmeyipte sakat kalırsan, felç olursan. Burası o kadarda yüksek değil, değil mi? Ölmeye bilirsin. Sana kim bakacak o zaman. Semih'e yük mü olacaksın. Bu sefer uyuyamazsında, hayatın boyunca kötürüm kalacaksın. Sakat bir şekilde geçireceğin her güne lanet edecek intihar ettiğim için kendi kendini her gün yeyip bitireceksin. Belki de bu kahırla hasta yatağında ölüp gideceksin. Bu acılara dayanabilecek misin? Yüz yaşına kadar ölmez, yüz yaşına kadar kötürüm bir şekilde yaşarsan ne olacak o zaman? Öldürmeyen Allah öldürmüyor değil mi? O kazadan kurtulacağına kim ihtimal veriyordu. Ama ölmedin işte yine ölmeyebilirsin. Sonra bir daha intihar etme şansında olmaz.

Manevi yönü ise; hani senin inançların vardı? Sana emanet edilen bir canı sen nasıl olurda kendin almaya kalkarsın? Bu dünyanın mahvolduğunu düşünüyorsun ve öbür dünyaya giderek kurtulacağımı mı sanıyorsun? Avucunu yala... zaten bu dünya zehir oldu, ki bu senin düşüncen, bari diğeri tarafı mahvetme. Evet şimdi in şu demirlerden arkadaşın seni bu şekilde görürse çok üzülür.

Şeytan ortalıkta görünmüyordu. Anlaşılan söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Erol dikkatli bir şekilde demirlerden indi. Tam sandalyeye oturmuştu ki Semih balkona geldi. Ellerinde iki çay vardı. Sandalyeye otururken:

- Erol, az önce içerdeyken ne düşündüm biliyor musun?
- Ne düşündün?
- Hemen balkona gideyim, Allah korusun Erol intihar filan eder...

Erol gülerek cevap verdi,

- Yok canım, ben hiç öyle bir şey yapar mıyım?
- Ne bileyim sıkıntılısın Allah korusun....

Erol lafı değiştirerek;

- Şuan ne iş yapıyorsun?

Soruya bakılacak olursa Erol yaşamaya karar vermişti.

Semih mütevazı bir şekilde:

- Özel bir bankanın sorumlusuyum.
- Yani müdür...
- Eee... evet.
- Bana da artık bir iş verirsin değil mi? Çaycılık, temizlikçilik filan.

Semih çayından bir yudum aldıktan sonra bardağı biraz yukarı kaldırarak alaylı bir şekilde:

- Çaycımız var, temizliğe de temizlik şirketi bakıyor.
- Anlıyorum, başka bir iş aramalıyım.

Semih gülerek ellerini arkadaşının dizlerine vurdu.

- Saçmalama oğlum, sana çaycılık yaptırır mıyım hiç, sen yarım kalan okulunu bitireceksin. Sonrada birlikte çalışacağız.

Erol biraz ümitlenmişti.

- Bu yaştan sonra beni okula alırlar mı?
- Tabi alırlar. Zaten bir yılın kalmıştı.
- Evet on bir yıla göre kısa bir süre.
- Bak aklıma müthiş bir fikir geldi.

Erol merakla:

- Nedir o söylesene.
- Yarın seninle Adıyaman'a gidelim, bizim ikinci memleketimiz sayılır. Hem okula gider senin kayıt işleri için bilgi alırız hem de eski anıları canlandırırız. Bakalım bizim bodrum katta hâla öğrenciler mi kalıyor, yoksa ev sahibi orayı keçilere mi tahsis etmiş.
- Evet iyi fikir.
- Bu gün biraz gezeriz, yarın yola çıkarız.
- Tamam, bende Serpil ile diğer Esra'nın yanlarına mı gitsem acaba, ne de olsa üzerimde çok hakları var. En azından helallik dilerim.
- Tamam hadi beraber gidelim.

Altı şeritli otobanda normal bir hızla Adıyaman'a doğru yol alıyorlardı. Pencereler açık, saçları dalgalanıyordu ikisinin de. Erol tıraş olmuş ve kendine güzel bir elbise almıştı. Arkadaşı onun için hiçbir şeyi esirgemiyordu. Kollarını pencereden çıkarmış hem manzaranın keyfini çıkarıyor, hem de sohbet ediyorlardı.

- Görmeliydim dostum muhteşem bir geceydi, yani bu gerçekten büyük bir başarı. Özellikle Hakan Şükür' ün kafayla topu köşeye göndermesi inanılmaz bir goldü. Golün son

uzatma dakikasında gelmesi Barcelona'yı yıkmişti adeta. Böylelikle Galatasaray şampiyonlar ligi kupasını da almış oldu. O gün sabaha kadar eğlenmiştik.

- Ne zaman oldu bu?
- 2007'de almıştı kupayı. İki yıl sonrada finalde Yunanlı Panatinaikos'u yenerek UEFA kupasını ikinci kez müzesine götürmüş oldu.

Erol kafasını sallayarak,

- Gerçekten çok şey kaçırmışım, dedi.

Yavuzeli'ni on beş yirmi km geçmişlerdi. Araba dağdan aşağı doğru yağ gibi akıyordu. Yavaşladı sonra, bariyerlere iyice yaklaşarak durdu.

- Ne yapıyorsun burada durmak yasak değil mi?
- O eskidendi, hadi inelim.

Bariyerlerin üzerinden atlayıp tüm yol boyunca uzanan çelik korkuluklara gelince durdular. Semih eli ile aşağı işaret ederek.

- İşte sizin araba buradan yuvarlanmış ve şurada bulunan ağaçlardan birine takılmıştı. O ağacın sayesinde yaşıyorsun şimdi.
- Vay canına, gerçekten çok şanslıymışız.

Birkaç dakika seyrettikten sonra tekrar arabaya dönerek, yollarına devam ettiler.

- Eee başka neler oldu benden sonra; savaş, ihtilal, devalüasyon...
- Hayır, artık bunlar Türkiye için çok uzak kelimeler

ama dışarıda önemli denecek olaylar oldu.

- Ne mesela?
- Mesela George W. Bush suikastı...
- Ne...! George W. Bush öldürüldü mü?
- Evet, kafasından tek kurşunla.
- Peki kim yaptı bunu?
- Hiçbir fikrim yok, 2008 di galiba. Bush hâla devlet başkanıydı. İşgal ettiği ve yıllarca zulme maruz bıraktığı Irak'ı ta kendi egemenliğindeki Irak meclisini ziyareti sırasında serseri ama mert bir kurşun tarafında kafasından vurularak öldürüldü. Hem de bütün dünyanın gözü önünde, canlı yayında.
- Vay canına demek canlı yayında?

- Evet hepimiz Şu gözlerle gördük. Kurşun o kadar kuvvetliymiŐ ki kafasına çarptıĝında onu birkaç metre ileri atmıştı. Otopsi raporu açıklandığında ise hayretler içinde kalmıŐtık. Kurşun kafasına öyle sert çarpmıştı ki adamın boynu kırılmıştı.

Bush'un katili diye bir sürü Iraklıyı tutukladılar. Herkes biliyor ki Bush'u iraklılar öldürmedi.

Sonra hepsi serbest bırakıldı. Hatta serbest kalan iraklılardan biri mahkemede söyle baĝırmıŐtı: "Biz Bush'u öldürmedik ama birini öldürecek olsaydık bu kesinlikle Bush olmazdı, çünkü biz namert deĝiliz ki silahsız birini öldürelim. Biz öldürseydik eli silahlı bir Amerikan askerini öldürürdük."

Erol kendini tutamayarak:

- Vay be!...

- Evet, vay be.

Başka neler oldu?

Semih bir vites deĝişikliğinden sonra torpido gözünden iki kola çıkararak birini Erol'a verdi.

- Başka...başka...Hah buldum! AB...

- Ne oldu, AB'ye girebildik mi?

- Evet Şu an AB üyesiyiz. Ödevlerimizi iyi yaptık ve AB'ye girdik.

- Demek ki Şimdi Türkiye de durumlar düzeldi.

- Evet, artık kimse tencere tava içine taş koyarak sokaklara dökülmüyor veya kimse Şuna bu kadar zam yapılın, buna zam yapılmasın, o pahalı, bu az demiyor. Herkes kendisine verilen görevi içinden gelerek, menfaat beklemeksizin yapıyor ayrıca kimse devletine milletine kazık atmayı aklından bile geçirmiyor. Bu tamamen insani duygularla ilgili. Herkes başkasının hakkına saygı gösterir çaldığı her kuruŐta tüm milletin hakkı olduğunu düşünse ne rüşvet kalır ne de hortum...

- Sadece bunlarla mı sınırlı?

- Dur ona da geleceĝim. Sadece AB'ye girmemizin ürünü deĝil bütün bunlar. "Bak sana Şöyle anlatayım. Kanuni Sultan Süleyman zamanında, Kanuni Avrupa da ki büyük, güçlü denebilecek bazı devletleri vergiye baĝlamıŐtı. Bunlar arasında Macaristan, Fransa, İspanya gibi ülkeler vardı. Kanuni aldıĝı bu vergilerin bir bölümünü başta İstanbul olmak üzere Edirne, Bursa gibi önemli şehirlerde gizli yaptırmıŐ olduĝu dev kasalara, ileride bir gün torunları zor durumda kalırsa kullansın diye koydurmuŐ. Nede olsa mevcut hazine ülkeye yetiyor artıyordu da. Daha sonra bu hazinenin yerlerini belgeleterek iyi korunan bir yere saklatmıŐ. Ancak Nikolas Ferre adında bir Fransız bu belgeyi ve yanında bazı deĝerli eşyaları çalarken bir asker tarafından öldürülmüŐ. EŞyalar üzerinden alınmıŐ ve o Şekilde İstanbul'un ücra bir köşesine gömülmüş. Yani belge Ferre ile birlikte gömülmüş. Ferre'nin cesedini bu güne kadar kimse bulamamış ancak İstanbul Belediyesi tarafından yapılan bir kazı sırasında ceset ve üzerinde ki belge bulunmuŐ. Sekiz taneden oluşan bu gizli kasalardan muazzam denecek kadar çok altın

çıkartıldı. Bu altınların Osmanlı zamanından kalması ayrı bir zenginlikti zaten. Tabii Türkiye ekonomisine büyük katkıları olmuştu.

- Kanuni'nin isteği yerine gelmiş oldu. Torunları zor durumdaydı altınlar tamda zamanında geldi.
- Sana katılıyorum.
- Başka sıra dışı bir şeyler olmadı mı?
- Birkaç tane daha var. Mesela iddia edilen Ermeni soykırımı AB'ye girmeden önce AB'ye ait bir heyet tarafından Osmanlı arşivleri açılarak çürütüldü. AB'nin görevlendirdiği bir heyet Türk ve Ermeni tarihçiler ile birlikte Osmanlı arşivlerinde hummalı bir araştırma sonucunda aslında Türklerin Ermenilere değil Ermenilerin Türklere soykırım yaptığını ortaya çıkarmıştı. Ermenistan Türkiye'ye tazminat ödemek zorunda kaldı. Kendileri kaşındılar, Osmanlıya yaptıkları ihanetin bedeli aslında daha ağır olmalıydı ama...

Sohbet uzayıp gitmişti. Semih bir taraftan araba kullanıyor, diğer taraftan da heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Erol ise pencereden dışarıyı seyrederken Semih'in anlattıklarına kafa, ağız ve göz mimikleri ile onaylıyordu.

Artık Adıyaman'a girmek üzereydiler.

- Hımm, Adıyaman da gelişme var.
- Sen dur, birazdan asıl bombayı göreceksin.
- Doğrusu merak ettim, ne acaba?

Birkaç kilometre ilerledikten sonra şehre varmadan sola döndüler. Araba yavaşladı ve büyük bir kapının önünde durdu. Arabadan inip kapıya yaklaştılar. Üzerinde büyük harflerle TC. ADIYAMAN ÜNİVERSİTESİ 2007 yazıyordu. Bir müddet kapının önünde durup yazıya baktılar. Erol,

- Beklenen bir şeydi. Semih,
- Özlenen bir şeydi...

O ihtişamlı büyük kapıdan içeri girdiler. Eski binanın yanına birkaç bina daha yapılmıştı. Binaları çevreleyen ağaçlar ve tam orta da bir çay bahçesi vardı. Eğitim dönemi başlamış olduğundan kampusun içi kalabalıktı. Kimi öğrenciler bir banka oturmuş koyu sohbe dalmış, kimileri ağaçların altında oturmuş ellerinde ders kitapları kimileri ise bahçe de ikişer üçer kişilik gruplar halinde volta atıyorlar.

Zaman biranda yıllar öncesine döndü Erol'un gözünde. O eski binadan içeri girerlerdi, bu banklarda otururlardı. Bütün anıları geçti gözünün önünde ve bütün arkadaşları. Semih'e döndü, yüz ifadesine bakılacak olunursa o da aynı hayalleri kuruyordu.

- Semih, hatırlıyor musun, bir ders arasında kantinde satranç turnuvası yapmıştık. Sen, ben ,Kenan, Ali ve Yusuf. Senle Yusuf kaybetmiştiniz ve o akşam ikiniz kola ile tatlı almıştınız. Ali tatlıdan zehirlenmişti ve acile götürmüştük. Sonra itiraf etti ki Yusuf'u yendiği maçta hile yapmıştı. Bu onun bir bursuna mal olmuştu.

- Hatırlamaz olur muyum. Ne günlerdi be...

Uzun bir koridorda sağlı sollu çaprazlamaya dizilmiş odaları birer birer geçtiler Aradıkları oda tam karşıda yalnız başıyordu. Kapı üzerinde ki işlemler, kapının büyüklüğü hatta üzerindeki "Rektör" yazısı bile ihtişamlıydı.

İçeri girince sekretere rektörün müsait olup olmadığını sordular. Sekreter kim olduklarını öğrendikten sonra içeri girdi. Birkaç dakika sonra:

- Buyurun sizi bekliyor.

Oda itina ile dizayn edilmişti. Misafirler için odanın çeşitli yerlerine yerleştirilmiş döşemeler, içinde çeşitli dosya ve malzemelerin bulunduğu birkaç dolap, duvarda yağlı boya resimleri, Adıyaman üniversitesi bayrağı ve amblemleri... ortada büyük bir masa ve masada oturan her zaman ki güler yüzünden bir şey kaybetmemiş tonton bir adam.

Hacı bey misafirlerini ayakta karşıladı. Oturdular, telefon açıp çay söyledi.

Uzun bir sohbete dalmışlardı. Semih Erol'un başından geçenleri hararetli bir şekilde anlatıyor, Hacı Bey ise yeri geldi duygulanıyor, yeri geldi tebessüm ediyordu. Hikayeden etkilenmişti. Sohbet lehine döndüğünde o da dekanlık hayatının nasıl rektörlükle süslendiğini ara ara ince esprilerle anlattı. Son olarak da Erol'un kaydını yenilemek için gerekli bilgileri alıp, vedalaşarak odadan ayrıldılar.

Yine o uzun koridoru adımlıyorlardı. Kayıt için alınan söz keyiflerini yerine getirmişti.

- Şimdi sıra bir şehir turunda, bir öğretmen arkadaş vardı onu da ziyaret ederiz. dedi Semih.

- Bizim Bekar Palası unutmayalım. En azından uzaktan şöyle bir bakarız, ne durumda.

- Tabi Bekar Palas, Grand Ahır olmadıysa.

Gülüştüler...

Birden durdu Erol. Gözlerini bir noktaya dikmişti, artık gülmüyordu.

Semih arkadaşının geride kaldığını sonradan fark etmişti. Yanına gelerek:

- Erol, ne oldu kardeş?
- Şuraya baksana.

Semih, Erol'un baktığı yere baktı, ama sadece bir kapı...

- Ne olmuş abi, kapı...
- Yanındaki tabelaya bak.

Tabelada "Yrd. Doç. Dr. Esra Alparslan" yazıyordu.

- Aman Allah'ım ancak bu kadar şanslı olabilirdik. Haydi girelim.

Erol ani bir hareketle Semih'i kolundan yakaladı.

- Hayır, olmaz.
- Deli misin? Bu bizim için bir fırsat. Kim bilir nerelerdedir diyordun; işte karşımızda.
- Unuttun mu biz şimdi 33 yaşındayız. Evlenmiştir, ailesi ve çocukları vardır, hayatına bu şekilde giremeyiz. Bırak beni hâla komada bilsin, zaten unutmuştur... Semih Erol'a aldırış etmeden kapıyı tıklattı. Erol buna çok kızmıştı.
- Kahretsin Semih! Sen ne yaptığını sanıyorsun? Sana olmaz demiştim.

Semih gayet sakin ve kendinde emin,

- Güven bana.

İçeriden, ince ve kibar bir ses duyuldu. "Giriniz"

Önce Semih girdi içeri.

Esra semih'i görünce birkaç saniye duraklayarak tanımlamaya çalıştı.

- Aaa, Semih!...Ayağa kalkarak Semih'e yer gösterdi.
- Nerden esti böyle, hoş geldin, buyur şöyle otur.

Semih birkaç adım içeri girdikten sonra Erol'a baktı. Erol'un içeri girmeye niyeti yok gibiydi. Dışarı ter döküyordu. Esra dışarıda bir şeylerin olduğunu anlamıştı, Semih'in yörüngesine gelerek kapıdan dışarı baktı.

Erol'u görünce hemen tanıdı. Ağzı açık kalmıştı. Bu açık ağızdan kekeleyerek bir kelime kurtulmuştu:

- Eee... eee... Erol, Aman Allah'ım sen haa...

Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra içeri buyur etti.

Kendisi makamına, misafirleri ise masanın önünde duran karşılıklı koltuklara oturdular. Herkes susmuştu, ve hepsinin gözleri aşağıya bakıyordu.

Sessizliği Semih bozdu:

- **Demek kariyer yapmaya karar verdin.**

Esra utanarak ve yine gözleri yerde...

- **Bu kararında Erol'un büyük etkisi oldu.**

Erol şaşkın gözlerini yerden kaldırıp Esra ya bakarak:

- **Ne!... benim mi?**

Gözlerini yerden kaldıran son kişi Esra olmuştu.

- **Hep seni bekledim, bir gün uyandığında buraya geleceğini biliyordum, kayıt yenilemek için. Biraz geç kaldın ama tahminimde yanılmadım. Ömrümün sonuna kadar bekleyemezdim ve artık gelmeyeceğine kanaat getirmiştım. Artık evliyim iki çocuğum var. Eşim ve çocuklarımı seviyorum, soyadımı da değiştirmedim.**

Sonra Erol'a dönerek:

- **Mektubu okuduğumda çok ağlamıştım, çünkü daha önce beni sevdiğini bilmiyordum. Beni sevdiğini öğrenmem ve seni kaybetmem beni çok üzmüştü. Ziyaretine gittim, doktorun ümitsiz dedi ama ben hiç ümidimi yitirmedim. Her zaman Semih'e seni soruyordum.**

Sen... sen benim hayatımı kararttın, o mektubu bana vermekle bana en büyük kötülüğü ettin. Ama kaderde birleşmek yokmuş.

Çantasından bir mendil çıkartıp gözlerini ve yüzünü sildi.

- **Peki sen, sen ne yapıyorsun anlat? Ne zaman çıktın komadan.**

Erol bu soruyu duymamış gibi başka şeylerden bahsetmeye başladı.

- **Şimdi rüyanın ne anlama geldiğini anlıyorum.**

İkisi birden bir cevap beklermiş gibi Erol'a baktılar.

- **Rüyamdaki zindan da olan, aslında sen değilsin, o benim. Ve zindandakini kurtarmak isteyen ancak kurtaramayan kişi de ben değilim, sensin. Rüyalarm hep tersi olurmuş derlerdi...**

“ Zindandayım, bu sanırım on bir yıl süren koma hayatımı temsil ediyor. Beni kurtarmak istiyorsun ama zorunlu bir yürüyüş var. Yani beni beklemek istiyorsun ama evleniyorsun, zorunlu bir evlilik. Yüzümün siyahlığı ve üzerimdeki kan kazayı temsil ediyor galiba. Savaş meydanı ise içinde bulunduğumuz kahrolası hayat...

Bu sefer arabanın üzeri açık bir şekilde seyrediyorlardı. Anlaşılan daha çok temiz havaya ihtiyaçları vardı, Yine saçları dalgalanıyordu ikisinin de, elleri açık pencerenin dışında kuralları ihlal ediyorlardı ve yine koyu bir sohbet...

Bekar Palası ve beş yüz metre karelik bir alanı yıkmış yerine bir hiper market yapılmışlardı. Ev yıkılmıştı ancak anılar hâla sapa sağlan yerinde duruyordu. Onlar oraya gittiğinde hemen tazelenmiş ve bir şerit gibi geçmişti gözlerinin önünden.

- Yepyeni bir hayata başlayacaksın. Üniversite bitince hemen yanıma yerleşirsin. Beraber çalışırız. Sana bir de helal süt emmiş bir kız buluruz. Haa bir de benim apartmana yerleşirsin, ne de olsa boş daire çok. Aynı zamanda komşu da oluruz. Bundan sonra kaybettiğin her şeyi unutacaksın, geçmişe bir sünger çekeceksin, isteyenler seni komada bilsin, isteyenler de ölü. Benim için yaşıyorsun ya bu yeter. Artık benim senden senin benden başka kimsemiz yok...

Erol düşünüyordu. Semih,

- Sen beni dinlemiyor musun?

Erol arkadaşına dönerek gülümsedi:

- Dinliyorum, bütün bu düşüncelerin çok güzel sağol. Yalnız benim aklıma takılan bir şey var.

- Neymiş o?

- Benim askerlik ne olacak?...

SON

KARŞI BÖLGE

(FANTASTİK)

10.08.2005

Rüzgarsız, serin ve karanlık bir hava vardı, dünyanın herhangi bir bölgesinde karanlık ve yokuş aşağı.

Güneş yuvasına girmiş nöbetini yıldızlara bırakıyordu. Karanlığın basmasıyla o cennet gibi, içinden nehirler akan, sazlıkları bir adam boyu kalkan, kayalara inat yeşilleri biten ve ormanla çevrelenen arazi bir korku bahçesine dönüşüyordu. Gündüzleri cıvı cıvı ötüşen kuşların aksine geceleri korkunç çığlıklar atan yaratıklar hakim oluyordu bu karanlık ormana. Ve biri koşuyordu kayalıklardan aşağıya doğru soluk soluğa. Ne batan güneş umurundaydı ne de gecenin getirdiği korku. O sadece gideceği yere daha erken varmanın hesabını yapıyordu

Orta yaşlı hafif sakallı ve ayağı çıplak bir adam. Yeşil derin gözleri, arkaya taralı uzun siyah saçları, uzun boyu ve sıfır kollu yeleğinden taşan geniş pazıları ile heybetli bir görünüşe sahipti.

Kayalıklardan inip ormana geldiğinde durdu, hava iyice kararmıştı. Karanlıktan ağaçları bile zor görüyordu ve yine o çığlıklar. Elindeki ilaçlara baktı, tereddüt bile etmeden ormana daldı. Koşuyordu, ayağına batan dikenlere ve çalılarla aldırış etmeden. Evden sabah çıkmış, kendilerine en yakın olan kasabadan hasta oğluna ilaç almak için gitmiş ve zaman kaybetmeden evine dönüyordu. Yaklaşık beş saattir yoldaydı. Çocuğun durumu çok ciddiydi, eğer ilacı yetiştiremezse... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu yüzden yemeden, içmeden ve dinlenmeden öğleden beri yol alıyordu.

Evine giden yol ormanın küçük bir köşesinden geçtiğinden ormanı çabuk kat etmişti. Durdu

sonra, biraz nefes aldıktan sonra evine doğru baktı. Evde yanan soluk gaz lambasının ışığını görebiliyordu. “ Nerdeyse yetiştim, dayan oğlum” dedi kendi kendine. Sadece inmesi gereken birkaç kilometrelik bir uçurum ve çıkması gereken yine aynı uzunlukta bir rampa. Yani evi tam karşıdaydı ama arada derin bir vadi...

Artık evine iyice yaklaşmıştı yorgun ve endişeli. Tuhaf şeylerin olduğunu seziyordu, garip sesler... Farklı birkaç ses birbirine karışmış yankılanıyordu dağda gecenin sessizliğini bozarak. Ayırtırdı sesleri birbirinden. Biri bir köpek sesiydi. Köpekleri Şanon, bir kurt gibi uluyordu. Biri koyun sesi, ama koyunlar bu saatte melememdi ki. Diğeri ise, bu ses evlerinden geliyordu. Karısı ve çocukları ağlıyordu. Anlaşılan burayı birileri ziyaret etmişti.

Ölüm meleği...

Bitkin haline rağmen son birkaç yüz metreyi koşarak kat etti. Omuzu ile kapıya sertçe vurup içeri daldı. Önce gözlerini salonun ortasına serilmiş yatakta yatan oğluna çevirdi. Yüzü bembeyaz, gözleri kapalı hareketsiz yatıyordu. Karısı ve çocukları etrafına çevrelenmiş ağlıyordu. Birkaç defa sendeledi önce, yürüdüğü yerler kan oluyordu. Çıplak ayağı fazla zarar görmüştü. Üstü başındaki toz toprak ise yorgunluğun ürünü olan terle karışmış ona çamur olarak dönmüştü. Oğluna doğru bir adam daha attı, gözleri iyice dolmuştu. Artık öldüğüne tamamen kanaat getirmişti. Elindeki ilaçlar yere düştü. Nefesini tuttu... tuttu...

- Hayır!...

Öyle bir haykırmıştı ki köpek ile koyunlar susmuş, ormandaki o korkunç sesler yerini en az sabaha kadar sürecek derin bir sessizliğe bırakmıştı.

Dağın başında ahşaptan yapılmış bir kulübede karısı ve üç çocuğu ile yaşıyordu Fatih Kemal. En büyük ve en çok sevdiği oğlu Oğuz'u kaybetmişti dün gece. Beraber dağ eteğindeki tek düz araziye ekip biçerlerdi. Beraber yaptıkları çalışmalar, sohbetler, şakalar, espriler... Bütün bunlar aralarındaki baba-oğul muhabbetinden öteye gitmiş adeta onları tek, ayrılmaz bir vücut haline getirmişti. Kendisinden daha çok değer verdiği bu canın yerine kendi canının alınmasını ne kadar çok arzulamıştı. Ama... Diğeri iki oğlu Şahin ile Kadir ise sadece dört tane olan koyunlarını dağda otlatır onların da sütünden ve yününden yararlanırlardı. Filiz ise evin annesi ve sorunların çözümünde ev halkının baş vurduğu son kişiydi.

Gündüzleri cennet gibi görünen ama geceleri cehenneme dönen bu kimsenin uğramadığı yerde mutluydular.

Kulübenin yanına bir mezar açıp oğlunu toprağa verdi. Üzerine toprak dökmek kolay olmadı. Her gün birlikte olduğu canının bir parçası olan evladına bir daha görmemek üzere toprağa vermek dayanılmaz bir duyguydu.

Tarlada çalışmak, toprakla uğraşmak büyük irade gerektiren ve sabırla orantılı bir meslektir. Tarlamanın her karesine kazma vurmamak, tohumları santim santim yerlerine yerleştirmek ve yetişmesini sabırla beklemek. Ve Fatih Kemal sabırlı, iradeli, kuvvetli ve cesur biriydi. O torağın her santimini koca ellerinden geçirmişti. Güç ile yoğurmuş sabır ile sulamıştı, ancak çocuğunun ölümü bütün bunları alıp götürmüştü ondan. Gerçeği kabullenemiyordu, ölüm gerçeğini... Ailesinin diğeri fertlerini de vermek istemiyordu Azrail'e. Sevdikleri bir bir yok olamazdı böyle gözü önünde. Burada böyle ölümü bekleyerek yaşayamazdı. Buna bir çare

bulmalıydı, bir çare, çare... Bunun mutlaka bir yolu olmalıydı, olmalıydı, olmalıydı... Kafası çok karıştı, sürekli düşünüyordu. Ölüm, oğlu, geriye kalanlar...

Elini saçlarına gömmüş, mezarın başında diz çökmüş ağlıyordu. Düşündüğü her dakikayı kabullenmiyordu. Bu bir isyandı, yaptığı yanlışın farkında değildi, çocuğunun ölümü onu isyan ettirmişti. Sonra doğruldu birden, ayakları hâla kanlıydı. Evine yöneldi. Karısı Filiz ve çocukları kapı önünde içtimadaymış gibi onu bekliyorlardı. Yanlarına geldiğinde tekrar oğlunun mezarına döndü gözleri mezarda :

- Hazırlanın gidiyoruz.

Kadın şaşırmişti:

- Nereye?

Karısının yanına gelerek durdu, kendisine korku ile bakan bu gözlerin sahibine yavaş ve tiz bir sesle :

- Ölümün olmadığı bir yere.

Kadın bu duydukları karşısında şok olmuştu. Kocasını iyi tanıyordu. Böyle kısa bir zamanda bu kadar değişmezdi.

- Aman Allah'ım! Kemal sen aklımı mı kaçırdın? Ne demek ölümün olmadığı bir yer, ölüm her yerde vardır.

Adam bir taraftan atını arabasını hazırlıyor diğer taraftan da kendi kendine konuşuyordu:

- Mutlaka vardır, mutlaka mezarlığı olmayan bir yer vardır. Bulacağım orayı, gerekirse bütün dünyayı dolaşacağız.

- Bak Kemal, biliyorum üzgünsün, aynı duyguları bende yaşıyorum o benimde oğlumdu, ben üzülüyorum mu sanıyorsun. Hadi biraz dinlen, sakinleş. Sana bir ihlamur kaynatayım...

Kemal sadece sert bir bakış fırlattı ve bu Filiz'i korkutmaya yetmişti.

Filiz yine karşı çıkacaktı, ancak Fatih Kemal'in çok otoriter ve asabi bir adam olduğunu, çok sert bir tepki verebileceğini düşünerek sesini çıkarmadı. Israr etmesinin bir anlamı yoktu. Bunları düşünüyordu ki Kemal'in kendisine baktığını gördü, ürpermişti.

- Çabuk git ve eşyalarımı topla!...

Göç için hazırlık başlamış, birkaç saat içinde eşyaları toplayarak arabaya yüklemişlerdi. Arkalarına bile bakmadan yola koyulmuşlardı hiç bilmedikleri bir yere doğru.

Araba ufak kumlu bir yolda ilerliyordu. Filiz ve çocukları arabanın üzerinde, arabayı büyük çocuk Şahin kontrol ediyor, Fatih Kemal ise arkada, önüne kattığı birkaç koyunu ile onlara yetişmeye çalışıyordu. Köpekleri Şanon ise çevrelerinde daireler çizerek onlara eşlik ediyordu. Şahin babasının bu ısrarını, boş hayale kapılarak çıktıkları bu seyahatin hiç de hayra

yormuyordu. Abisinin ölümü ile evin en büyük oğlu olmuş anne ve babasına bazı konularda yol gösterecek lider evlat mertebesine on altı yaşına rağmen ulaştığını düşünüyordu. Ancak babası her zaman ki otoriter tavırlarından ve inatçı kişiliğinden zerre kadar taviz vermemiş, kendisini dahil bütün ailesini böyle sonunu bilmedikleri bir yolculuğa sürüklemişti.

Günlerce ilerlediler o kumlu yolda. Geceleri kamp kurup dinleniyorlar, gündüzleri ise sürekli, seri bir şekilde yol alıyorlardı. Bazen yaya gidiyorlar bazen ise sırayla arabaya biniyorlardı. Her gördüklerin köyün bir mezarlığı vardı, mezarlığını gördükleri hiçbir köyde durmuyorlardı. Filiz zorunlu da olsa sadece beynin emirlerini yerine getiriyordu. Bir gün bu yolculuğun hüsrana biteceğini biliyordu. Ancak elinden gelen hiçbir şey yoktu. Kemal'i bir türlü fikrinden vaz geçirememişti. Oğuz geldi aklına, yazmasının ucuyla, yaşına rağmen güzelliğinden fazla bir şey kaybetmemiş yüzüne doğru, bulut mavisi gözlerinden akan ufak bir damlayı sildi.

Günler geçtikçe koyunlar azalıyor, yiyecekleri bitiyor, ümitleri ise yavaş yavaş tükeniyordu. Fatih Kemal'in yavaş yavaş aklı başına geliyordu, galiba hata yapmıştı. O lider di, güçlüydü, tükürdüğünü yalamak istemiyordu. "Hata yapmışım hadi dönelim" demek istemiyordu ancak bu gidişle de bütün ailesini bu yolda kaybedecekti. Kalbinin köşesinde ölümün olmadığı bir yerin olduğuna dair küçük bir kıvılcım vardı ve o bu kıvılcımı ailesini ateşe atma riskine tercih ediyordu.

Yüzlerce kilometre yol kat etmişlerdi ve yiyecekleri bitmek üzereydi. Ama adam hâla inadından vazgeçmiyordu. Zaten artık bir işe de yaramazdı. Çünkü evlerinden çok uzaktaydılar. Geçen günler hepsini de yıpratmıştı. İlerleyen her saniye onları evlerinden daha da uzaklara götürüyordu.

On altı gün geçmişti aradan ve bir ormanın içinde iki gündür yol alıyorlardı. Bir türlü bitmemişti ormanın içindeki yolculuk. Hep aynı çizgide, aynı yöne doğru ilerliyorlardı ama bir türlü ipin ucunu yakalayamamışlardı. Sanki ormanın içinde daireler çiziyorlardı. Ancak orman o kadar büyüktü ki sonu bir türlü gelmemişti. Akşam üzeriydi, birazdan güneş batacak ve orman koyu bir karanlığa bürünecekti. Filiz küçük oğlu Kadiri yanına almış, arabanın üzerinde bekliyordu geceyi. Fatih Kemal ile büyük oğlu Şahin ise birlikte biraz odun toplamış ellerindeki son eti pişirmeye çalışıyorlardı.

Filiz burnundan soluyordu:

- Şimdi ne yapacağız Kemal, bu koca ormanda kaybolduk, yiyeceğimizde kalmadı. Açlıktan ölmek bile kurda kuşa yem olacağız.

Adam suçunun farkında olmalıydı ki sesini çıkarmıyor eti pişirmekle meşgul oluyordu. Filiz ise öfkesini dizginleyemiyordu bir türlü:

- Evet, açlıktan öleceğiz, cesedimizi kuşlar kapaşacak, zaten çok az kişi tarafından tanınıyoruz, onlarda bizi unutacak, kimse yokluğumuzu hissetmeyecek bile...

- Filiz...!

- Ne?

- Çocukları korkutuyorsun.

Filiz, önce Kadire baktı, çocuğun korkudan gözleri bulanmıştı. Artık susması gerektiğini anlamıştı.

Ve şimdi herkes susmuştu, gecenin sessizliğini bozan alevlerin sesinden başka çıt yoktu koca ormanda. Ay ışığı yoktu, bu yüzden zifiri bir karanlık ve karanlığın ortasında Fatih Kemal'in yaktığı ateşin aydınlığı. Sadece birbirlerini görebiliyorlardı, iki üç metre ilerisini görmek mümkün değildi. Ama ormanda ki herkes onları görebiliyordu. Yaktıkları ateş onları teşhir etmişti. Fatih Kemal ve ailesi aralarındaki polemikle uğraşa dursun bu sırada kendilerini gözetleyen bir çift gözden haberleri yoktu. Tabii köpekleri Şanonun keskin gözleri ve hassas kulakları bunu hemen fark etmişti. Karanlıkta akalarından yavaşça yaklaşan gölgeye önce hırladı, sonrada üzerine doğru koşmaya başladı. Uluyarak, bir fişek gibi karanlıkta gözden kayboldu. Bütün bu olanlar çok kısa bir zaman dilimi içerisinde cereyan etmişti. Aile köpeğin bu tepkisi karşısında çok korkmuştu. Küçük Kadir'in korktuğu annesine sarılmasından belli oluyordu. Fatih Kemal ile Şahin ise sırtlarını arabaya dayamış korkulu gözlerle etrafa bakıyorlardı. Ancak Şanon çoktan kayıplara karışmıştı. Baba oğul ellerine birer meşale alarak etrafı incelemek istediler ancak kadın tepki göstererek:

- Hayır Kemal uzaklaşmayın, buraya gelin. Çabuk gidelim buradan çabuk...

Adam ilk defa da olsa karısına hak vermişti. Eline bir meşale daha alıp ona uzattı.

- Sende bunu tut, elimizde ateş varken kimse bize yaklaşamaz.

Sonrada kamçısını havada sallayarak gecenin sessizliğine bir ıslık gönderdi.

Araba karanlık ormanın derinliklerine doğru hızla ilerliyordu. At dört nala gidiyor, önüne çıkan ağaçları fark edince yönünü değiştiriyor, zikzaklar çizerek ilerliyordu. Bu da arkasındaki arabanın her engebeye zıplamasına içindekilerin ise panik yapmasına sebep oluyordu. Arabanın bu şekilde sarsılması ve atın körlemeye yol alması ailenin çığlıklarının ormanda yankılanmasına sebep oluyordu. Araba bu şekilde birkaç yüz metre daha ilerlemişti, yine bir ağacı dönmüştü ki karşısına siyah bir pelerin giymiş, yüzü karanlıktan seçilemeyen, korkuluk gibi kımlıdamadan duran bir gölge çıktı. Gölgenin bu şekilden aniden önlerine çıkması arabanın üzerindeki atı bile korkutmuştu. Önce ani bir fren yapıp şaha kalktı, sonra bulunduğu noktada kırk beş derece yön değiştirip farklı bir yöne koşmaya başladı. Ancak arkadaki araba bu şekilde bir manevraya dayanamamıştı. İki tane tahta tekerlekten oluşan araba, atın bu dönüşü üzerine tek teker üzerine kalkmıştı. Şanslıydılar, çünkü bütün ailenin “ Bittik!” dediği anda tek teker üzerine kalkan araba bir ağaca çarpıp tekrar eski halini aldı.

Panik devam ediyordu. At dört nala deli gibi bilmediği bir yere doğru koşuyor, arabadakiler ise çığlıklar atıyorlardı. Bu sırada ormandan çıktıklarını fark ettiler. Ancak arazi çok engebeliydi. Çukurlar, kayalar, derin yarıklar... Arabanın bu arazide daha fazla ilerlemesi mümkün değildi. Nitekim öyle de oldu. İki kaya arasına giren tekerlerden biri kırıldı. Tekerin kırılmasıyla oluşan boşluğa doğru düşen araba üzerindeki atı aşağı fırlattı. At koşmaya devam edince de tekerleksiz arkasına takılan araba her kayaya çarptığında bir parçasını yerde bırakıyordu. Birkaç metre sonra da arkasındaki son birkaç tahta parçasıyla birlikte at da karanlıkta gözden kayboldu.

Fatih Kemal hemen toparlanarak karısı ve çocuklarını kontrol etti. Fazla bir şeyleri yoktu, ancak onları susturmak kolay olmayacaktı.

Çok büyük bir korku yaşamışlardı. Bir yandan önlerine çıkan tuhaf gölgeler, diğer yandan ise karanlıkta koşan bir atın üzerinde olmak, hepsini çılgına çevirmişti. Filiz artık otorite filan dinlemiyor, kocasının yüzünden başlarına gelen bu olay, onları zorlayarak çıkardığı bir yolculuk ve yaşadıkları bunca korku... Bütün bunların intikamını kendisini sakinleştirmeye çalışan Fatih Kemal'in göğsünü yumruklayarak alıyordu.

- Sen ne biçim adamsın? Bizi boş bir heves için arkandan sürükledin. Kendini düşünmüyorsan çocuklarımı da düşünmüyorsun? Ölümden kaçmak istiyorsun ama az önce neredeyse hepimiz ölüyorduk.

Karısı haklıydı, adam suçunu kabul etmişti ki hiçbir tepki vermiyordu. Filiz bu şekilde birkaç dakika ağladıktan sonra kafasını bir yöne çevirerek sustu birden. O bitkin, yaşlı güzel gözleri bir noktaya bakıyordu. Yorgunluğuna rağmen aniden yerinden fırladı. Üstü başı toz toprak içindeydi. Başındaki yazması boynuna doğru kaymıştı. Eli ile bir yeri işaret ederek :

- Işık!!, işte orada bir ışık var. Kurtulduk nihayet. Kemal ve çocukları da kadının gösterdiği yöne baktı. Kemal :

- Evet, hem de üç tane, burası bir köy olmalı. Sonunda insan yüzü göreceğiz.

- Hadi toparlanın gidiyoruz.

Buna gerçekten çok ihtiyaçları vardı. Eğer bu köyü de bulamamış olsaydılar artık yemek ve sahipsizliğe bir de yorgunluk katılacaktı çünkü arabaları parçalanmış ve atları kaybolmuştu.

Sonra parçalanmış arabadan birkaç parça eşya alıp köye doğru yola koyuldular.

Köyde ev çok olmasına rağmen sadece üç tanesinin ışığı yanıyordu. Üç tarafını dağlar çevirmiş, geldikleri yönü ise ormanın kapattığı üzerine kara bulutlar çökmüş, hiçbir hayat belirtisi olmayan korkunç, harabe bir köydü. Buna rağmen Kemal ve ailesi açlıktan, yorgunluktan en fazla da sahipsizlikten buraya sığınmak istiyorlardı.

Işığı yanan evlerden kendilerine en yakın olan evin önünde durup kapıyı tıklattılar. Evler birbirine iki üç metre arayla taşlardan yapılmış sağlam yapılara benziyordu. Ancak yanında ki ormana rağmen köyde hiç yeşillik olmaması ve evlerin bakımsız kiminin ise harabe olması dikkatlerinden kaçmamıştı.

Kapı yavaşça açıldı. Kırk yaşlarında, uzun boylu, geniş omuzlu dev yapısına rağmen sakin, hafif uzun beyaz sakallı bir adam çıktı karşılarına. Kemal:

- Şey... Kusura bakmayın rahatsız ettik, yolumuzu kaybetmiştik de. Acaba diyorum bu gece burada kalmamızın bir sakıncası var mı?

Adam tebessüm ederek :

- Tabi, buyurun içeri girin.

Kemal ve ailesi önce çekinerek, sıkılarak biraz da korkarak içeriye girdiler. Sonra içeri de kapıyı açan adamın ailesi ile karşılaşınca biraz rahatlamışlardı. Ayaktaydılar, önce hepsi birden

evi tepeden tırnağa incelemeye başladı. Kendi kulübelerinden biraz büyük, içinde birkaç parça eşya ve kendilerine tuhaf tuhaf bakan birkaç çift göz bulunan serin ve nemli bir evdi. Ürpermişti hapsi birden, sanki bir soğuk hava dalgası gelip geçmişti üzerlerinden. Bir hışımla gelen bu soğuk hava dalgası Kemal'in içine bir korku salmıştı. Ancak şuan üzerinde o kadar korku vardı ki, o bunları bir şekilde iyiye yormaya çalışıyordu.

Vedat'ın sesiyle irkildi:

- Ben Vedat, burası bizim fakirhane yada siz her ne diyorsanız.

Sonra içeride oturan ailesini göstererek, "Bunlar benim ailem."

Kemal'de kendi ailesini tanıtarak kendilerine gösterilen bir yer minderine oturdular. Evin hanımı misafirlerine yemek getirdi ve afiyetle yediler. Yemek sırasında sohbet koyuydu. Kemal ormanda başlarına geleni anlattı, gördükleri gölgeler, arabanın parçalanması ve köye giriş. Gördükleri gölgelere çok takılmışlardı ve ev sahibi Vedat gülmeye başlamıştı. Kemal şaşkın ve anlamsız bir ifadeyle bakıyordu Vedat'a:

- Komik bir şey mi söyledim?

Vedat gülmesini kısa keserek:

- Hayır, hayır. Affedersin. Gölge mi?

- Evet hem de siyah pelerinler giymişlerdi.

- Onlar gölge filan değil,onlar bizimkiler olmalılar.

- Sizinkiler mi?

- Bak anlatayım, bizim burada her gece üç kişi avlanmak için ormana gider, kamufle olmak içinde siyah giyiniriz. Siz onlarla karşılaşmışsınız.

Aile şimdi büsbütün rahatlamıştı. Ormanda gördüklerinden dolayı içlerine düşen şüphe de ortadan kalkmıştı.

Sabahın ilk ışıkları ile uyanmıştı Fatih Kemal. Kendilerine gösterilen boş bir odada sabahlamışlardı. Dışarıya çıkıp köye biraz gündüz gözüyle bakmak istedi. Manzara akşamkinin aksine harikaydı. Üç tarafı dağ bir tarafı ormanla kapalı yemyeşil bir köy. Bahçedeki çeşmede yüzünü yıkadı. Vakit ilerlemiş olmasına rağmen güneş ortalıkta görünmüyordu. Köyün doğusundaki dağın heybeti köyü saat sekiz, dokuza kadar güneşten mahrum bırakıyordu. Köyün içinde taştan yapılmış onlarca ev vardı ve hepside boştu. Bir an köyün en batısında ki bir ev çekti dikkatini. Ev çatısından tut da pencerelerine kadar her tarafı siyaha boyanmıştı. Merak etti ve evi yakından görmek isterdi. Ama o an başka bir şey dikkatini çekti ve başka tarafa yöneldi.

- Çok garip...

Köyün etrafında bir tur daha attı ve iyice şaşırılmıştı.

- İlginç, bu köyde mezarlık yok dedi kendi kendine. Acaba bu insanlar ölülerini nereye gömüyorlar. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, o da Vedat'a sormak.

Köye misafir gelmesi diğer iki aileyi de sevindirmiş, yeni yüzler görüp, yeni insanlarla tanışmak için toplanmışlardı. Dört farklı grup oluşturmuşlardı. Kemal ve annesi, Vedat ve ailesi ve diğer iki aile. Vedat ve ailesi Kemal'in olduğu grubun tam karşısındaydı. Herkes oturmuş, dizleri üzerine kalkan Vedat'ı dinliyordu.

- Sevgili köy halkım, dün gece köyümüze bir aile geldi, yollarını kaybetmişler ve acıkmışlar. Biz de onlara yiyecek bir şeyler vererek yatacak bir yer gösterdik. Uzun zamandır köyümüze dışarıdan insanlar gelmiyordu. Bu insanlarla tanışıp onlara misafirperverliğimizi göstermek bizim için büyük bir şeref olacak. İzinizle şimdi sizi tanıştırmak istiyorum.

Sonra Kemale dönerek:

- Bu Fatih Kemal, karısı Filiz hanım ve çocukları Şahin ve Kadir. Kemal'in yanındaki gruba dönerek:

- Bu İskender ve ailesi, benim yanımdaki grup ise Kasım ve ailesi.

Vedat'ın gurubunda; kendisi, karısı ve biri kız üç çocuğu vardı. İskender

ise üçü kız dört çocuktan oluşuyordu. Kasım'ın ailesi içlerinde en kalabalık olandı. İki kız olmak üzere altı çocuk toplam sekiz kişiydiler.

Bu sırada gençlerden biri Kemal'e :

- Dün gece ormanda sizi gördüm, ateş yakmıştınız. Yanınıza geliyordum ki köpeğiniz bana saldırdı. Kemal gencin sözünü keserek:

- Evet evet. Köpeğimizi Şanon, ne oldu, o şimdi nerede?

- Bilmiyorum, beni kovalayınca kaçtım ve kendimi kaybettirdim.

Bir diğeri:

- Ben de ormandaydım., araba ile üzerime geldiniz. Gerçi at benden korktu ama, bende ezilme tehlikesi geçirdim.

- Kusura bakmayın, çok kötü bir gün geçirmiştik. Ormanın karanlık ve korkutucu olması ve bir de buna sizin esrarengiz bir şeklide ortaya çıkmanız bizi çok korkuttu.

- Sizde kusura bakmayın korkacağımızı bilseydik önce seslenirdik.

Kemal kafasındaki ilk soru işaretini aydınlatmıştı; ormanda gördükleri gölgeler. Ama hâla kafasına takılan bir şeyler vardı. Köyde mezarlık olmayışı ve bunun tam sırasıydı. Vedat'a dönerek:

- Sabah köyünüzü gezdim, tuhaf bir şey fark ettim, köyünüzde hiç mezar yok. Siz ölülerinizi nereye gömüyorsunuz?

Bu soru Filiz'in dikkatini çekmişti.

- Ne dedin, köyde mezarlık yok mu? Belki de sen görmemişsindir yada dağın başında filandır, mezarsız köy olur mu?

- Hayır köyün her yerini gezdim, ancak bir mezar bile göremedim.

Vedat hemen olaya el koydu.

- Çok dikkatlisiniz Kemal bey, çok yerinde bir tespit yapmışsınız. Mezar, yaşayan bedenlerin fonksiyonlarını yitirmesi sonrası, o koca et yığınının toprağa hediye edildiği çukurlardır. Bizim toprağa verecek hediyelerimiz yoktur. Daha doğrusu bizim burada ölüm yoktur!... Ölüm olmadığı içinde mezara da gerek yoktur, bilmem anlatabildim mi?

Bu sözlerle Kemal ile Filizin yüzleri kas katı olmuştu. Sonra dönüp birbirlerine hayretle baktılar. Şahin babasının kulağına eğilerek:

- Baba, bu adamın de dediklerinden hiçbir şey anlamadım.

- Merak etme oğlum ben de anlamadım.

Sonra Vedat' a dönerek:

- Dur bir dakika , ne yani şimdi sizin köyde ölüm yok mu, bunu mu demek istiyorsun?

- Çok zeki birisiniz Kemal Bey gayet iyi anlamışsınız.

Şimdi Kemal'in yüzündeki şaşkıncı ifade sevinç tomurcuklarına dönüşmüştü.

- Tamam işte! Aradığımız yeri sonunda bulduk, burada ölüm yok, burada ölüm yok! Diyerek sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Filiz olanlara inanamamıştı. Kendisi korku ve şüphe ile kıvrılırken kocası seviniyordu.

- Bu bir şaka olmalı.

Bu sıra da onları sadece izlemekle yetinen kalabalıktan biri söze girdi.

- Hiç şakacı birine benziyor mu? diyerek Vedat'ı gösterdi. Filiz tekrar Vedat'a baktı. Dün geceki güler yüzünden eser yoktu. Gayet ciddi ve mağrur bir şekilde kendisine dik dik bakıyordu. Filiz olayın ciddiyetinin farkına varmıştı.

- Ama bu imkansız, çok saçma. Böyle bir saçmalığa inanacağımızı mı sanıyorsunuz? Ölümü yaşayan her mahlukat tadacaktır!...

Vedat sarf edilen bu kelimeler karşısında hiddetlenmişti. Ayağa kalkarak Filiz'e doğru birkaç adım yaklaşıp:

- Bakın hanımefendi, bize neye inanıp neye inanmayacağımızı söyleyemezsiniz. Sizden de inanmanızı beklemiyorduk zaten. İsterseniz defolup gidebilirsiniz, ancak bizim inandığımız bir şeye saçmalık diyemezsiniz. Sizce bunca insan durup dururken niye hep bir ağızdan yalan söylesin ki. Burada ölüm yok. Ben tam olarak 482 yaşındayım ve hâla gencim, karım da benimle aynı yaşta. Sizce bizim ölüm zamanımız geçmedi mi? Peki söyler misiniz bize, biz hâla niye nefes alıyoruz acaba?

Kemal sinirlenen Vedat'ın kollarından tutup kendisine doğru çekti.

- Sakin ol dostum, ben size inanıyorum. Onun inanıp inanması bir şeyi değiştirmez.

Filiz ise kolay teslim olmak istemiyordu.

- Peki o zaman köyün diğer kısmı anne ve babanız ölmediyseler neredeler?

Kemal de sanki bu soruyu bekliyormuş gibi:

- Evet evet gerçektede köyün diğer kısmı yok, boş evlerin sahipleri nereye kayboldular.

Vedat tekrar yerine otururken vereceği cevabı hazırlıyordu. Uzun bir mevzu anlatacakmış gibi derin bir nefes aldı.

- Bakın, biz bu dağların arasında yıllardır yaşıyoruz ve besin ihtiyacımızın bir kısmını dağın yamacındaki küçük bir araziden ve diğer kısmını da ormandan karşılıyoruz. Sizin dün gece de dediğiniz gibi orman çok büyük en ince yeri üç dört günde geçiliyor. Ve her gece ormana avlanmaya üç kişi gider. Bazen ava gidenlerden bazıları kayboluyor. Diğerleri gelir ancak kaybolan kişi bir daha gelemeyebilir. Tabi her şey bitmiş değildir. Ormanın diğer tarafında “karşı bölge” dediğimiz bir köy var. Bizim köyün diğer yarısı da diyebiliriz. Kaybolan kişi dönmez ise mutlaka karşı bölgeyi bulur. Çünkü ormanda yırtıcı hayvan pek yok kaybolan kişi ya buraya gelecek ya oraya gidecek. Oraya giden kişi yaşamına orada devam eder. Ta ki ailesi onun yanına gidene kadar. Kardeşim av sırasında kaybolmuştu. Annem ve babam ondan bir ay sonra yanlarına birkaç kişi alarak karşı bölgeye geçtiler. Bir gün biz de mutlaka oraya gideceğiz.

Bu sırada kadınlar ve kızlar yemek hazırlamak için Vedatların mutfağına gittiler.

Vedat konuşmasına devam etti:

- Biz burada üç aile kaldık. Birlikte yer, birlikte içeriz. İskender in karısı hariç uzun zamandır kaybolan olmadı.

Sohbet bu şekilde uzayıp gitmişti, yemek hazır olana kadar. Ve içeri elinde sofrası ile evin kızlarından biri girdi. Onun ardından kadınlar, kızlar art arda sırayla ellerinde tepsilerle içeri girdiler. Sofrada beş tane tepsi vardı. Ve tepsilerde haşlanmış kemikli ve kemiksiz etler. Ama bu etlerin başka etlerden farklı bir yönü vardı. Rengi siyahtı, hem e simsiyah. Misafir aile böyle bir eti ilk defa görüyordu. Etin renginden ve şeklinden olmalı ki hepsinin yüzünde bir iğrenti vardı. Filiz:

- Bu da ne böyle çok iğrenç.

Vedat , yüzündeki yemek zorunda değilsin ifadesiyle .

- Bu Reblikan eti.
- Ne eti?
- Reblikan, çok hızlı koşan bir hayvandır. Ancak geceleri bize karşı hiç şansları yoktur. Çünkü geceleri gözlerimiz bir şahin gözü gibi keskindir.

Sinsice söylenen bu sözler Filizi ürkütmüştü. Göz ucuyla kocasına baktı. O halinden memnun gibiydi. Etten yemeye hazırlanıyordu. Eline aldığı bir etten ufak bir parça kopardı ve ağzına götürdü. Ağzının içinde bir tur attıktan sonra yüzünü bir iğrenti aldı. Ağzında ki lokmayı kusmamak için kendini zor tutuyordu. Ayağa kalkarak acele ile odadan çıktı. Dışarı çıkıp ağzındakileri tükürerek tekrar içeri girdi. Tepeden yemek yiyenlere baktı, Filiz ve çocuklar hariç hepside aç kurtlar gibi saldırmış nefes bile almadan yiyorlardı. Filiz, ne yapacağız der gibi Kemal'e bakıyorlardı. Hiç bir şey söylemeden dışarı çıktı. Kadir annesinin yanına sokularak:

- Anne ben bu insanları hiç sevmedim.
- Şuşt oğlum, sus duymasınlar, Hadi bizde gidelim.

Tedirgindi, korkuyordu bu insanların yaşayış tarzı, söyledikleri, yedikleri ve özellikle de Vedat'ın tavırları onu ürpertmişti. Acilen bir yolunu bulup buradan gitmeliydiler. Kocasının inadını kırarak bir yol bulmalıydı. Evde tahtadan yapılmış minderin üzerine oturmuş oğlu Kadiri ise bir tehlikeden korkmuş gibi kollarının arasına almış sıkıca sarıyordu. Kapı açıldı, Fatih Kemal yüzü buruş buruş içeri girdi, bir yandan yere tükürüyor diğer yandan ise kollarıyla ağzını siliyordu. Anlaşılan yemeğin tadı hâla ağzındaydı.

- İğrenç bir tadı vardı, ne biçim bir et bu böyle
- Kemal, lütfen yalvarıyorum gidelim buradan. Bu insanlar ölüm yok diyor, tuhaf hareketler yapıyorlar, iğrenç etler yiyorlar, ürkütücü halleri var. Lütfen gidelim buradan çocuklar çok korkuyor.
- Hayır, şimdilik hiçbir yere gitmiyoruz. Yemeklerin kötü olduğunu ben de kabul ediyorum, ancak ben on yedi gün boyunca niçin dolaştım, sizi bu yoldan neden riske attım sanıyorsun? Burayı bulmak için, hissetmişim, biliyordum böyle bir yer olduğunu.

Sonra karısının karşısına oturup omuzlarından tuttu. O otoriter, güçlü, heybetli adam şimdi sanki yalvarıyordu.

- Düşünsene Filiz , burada ölüm yok, hiçbir zaman sizi kaybetmeyeceğim, ömür boyu yaşayacağız. Yiyecek konusuna da bir çözüm buluruz. Gerekirse biz kendi yiyeceğimizi bulur onlardan ayrı yeriz.

Filiz de kocasının bu yumuşak tavrına aynı tavırla cevap verdi:

- Kemal, lütfen sen de beni dinle. Yiyecek söz konusu değil. Söz konusu olan bu adamlar. Ölümü kabullenmiyorlar, Kemal ölümü peygamberler bile tatmışken bu insanlar kim oluyorlar da ölmeyeceklerini iddia ediyorlar. Nasıl oluyor da böyle bir şeye inanıyorsun. Bunu altında bir

bit yeniği var.

Annesinin ısrarını Şahin de destekledi.

- Evet baba, ben mantıklı düşündüğümde ölümün mutlak olduğunu, asıl olanın, bizim için doğru olanın ölüm olduğu kanısına varıyorum. Bu adamların bütün söyledikleri saçmalık.

Adam iyice sinirlenmişti, hiddetlenerek ayağa kalktı:

- Eeeh! Adamlar durduk yere niye bize yalan söylesinler, bunlar deli mi? Tuhaf hareketler yapmaları ve tuhaf yiyecekleri yemeleri ölümsüzlüğün bir yan etkisi olabilir. Eh o kadarda olsun yani, böyle yan etkiye can kurban. Burada kalıyoruz o kadar.

Filiz'in ve çocukların ısrarı Kemal'e söz geçirmemişti. Kemal her zaman ki inatçılığında ısrar ederek köyde kalmaya karar vermişti bile.

Köylüler boş evlerden birini Kemal ve ailesine vermişti. Kadınlar el birliği edip evi güzelce temizlemişler, onarılması gereken yerleri ise erkekler halletmişti. Her evden birkaç eşya getirilerek ev dekore edilerek aile eve yerleştirmişlerdi.

Köyün geçim kaynağının en önemli unsuru avcılıktı. Bu genelde herkesin göreviydi. Küçük büyük demeden herkes ava gitmek mecburiyetindeydi. Ama belli bir yaş sınırı vardı tabi, sadece kadınlarda. Genel de iki günde bir gidilen av üçer kişilik guruplardan oluşurdu. Yani her iki günde bir üç kişi gece olduğunda ormana ava giderdi. Dağ keçisi, tavşan, ördek ve Reblikan... Reblikan çok bulunan bir hayvan olmasa gerek ki en son yediklerinden sonra bir daha Reblikan eti yememişlerdi.

Anneler ve babalar çocuklardan farklı olarak dağın eteğindeki küçük bir arazide çalışmak, orayı ekip biçmek için her gün üçer kişilik guruplar halinde dağa giderlerdi. Oradan elde ettikleri sebze ve tahılları ek besin kaynağı olarak kullanıyorlardı

Günler geçip gidiyordu köyde. Herkes kendisine verilen görevi dört dörtlük yerine getiriyordu. Emirleri Vedat veriyordu. Çünkü o köyün en kuvvetli, en tecrübeli ve en akıllısıydı. Kimse onun sözünden çıkmaya cesaret edemiyordu. Köylülerin Vedat'a karşı sadakati Kemal ve ailesini de etkilemişti. Doğal olarak onlar da liderin emirlerine boyun eğiyorlardı.

Yine güzel bir öğleden sonraydı. Kemal, Vedat, İskender ve Kasım yani evin reisleri dağ eteğindeki tarlada çalışıyorlardı. Sonra birden kendilerine doğru koşarak gelen çocuğu fark ettiler. Vedat'ın oğluydu. Yanlarına geldiğinde soluk soluğaydı. Önce biraz nefes aldı, sonra da eğilip babasının kulağına bir şeyler söyledi. Vedat önce oğlunun yüzüne baktı, sonra da Kemal'e dönerek:

- Siz işe devam edin diyerek köye doğru koşmaya başladı. Öyle hızlı koşuyordu ki oğlu arkasından ona yetişemiyordu. Kemal, İskender ile Kasım'a dönerek:

- Ne oldu acaba?

Sözün muhatabı İskender omzunu silkerek aldırış bile etmeden işine devam etti ve yüzüne

bakmadan Kemal'e:

- **Bilmiyorum, gidince öğreniriz.**

Güneş yine kendisini tazelemişti, yeni bir güne yine bir güzellikle, saat dokuz sıralarında dağı aşarak yavaş yavaş giriyordu. Kemal ve ailesi yemek için Vedatların evine doğru yol almışlardı. Bir sorun vardı. Köyde bir durgunluk bir fısıldaşma ve sessiz bir hengame... Kemal dün tarladan sonra Vedat'ı bir türlü görememişti. Bu yüzden dünkü olayı çok merak ediyordu. Bir haber yayılıyordu köyde. Kulaktan kulağa Kemal'e gelmişti. Vedat'ın büyük oğlu dün akşam ki avdan dönmemişti. Anne ve babası üzgün...

Kemalleri görünce ava giden diğer iki delikanlı olayı onlara da anlatmaya başladı.

- **Bir Reblikanın peşine takılmıştık. Bizi ormanın derinliklerine doğru götürüyordu. Ayrılp onu şaşırtacaktık ve başardıkta. Reblikayı şişledik ancak Vedat amcanın oğlu bir anda ortadan kayboldu. Yolunu kaybetmiş olmalı. Reblikayı oraya bırakıp onu aramaya koyulduk. Ancak bulamadık.**

Kemal, Vedat'ın yanına gelerek elini omzuna attı.

- **Üzülme dostum. Umarım yolunu bulur da evini döner. En kötü ihtimal de karşı bölgeyi bulur ve oraya gider.**

Herkes Vedat'ın ailesini teselli ediyordu. Kadınlar kadınları, erkekler erkekleri ve yemek gelmişti. Sofraya birkaç tepsi indi. Tepsiler de ilk günkü o siyah etler vardı. Vedat Kemal'e:

- **Sizin için üzgünüm. Çünkü senin de duyduğun gibi dün gençler Reblika vurmuş. Yani yemekte yine Reblika eti var. Gelin şu önyargılarımızdan kurtulun da etin tadına bir bakın, inanın çok harika. Birkaç defa tadı kötü gelecek ama sonra alışacaksınız.**

Kemal biraz tereddüt ettikten sonra sofraya yaklaşp etten bir parça aldı.

- **Bu sefer dayanmaya çalışacağım. Ama bu et çok yağlı.**

Vedat onaylar gibi kafasını salladı:

- **Evet, bu bir ana Reblika. Yaşlılar her zaman daha yağlı olur. Tıpkı bizim gibi değil mi?**

Kemal, elindeki eti havada tutup bir müddet baktı. Üzerinden sülük gibi yağ akıyordu. Yüzünde hafif bir tiksinti oluştu. Ancak eti yemeye kararlıydı. Çünkü ne de olsa artık burada yaşayacaktı, bu insanlara her konuda uymalıydı. Sonra etin yağsız kısmından bir parça kopartıp sessiz bir şekilde ağzına götürdü. Bir iki kez çiğnedikten sonra yüzü istemeyerekte olsa derhal o tiksinti haline dönüştü. Ayağa kalkıp hızla dışarıya çıktı. Biraz sonra ağzını silerek içeri girdi. Tarih yine tekerrür etmişti.

- **Aman Allah'ım...! Çok berbat. Bir daha denemeyeceğim bile, kesinlikle. Karısı kocasının sözlerini destekler gibi kafasını salladı.**

- **Evet evet. Biz bugün sebze ile idare edeceğiz diyerek çocuğunun elini tuttu ve dışarı**

çıktılar.

Birkaç gün sonra...

Köyde durumlar her zamankinin aynısı gibiydi. Bugün yaptıklarının dünkü ile hiçbir farkı yoktu. Dünkünün ise bir önceki gün ile...

Yemekten sonra köylüler oturmuş sohbet ediyorlardı. Kadınlar ağaç köklerinden ve sarmaşık dallarından avda kullanılan ipleri örüyorlar, sağlamlılığını artırmak için ise örülen ipler, ağaç reçinesi ve baldan yapılan bir karışım ile sağlamaştırılarak kurutuluyordu.

Erkekler, yüzyıllardır sürdürdükleri liderlik vasıflarını, kurutulmuş asma yaprağını geniş ceviz yaprağına sararak sigara haline getirip yanında ıhlamur içerek devam ettiriyorlardı. Gençlerin işi ise biraz daha zordu. Yedikleri hayvan kemiklerini zımpara taşı ile sivriltip avda kullandıkları ot ve mızrakların başlıklarını yapıyorlardı.

Köyde hayat böyle sürüp gidiyordu. Yaptıkları en meşakkatli iş bu idi. Asma yaprağı içmek, silah başlığı ve ip... Avcılık ve toplayıcılık ile yaşıyorlardı. Başka hiçbir amaçları yoktu. Avla ve ye... Yemek için mi yaşıyorlardı, yoksa yaşamak için mi yiyorlardı? Nasıl olsa ölmeyeceklerdi de. Hepsinin amacı bir; daha çok ve daha iyi yemek, yaşamak. Peki ama nereye kadar? Her gün aynı şeyi yapmaktan bıkmayacaklar mıydı? Hiç üzüldükleri, kırıldıkları hayattan bıktıkları ve canlarından bezdikleri an olmayacak mıydı? Çünkü yaşamın her anı tatlı değil. O zaman ne yapacaklardı acaba, kendi kafalarını kesemezlerdi ya. Ya bütün bunları düşünmüyorlar ya da düşünmek istemiyorlardı.

Ama Kemal bütün bunları bir an olsun kafasından geçirmiş olmalıydı ki merakından bir soru yöneltti Vedat'a:

- Vedat, kafama takılan bir soru var da. Beni bu konuda aydınlatır mısın?
- Seni dinliyorum.
- Sizin bu ölümsüzlüğünüzün kökeni nereye dayanıyor?

İlk geldiği günlerde bulunduğu psikolojik durumdan bunları düşünmeye pek zamanı olmamıştı. Ancak şimdi yavaş yavaş kafasını karıştıran sorular çıkıyordu ortaya.

Vedat yine her zaman ki bilirkişiliğın kendisini verdiği güvenle arkasına yaslanıp dumanı tüten ceviz yaprağından bir nefes daha aldı.

- Bundan uzun yıllar önce bizim atamız olan Saldıray adında bir adam karısı ve bir köpeğı ile buraya yani bizim köye gelir. Tabi o zamanlar burada bir iblis yaşamaktadır ve Tanrıya karşı gelmiştir. Tanrı Saldıray ve köpeğine iblisi yenmeleri karşılığında ölümsüzlüğü vaat eder. Saldıray ve köpeğı günlerce iblisle mücadele ederler ve sonunda iblis köyü terk eder. Tanrı Saldıray ve köpeğine ve onların soylarından gelenlere ölümsüzlüğü verir. Ancak Saldıray'ın karısı bu haktan yararlanamamıştır. Çünkü tanrı sadece Saldıray'ın kendisine ve soyuna ölümsüzlük vermeyi vaat etmişti. On yıl beraber yaşarlar çocukları olur. On yılın sonunda Saldıray'ın karısı ölür. Saldıray bu ölümü kabullenmez ve tanrıya isyan eder. Ancak bu sefer de köpek, "Tanrının köpeğı" olduğunu ilan edip Saldıray'a karşı gelir. Tanrı Saldıray'ı cezalandırmaz ama o zamandan sonra Saldıray'ın soyundan gelen kişiler ile köpekler düşman olur. Saldıray köpeğı ile savaşır onu yaralar ve bir eve kapatır. Sonsuza kadar orada kalacaktır. Kendi soyundan gelenlerin ise köpeğı serbest bırakmaması için o evi siyaha boyar.

Bu son kelimededen sonra Kemal'in kafası "dang" eder. Siyah boyalı ev!...

- Evet siyah boyalı ev, ben ilk geldiğim gün o evi görmüştüm. Hatta gidip bakacaktım ama sonra dikkatim başka bir yere yönelmişti.

Vedat birden hiddetlenerek ayağı kalktı:

- Sakın! Sakın oraya yaklaşayım deme.

Kemal böyle bir tepki karşısında erimişti adeta:

- Tamam, tamam o evin yanından bile geçmem.

Köyde her şey yolunda gidiyordu. Fatih Kemal ve ailesi köye alışmıştı.

Kemal'in içinde hâla bir korku vardı. Saldıray'ın karısı öldüğüne göre ölümsüzlük onları etkilemeyebilirdi. Filize bunları söylemelimiydi. O zaman Filize gün doğar, zaten gitmek için bahane arıyordu. En iyisi bir müddet beklemek. İçindeki ölüm korkusu yeniden filizlenmişti. Galiba ölüm yeniden onu bulacaktı, dünyaya kazık çakma felsefesi yavaş yavaş suya düşüyordu.

- Bu nasıldı baba?

Artık sadece ailesi için değil,büyük çoğunluğu kendi nefsi için istediğı ölüm korkusu onu ailesinden, insanlardan ve dünyadan koparmıştı adeta. O günden sonra hep düşünür, kısa bir müddet de olsa dünyadan kopar olmuştu. Dalgınlığı artmış, her an soğuk terler döker olmuştu. Sürekli terliyordu. "Aman Allah'ım neymiş bu ölüm korkusu!"

- Baba! Daldım gittin yine. Atışlarıma bakmıyorsun bile.

Şahin'in uyarısı ile gerçek dünyasına döndü hayal aleminden.

- Evet oğlum, bu iyi bir atıştı.

- Senin de dediğin gibi baba oku en geniş yere, iskalamamak için iki omuz arasına isabet ettirdim.

- Güzel, şimdi de biraz kılıç çalışalım.

Yerde saplı olan kılıçlardan birini aldı, oğluna attı. Şahin kılıcı tam kabzasından yakaladı.

- Haydi evlat! Kolla kendini...

Kemal günlük ihtiyaçlarını karşılamak ve düşünmekten arta kalan zamanını oğluna ayırıyordu. Kendisi yeterince iyi sayılırdı ve oğlunun da kendisi gibi iyi bir silahşor olmasını istiyordu. Gerçekçi olmadığı belli olsa da kılıçların havada manevra yaparak çarpışması kıvılcımlar saçıyordu.

Vedat ise öğle uykusunu almak için kendini üzerine bıraktığı iskemlesinden Kemal ile oğlunu izliyordu. Sonra yavaşça kalktı, ayakları uyuşmuştu. Birkaç bilek hareketiyle toparladı kendini. Sonra elleri cebinde ufak adımlarla Kemal ve oğlunun kapıştığı yere geldi. Kemal oğlunun yorulduğunu hissetmişti. Hızlı bir hareketle oğlunu bileklerinden yakalayıp kılıcı elinden aldı.

- Aferin evlat, iyisin. Bugünlük bu kadar yeter.

Vedat :

- Bana savaşmayı amcam öğretti. O çok iyi bir savaşçıydı ve bana hep şöyle derdi: "Savaşta önemli olan iyi kılıç kullanmak değildir, çevik olmaktır. Ne kadar çok çevik olursan o kadar çok yaşarsın."

- Ne yani çevik olan birinin, iyi kılıç kullanan birinden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?

- Evet, mesela sen şimdi kılıçla bana saldır.

- Kılıcsız mı karşı koyacaksın?

- Evet, hadi saldır?

Kemal, benden günah gitti dermiş gibi dudak bükerek kılıcını Vedat'ın boynuna doğru salladı. Vedat gözleri kılıcı takip ederken arkaya doğru köprü kurup elleri ile yere destek vermeden esnek bir şekilde kendini savundu. Darbeden kurtulmuştu. Tehlikenin geçmesiyle birlikte tekrar eski haline döndü.

- Aman Allah'ım, bu muhteşem bir refleks.

Bu sefer yukarıdan aşağıya doğru Vedat'ın omzunu bedeninden ayırmayı amaçladığı bir hamle yaptı. Vedat bir adım sola kaçınca kılıç yine boşta kaldı. Kemal kılıcını yerden kaldırmadan Vedat'ın ayaklarına gönderdi ancak Vedat çok çevikti, bir lastik gibi esniyordu. Kemal bu işten iyice sıkılmıştı artık bu oyuna bir son vermesi gerektiğini düşündü ve bildiği bir tekniği karşısında onunla dalga geçen bu ukala adama uygulamaya karar verdi. Önce kılıcını rakibinin

karnına doğru sallayacakmış gibi yapıp kılıcı geri çekti, rakip ise kılıcın yönünü hissetmiş bir adım geri gitmişti ama Kemal kılıcı sallamayıp rakibe doğru uzun bir adım yaklaşıp iki ayağı ile onun ayaklarına doğru sıçradı. Ayaklarıyla Vedat'ın ayaklarına vurmuş onun yüzükoyun yere düşmesini sağlamıştı. Vedat bu hareketleri beklemiyordu, çok şaşırarak birlikte kafası yere çarpmıştı. Daha doğrulacaktı ancak boğazına kılıç dayamış olan Kemal'i fark etti.

- Yeterince hızlı değilsin bence.

Bu küçük savaş sahnesini izleyen köylüler Kemal'i alkışlamaya başladılar.

- Bravo Kemal bey bravo!

- Kesin be! İşinize bakın hadi.

Vedat kendi köylülerinin rakibini alkışlamasını hazmedememişti.

Sabah yemek için toplanmıştı köylüler. Erkekler her zaman ki gibi baş köşeyi almıştı, çocuklar halkanın diğer yarısını oluşturuyordu. Kadınlar ise servis yapmakla meşgullerdi. Tepsiler gelmişti yine. Yemekte, bir önceki gün vurulan ala geyik etinden yapılmış harika bir sulu yemek vardı ve Türk mutfağının vazgeçilmezi pilav...

Lokmalar tepside inip kalktı, ayran tasları devir dayım yaptı, işkembeler doldu.

Filiz küçük oğlu Kadir'i dizinin dibine oturtmuş onu doyurmaya çalışıyordu. Ancak Kadir bir türlü yemek istemiyordu. Bu olay babası Kemal'e intikal etmişti.

Elinin tersini oğlunun alınına koydu.

- Çok fena...

Olaya Vedat müdahale etti. Önce elini Kadir'in alınına sonrada elbisesinin içinde gezdirerek vücudunun sıcaklığını ölçtü.

- Evet çocuk hasta.

Filiz' dönerek:

- Hemen su ısıt, çocuğu yıka ve onu battaniye ile iyice sar, terlesin. Eğer yinede iyileşmez ise...

Ayağa kalktı:

- Onu akşam ava gidecek olan gençlerle ormana gönderelim. Ateş otunun kökü onu iyileştirir.

Filiz oğluna sarılarak itiraz etti.

- Otu buraya getirirler olmaz mı?

- Olmaz, ot çekilir çekilmez yenmeli, yoksa etkisini kaybeder. Bu gün yine ava Kadir ile birlikte üç kişi göndeririz, biri ile yer değiştirmiş olur

Kemal, Filiz e dönerek onaylar gibi kafasını salladı.

Elindeki çapa ile ne işe yaradığını bile bilmediği bir otun dibini kazmalıyordu. Elleri belkide çapa ile çalışıyordu ancak kafası burada değildi. Çalının etrafına birkaç kazma vururken fark ettirmeden köye doğru baktı. Hava yavaş yavaş kararıyor, köy o karanlık havada kayboluyordu yine. Bu sırada bir ses geldi önündeki çalıdan. Sonra biri yanaştı yanına, eğilerek:

- Filiz, senin neyin var böyle, onlar görmedi ama ben gördüm, neden işi doğru düzgün yapmıyorsun?

- Kemal, oğlumu merak ediyorum, O daha on iki yaşında ve hasta. En çokta bu insanlara güvenmiyorum. Neden oğlumun ormana gittiği gün bizi tarlaya saldılar?

- Çok basit Filiz, bir şeylerle meşgul olup onu merak etmeyelim diye anladın mı?

Karanlık iyice çökmüş ve eve gelmişlerdi. Ava gidenler hâla dönmemişti. Filiz yorgun olmasına rağmen kapı önüne oturmuş endişeli bir şekilde çocuğunun gelmesini bekliyordu. Bu bekleyiş bir saati geçmişti. Yorgunluk etkisini gösteriyor, göz kapakları yavaş yavaş kapanıyordu. Birden açıldı gözleri, ormanın derinliklerinden köye doğru gelmekte olan gölgeler görmüştü. Kemal ve birkaç kişi daha dışarı çıkmışlardı. Filiz dua ediyordu Allaha oğlu sapasağlam dönsün diye. Korku ve endişenin ardından şimdi de yakarış...

Gölgeler yavaş yavaş seçilir hale gelmişti.

- Bir, iki ... sadece iki tane mi? Oysa ava üç kişi gitmişti.

Her zaman korktuğu başına gelirdi ve yine olan olmuştu. “Olamaz olamaz...” Kalktı ve ormandan gelenlere doğru koşmaya başladı. Bir yandan da ağlıyordu.

Üç gün sonra...

Köyün en kuzey doğusunda kendisini her gün birkaç saat güneşten mahrum bırakan o koca dağa en yakın, taştan yapılmış küçük kulübenin içinde karanlık ve derin bir sessizlik hakimdi. Yine yeni bir akşam olmuştu. Güneş bilmem kaçınıcı milyar defa battığı ormanlık alanı yine korku cehennemine emanet ediyordu.

Bu gece tuhaf şeylerin olacağını seziyordu Fatih Kemal. Bugün önceki günlerden farklıydı içinde garip bir his vardı. Halbuki her şey normal gibi görünüyordu. Filiz karşısında tahtadan yapılmış yarım ranza denilecek bir minderin üzerine uzanmış, gözünü bir noktaya dikmiş için için ağlıyordu. Diğer köşede ise Şahin elinde bir bıçak ile bir kemiği bileliyordu.

Ne umutla çıkmışlardı gurbete, tam da istediğini bulmuştu ölümün olmadığı bir yer ve küçük bir grup insan. Ne güzel başlamıştı hayat onlar için. Ömürlerinin sonuna kadar burada yaşayacaklardı. Ama yine bir sorun çıkmıştı. Koca orman yutmuştu oğlunu. Ufak bir baş ağrısıydı derdi, dermanı ise ateş otunun kökü. Ama bir daha dönmemişti. Şimdi ise tek tesellisi Karşı bölgeydi. Eğer Kadir karşı bölgeyi bulmuş ise gidip onu oradan alabilirlerdi.

Ama ya orayı bulamazsa...

Ya ormanda kaybolursa...

Daha gerçek olup olmadığından bile emin değildi Karşı bölgenin.

- Olmaz, bunu kabullenemem diye birden kendi kendine konuşmaya başladı. Filiz ile Şahin meşguliyetlerini bozarak Kemal'e baktılar.

- Ben bir babayım, oğlunu seven bir baba. Onlar için bütün bu riski gözle aldım ve böyle bir yolculuğa çıktım. Şimdi babalık görevini yerine getirmem gerekir. Onun ormanda yapa yalnız kalmasına izin veremem. Yarın yola çıkıyoruz, gidip oğlumuzu bulacağız.

Kadının gözlerinin içi parladı birden, o da böyle bir şey arıyordu zaten. Minderden inerek kocasının yanına geldi:

- Evet Kemal, gidip oğlumuzu bulalım, bunların evlat sevgisi kavramını anlamadım zaten. Çocukları kayboluyor ama onlar hiç umursamıyorlar. Ama biz elimiz kolumuz bağlı bekleyemeyiz. Tutturmuşlar Karşı bölge. Daha var olduğundan bile emin değiller. Bunlar çok tuhaf insanlar. Özlüyorum Kemal, ben oğlumu özlüyorum. Eğer onu bulamazsak ben ölürüm.

Şahin de annesini destekleyerek kendisine düşenleri söylemek için atıldı:

- Evet baba. Yarın gidip kardeşimi bulalım, günler sürse bile. Sonra da çekip evimize gideriz.

- Aslında ben Karşı Bölgenin olduğuna inanıyorum. Ama Kadir'in orayı bulup bulamadığından emin değilim, benim kaygım sadece bu.

Zor durum da olmasına rağmen Kemal otoritesini yitirmek istemiyordu. Haksız duruma düşmekten korkuyordu.

- Neyse ben şimdi gidip Vedat'la konuşacağım, en azından habersiz gitmeyelim değil mi?

Dışarı çıktı ve Vedatlara doğru yürümeye başladı. Evleri arasındaki uzaklık yirmi otuz metre kadar vardı. Kafasında söyleyeceklerini tasarlıyordu. Belki de Vedat kalmaları konusunda onu ikna etmeye çalışacaktı. Ya da sinirlenip onu tam kovacaktı. Belki de... Durdu birden, bir iki refleks hareketi yaparak önce sağına, sonra soluna baktı. Bulunduğu yerde kendi eksenini etrafında dönerek etrafını taradı. Hiç bir şey yoktu. Ama o sanki bir ses duymuştu. Gecenin karanlığının getirdiği bir korkunun verdiği ürpertiydi herhalde. Ama kafası dağılmıştı, tekrar toparlayıp düşünmek istedi. Ancak aynı sesi yine duymuştu. Tuhaf bir ses, bir hırıltı gibi.

Vedatlara iyice yaklaşmıştı, adımlarını sıkılaştırıp hızlandırdı. Ama ses hâla geliyordu. Hem de İskender'in evinin olduğu taraftan. Vedat, buralar da hiç yırtıcı hayvan yok demişti. Ancak sesin sahibi sanki bir kurt, bir sırtlan sesiydi.

Eğilip yerden bir taş aldı, bu onu korumaya yetmezdi ama iç güdünün verdiği bir savunma mekanizmasıydı. İskender'in evlerine doğru ufak adımlarla ilerlemeye başladı. Sesler iyice artmıştı. Sanki bir hayvan sürüsü masun ve çaresiz başka bir hayvanı parçalıyordu. Benzi attı birden, elleri ve ayakları titremeye başladı, çünkü bu ses İskender'in evinin içinden geliyordu.

Halbuki ışık yanıyor ve her şey yerli yerindeymiş gibi görünüyordu. Hiç bir şey düşünemiyordu. Kafası karışmış, kalbinin ritimleri artmıştı. Kaçsam mı acaba diye iç geçirdi kendi kendine. “ Ama nereye?” işin mantığını çözememişti. Yani neden İskender’in evinden böyle sesler yükseliyordu ki. Onlar mı tehlikedeydi, yoksa yine biri onların eline düşerek tehlikeye mi düşmüştü.

Bunları kafasından geçirirken yürümesine devam ediyordu. Ayakları yürüyor ama bedeni onu geri çekiyordu.

Cesaretini topladı ve kararını verdi. Ne olup bittiğine bakacaktı. Ayaklarının ucuna basarak titrek ellerini iki yana açmış, ipin üzerinde yürüyormuş gibi daha ufak adımlarla yaklaştı eve. Çığlıkları ve hırıltıların artması bütün tüylerini dimdik etmeye yetmişti ve neredeyse korkudan düşüp bayılacaktı. Evin köşesine geldiğinde sırtını duvara verip bütün vücudunu bir örtü gibi duvara serdi. Korkak gözleri ile etrafı tarıyordu. Duvarda süründü, süründü... pencereden içeri doğru baktı.

- Aman Allah’ım! , Aman Allah’ım! Bunlar ne yapıyor böyle?

Gözleri fal taşı gibi açılmış, korkudan olsa gerek içinden yaşlar akıyordu. Ağzı hayretle hilal yapmış dişleri titriyor, kollarına ve bacaklarına hakim olamıyordu. Bir yandan da görünmemek için sık sık kendini geriye doğru çekiyordu.

İçerde ise hayatında hiç unutamayacağı vahşet dolu bir manzara vardı.

Yerde yatan biri... iyi seçemedi ama galiba İskender’in oğluydu. Etrafında ise İskender başta olmak üzere bütün köy. Çocuğun üzerine çullanmış hırıltılar, homurdanmalar çıkararak onu parçalıyorlar, çocuk ise çığlık atıyor ve titriyordu.

Gündüz iyi kalpli ,sevecen, mutlu, hayat dolu insanlar olarak görünen bu köylüler şimdi ise adeta birer canavara dönüşmüştü. Kafasındaki soru işaretleri ile madalyonun diğer yarısı şimdi birleşmişti. Aslında insan görünümelerini kaybetmemişlerdi. Erkek, kadın, çocuk hepsi birer vahşi olmuştu sanki.

Yerde yatan çocuğun sadece ayakları görünüyordu. Hepsi de üzerine çullanmış ve her ısırdıklarında kimi bir parça et, kimi bağırsak, kimi ise kan dolduruyordu ağzını. Arada bir de kendi aralarında köpekler gibi kavga ediyorlardı. Neyi paylaşamıyorlardı acaba, bir damla kan mı ?

Kemal ise korkudan ne yapacağını şaşırılmış, panik içindeydi. Bulunduğu yere çömelip düşünmeye başladı. “ Eve mi gitsen, müdahale mi etsem ne yapsam acaba? Müdahale etmek aptalca olur, en iyisi eve gidip ailemi korumak.”

Kalkıp vahşilere bir daha bakmak istedi, bu sırada çocuğun üzerine çullanmış kalabalıktan birinin yemeği bırakıp kan kırmızı gözleriyle kendisine baktığını gördü. Gözlerinin tamamı kızarmış, ağzı açık, dişlerinden akan kan çenesinden boynuna doğru süzülüyordu. “ Defol git” der gibi ona hırıyordu. Pencereden çok görünmüş olmalıydı Birden kendisini geriye attı, sırt üstü yere düşmüştü. Kalkıp koşmak istedi ancak başaramıyordu. Elleri ve ayakları yerde patinaj çekiyordu ama yine de kalkamıyordu. Korku vücudundaki bütün enerjiyi içine çekmişti sanki. Bir yandan da, vahşilerin dışarı çıkıp üzerine saldırmaları korkusu onu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmişti. Sonra vücudunu ters çevirip sürünmeye başladı. Birkaç hamle sonunda da ayağı kalkmıştı.

Eve doğru öyle bir koşuyordu ki sanki peşinden gelip ona yetişeceklerdi. Bir yandan koşuyor bir yandan da kafasında bir şeyleri çözümlüyordu. Ne olmuştu bu insanlara? Neden böyle vahşilere dönüşmüşlerdi. Hani bunlar ölümsüzdü?

Şimdi ailesini korumalıydı. Eğer o vahşiler eve gelirlerse... Düşünmek bile istemiyordu.

Eve geldiğinde kapıyı zor tutturmuştu. İçeri girer girmez kapıyı kapatıp, sürgüleri vurdu. Sonra pencerelere yöneldi. Onları da teker teker kapattı. Tekrar kapıya döndü. Yarım ranza şeklindeki tahtadan yapılmış minderi sürükleyerek kapının arkasına yerleştirdi.

Filiz ve Şahin merakla onu izliyorlardı ama aralarında henüz bir diyalog olmamıştı. Ne yaptığını anlamaya çalışıyorlardı. Önce birbirlerine sonra Kemal'e baktılar meraklı gözlerle.

Kemal'in ise çok korktuğu yaptığı sakarlıklardan anlaşılıyordu. Pencerenin arkasına yerleştirdiği tahtalardan biri elini kapmıştı.

- Aman Allah'ım, kahretsin elim.
- Kemal ne oldu, korkmuş gibisin neyin var?

Filiz haklıydı. Kemal'in korkudan yüzü sap sarı olmuş ,ter içinde kalmıştı. Dudakları ve elleri baştan aşağı her tarafı titriyordu.

- Sen haklıydın, sen... sen başından beri haklıydın Filiz. Bunlar insan değiller. Bunlar... bunların ne olduğunu bilmiyorum ama insan değiller.

Kadın ve çocuk şaşkınlıkla adama bakıp bir şeyler anlamaya çalışıyorlardı. Kemal ise konuşurken büyük zorluk çekiyordu. yorgunluk, korku, heyecan, üzerinde büyük bir yoğunluk vardı.

- Az önce gördüm pencereden, çocuğun birini yere yatırmış parçalıyorlardı. Kendi çocuklarını Filiz, ağızları ile parçalıyorlardı. Kendi çocuklarına bunu yaparlarsa kim bilir bize ne yaparlar.

Filiz bir şey anlamamış bir yüz ifadesi ile:

- Ne diyorsun ben bir şey anlamadım.

Adam bir el kol efekti yapıp, boş ver der gibi odanın içine yayıldı. Birkaç güvenlik önlemi aldıktan sonra savaş malzemelerinin konulduğu sandığı çıkardı. İçinden bir balta, iki bıçak, iki kılıç, ok ve yay çıkardı. Kadın işin ciddiyetinin farkına varmıştı. Daha bir şeyler söyleyecekti ki adam bıçağın birini ona uzattı.

- Al! Zor durumda kalırsan asla acıma. Unutma, hamleni dik yaparsan karın boşluğuna, böbreğe; yan yapacak olursan boğazına tamam mı?

Filiz Kemal'in sözünü keserek:

- Kemal az önce bahsettiklerin doğru muydu?
- İnan bana onlar buraya gelirlerse Allah yardımcımız olsun.

Filizin içini anlamsız bir korku kaplamıştı. Orada neler olduğunu görmemişti ama Fatih Kemal olayı ona iyi tasvir etmiş olmalıydı.

- Ah! Kemal keşke beni dinleye bilseydim....
- Tamam, hata mı kabul ediyorum, bir günah işledim ama şimdi bunu tartışmamızın bize fayda vereceğini hiç sanmıyorum. Şimdi yapmamız gereken buradan kurtulmak tamam mı?

Sonra Şahin'e dönerek:

- Bak evlat, okları sana veriyorum. Çünkü burada bir sıcak temas olabilir. Yakın dövüşte henüz iyi değilsin. Dinle beni, sana öğrettiğim gibi ıskalamamak için en geniş yere yani iki omuz arasına tam on ikiden vuracaksın tamam mı?

Şahin heyecanlı :

- Tamam baba...

Sonra Kemal'in gözüne duvarda bir ipe asılı duran kazma takıldı. Bu da başka bir silah. Bunu bir şekilde değerlendirmeliydi. Odanın içinde birkaç tur attıktan sonra durdu birden.

Şimdi odada derin bir sessizlik vardı. Herkes nöbetteydi. Kemal kapı üzerindeki bir aralıktan İskender'in evinin olduğu yöne doğru bakıyordu. Az önce ki korkak halinden eser kalmamıştı. Belki babalık duygusundan kaynaklanan bir şey olmalı ki eve gelince korkusu dinmişti. Ailesini korumak istiyordu, korumalıydı da. Şuan oradaki en güçlü kişi olması lider durumda bulunması en fazla da iri cüssesi, geniş pazıları ve savaşma sanatı onun kendine güvenin arttırmış, korkusunu yenmesini sağlamıştı. Filiz ile Şahin ise kendilerine birer pencere seçmişler, pencerelerin ayırık yerlerinden dışarıyı gözetliyorlardı. Konuşurken ise yüksek sesle konuşmamaya dikkat ediyorlardı. Kemal :

- Şimdilik tehlike yok.
- Belki uymuşlardır, kaçıp gidelim mi?
- Daha değil.

Hafif alaylı bir gülümseme fırlattı sonra.

- Bizi kafese koymuşlar da haberimiz yok.
- Neden?
- Üç tarafımız dağlarla çevrili açık olan tek yönde ise onların evleri var. Dağların olduğu

yöne doğru kaçamayız. Çünkü hem kayalar çok sarp hem de açık alan olduğundan kendimizi saklayamayız ve aklıktan da ölürüz. Bu yüzden ormandan kaçmamız gerekiyor. Belki de bilerek bize bu evi verdiler. Belki de şuan uyumuyorlardır. En iyisi başka bir plan yapmak.

- Ya gerçekten ölmüyorlarsa ok, kılıç işlemez onlara. O zaman ne yapacağız, üstelik bizden de kat ve kat üstünler, dedi Filiz .

- Evet, ama mutlaka zayıf bir noktaları var...

Daha kelimeyi bitirmemişti ki bir şey takıldı aklına. Elini ağzına götürüp kaşlarını çattı. Sonra da salonun ortasına gelip:

- Tabi ki ya. Bunu daha önce niye düşünemedik.

Kadını içine su serpilmişti adeta. Şahin merakla:

- Nedir o söylesene baba?

- Saldıray'ın köpeği.

- Saldıray mı, O da kim?

- Boş verin uzun hikaye. Biz şuna siyah boyalı ev diyelim.

- Köyün dışındaki siyah boyalı ev mi?

- Evet. Orada bir köpek var ve onlar köpekten korkuyorlar. Köpeği oradan çıkarır yanımıza alırsak buradan elimizi kolumuzu sallayarak gidebiliriz.

- Peki ama, ya köpekten korkmuyorlarsa, yalan söylemişlerse, ya köpek...

- Biraz iyimser olur musun lütfen?

- Başka çaremiz de yok herhalde.

Kemal'in içinde yinede bir şüphe vardı. Onu pencerenin kenarında görmüşlerdi ama saldırmamışlardı. Belki de onu gören bir çocuğu ve ona inanmamışlardı.

Birazdan dışarı çıkıp siyah boyalı evi açıp içinden köpeği çıkartıp buraya getirecekti. Karısı ve çocuğu onu yolculuğa hazırlıyor, tedbirli olması konusunda da uyarıyorlardı.

Kemal karısına dönerek:

- Öncelikle Allah'tan sonra da senden özür dilemek istiyorum. Bir hata yaptım ve bunun bedelini çekmek istemiyorum. Ölüm haktır bunu bilmeli ve böyle bir işe girişmemeliydim. Belki de bu bir imtihandır, isyanımızdan dolayı verilen büyük bir ders. " Tövbe ediyorum" diyerek kılıcımı çekti.

- Sizi kanımın son damlasına kadar koruyacağım.

Kapı aralığında son kez dışarıyı gözetledi. Sonra yavaşça kilitleri ve sürgüleri açıp arkasında

ki tahta minderi geriye çekti. Ani bir hareketle ve sessizce dışarı fırladı. Şahin ise yayın ucunda okunu iyice germiş onu koruyordu. Sağı solu bütün yönleri kontrol ettiler birkaç saniye içinde. Şahin fısıldayarak:

- Temiz baba...

Adam köşeye dönene kadar Şahin onu korumaya devam etti. Sonra da geriye doğru çekilip içeri girdi ve kilitleri teker teker kapattı.

Kemal görünmemek için eğilerek koşuyordu. Bir taraftan da :

- Salak herifler, kendinizi akıllı sanıyorsunuz ha! Unuttuğunuz bir nokta var. Fatih Kemal sizden daha zeki. Siya boyalı ev bize daha yakın.

Köşeleri bir bir geçti. Boş ve karanlık evler gecenin karanlığında birer hayalet gibi duruyordu. Ancak Fatih Kemal artık korkmuyordu, çünkü karısını ve çocuğunu tehlikeye atmıştı ve bir oğlunun da kaybolmasına sebep olmuştu. Şimdi ise bedel ödemeliydi. Onlara bir şey olmasına izin vermemeliydi. Onları korumalıydı... korumalıydı...

Birkaç köşe döndükten sonra siyah boyalı evin önüne geldi. Cebinden iki taş çıkardı ve birbirine sürterek ateş yaktı. Sonra da bu ateşle meşaleyi tutuşturdu. Arkasında duyduğu bir çığırta yüreğini ağzına getirmişti. Döndü birden, gerisinde kalan bir evin arkasına doğru kaçan siyah bir gölge görmüştü sanki. Meşaleyi o yöne çevirdi. İçindeki korku tekrar alevlenmişti. Ancak karanlıkta hayalet gibi duran evlerden başka hiçbir şey yoktu.

Meşaleyi siyah boyalı evin kapısına yaklaştırdı kapı üzerinde kocaman bir kilit vardı. Kılıcını kaldırıp vuracaktı ki kapının üzerinde kan olduğunu fark etti. Kılıcını tekrar kınına koyup iki parmağı ile kana dokundu. Islaktı, kendisine doğru çevirdiğinde parmağının hafif pıhtılaşmış kanla kirlendiğini gördü. Demek ki bu akşam burayı ziyaret ilk kişi değildi. Bu daha da panik yapmasına sebep olmuştu. Ne yapması gerektiğini düşündü ve kılıcını tekrar çekti. Kafası düşünedursun ancak elleri işi çoktan halletmişti. Anahtara kılıçla öyle bir vurmuştu ki anahtar dahil kapının bir kısmı parçalanmıştı. Son hamlesini yapıp kapıya bir tekme vurdu, kapı sonuna kadar açılmıştı. Kapının açılması ile burnuna gelen bayıltıcı koku bir olmuştu. Acele bir eli ile burnunu kapatması lazımdı ama bunun için ya ateşi yada kılıcı feda etmesi gerekecekti. Bir taraftan da kafasını kurcalayan bir şey vardı. Eğer burada köpek varsa vahşiler buraya nasıl geldi, üstelik bu iğrenç kokunun sebebi de ne idi? Kokuya daha fazla dayanamayacaktı. Kılıcı kınına tekrar koydu. Güvenliğini ateş ile de halledebilirdi. Birkaç adım daha atmıştı ayağı bir şeye takıldı ateşi aşağıya çevirdi.

- Aman Allahım! Diyerek iki adım geri çekildi. "Bu bir kafa!" Bedeninden ayrılmış, gözleri çıkartılmış, yüzünde derin diş izleri bulunan ağzı açık, yüzü kandan fark edilmeyen bir kafaydı. Meşaleyi yaklaştırdı:

- Bu İskender'in büyük oğlu. Kalp atışları hızlanmıştı. Aniden arkasını döndü fakat bir şey yoktu. Etrafa tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Kalbi neredeyse ağzından çıkacaktı çünkü daha bir saat önce bu çocuğu öldürüyorlardı. Buraya ne zaman nasıl getirmişlerdi? Artık kokuyu hissetmiyordu, elini burnundan çekmiş kılıcına götürmüştü. Güvenliği kokudan daha önemliydi. Hazırlıklı olmalıydı, her an biri üzerine saldırabilirdi.

Yüzünü kapıya döndü, gelecek bir tehlikeye karşı tedbirli küçük adımlarla geriye doğru yürüyordu. Ayağının altında yeni bir şeyler hissetti. Panik içinde meşaleyi diğer yöne çevirdi. Kandan çamur olmuş, parçalanmış, eskimiş elbiseler, kemikler, kol ve bacaklar...

- Aman Allah'ım! Burası bir mezbaha. Korkudan çıldırarak gibiydi. "Bu ne vahşet, bunlar nasıl yaratıklar böyle, yoksa ben rüya mı görüyorum?" Kemikler arasında iskelet yapısı insaninkinden farklı iki tane kafa daha vardı. Bunlardan biri köpekleri Şanon diğeri ise atlarının kafasıydı. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlamış, korkudan ve öfkeden gözleri dolmuş ,dişleri titriyordu. Sonra birden aklına kötü bir şey geldi.

- Yo...Yo olamaz, Kadir ormanda kayboldu, O Karşı Bölgede, yarın gidip onu bulacağım. O bu mezbaha da olamaz.

Adrenalin daha da yükselmiş, her tarafı sırlısklam ter içinde kalmış, tiril tiril titriyordu.

- Allah'ım inşallah korktuğum başıma gelmez.

Sonra meşaleyi odada gezdirdi. Genelde hepsi çürümüş,uzun yıllar burada kaldıkları renklerinden ve şekillerinden belli olan kemiklerdi. Yakın zamanda ölmüş olanlar diğerlerinden ayrılabilirdi. Geneli iskelet ve etleri siyahlaşarak kemikle bütünleşmiş kafataslarıydı. Çürümemiş olanları kontrol etti biraz. Bir tanesini saçından tutup kendisine doğru çevirdi. Manzara ürkütücüydü. Yüz tanınmaz bir hal almış,neredeyse tamamını kurtlar yemişti. Hepsinde olduğu gibi bunun da gözleri çıkartılmış yüzünün etleri hemen hemen hiç kalmamış, dudaklardaki ve damaklarda ki azalmalar dişlerin bir kısmını tamamen ortaya çıkarmıştı. Birden kafa yere düştü. Saçları Kemal'in elinde kalmıştı. Elinde bulunan bir tutam saçı iğrenerek yere attı. Biraz daha gezindi odanın içinde, bir taze kafa daha görmüştü. Daha yeni olduğundan fazla bir hasarı yoktu. Yüzü tanıdı, bu daha bir hafta önce ormanda kayboldu diye söyledikleri Vedat'ın büyük oğluydu. Meşaleyi yakınlaştırmıştı ki tanıdık hem de çok iyi tanıdığı bir cisim gördü kemiklerin arasında. Ayı tırnağından yapılmış bir düğme...

Bu düğmeyi sadece karısı yapabiliyordu. Kalbi hızlanmaya başlamıştı, düğmeyi tutup çektiğinde beraberinde bir hırka parçası onunla birlikte yukarı doğru çıkmaya başladı. Meşaleyi yakınlaştırdı ta hırkanın altına baktığında üzüntüden ağzından bir haykırış salıverdi.

- Hayır...!

Görmek istemediği şeyi nihayet görmüştü. Dizleri üzerine çöküp oğlunun cesedinin başında ağlamaya başladı. Sağ elini oğlunun yüzüne uzattı ama dokunmadan geri çekti, utanıyordu,utancından dokunamıyordu. Çünkü bu duruma gelmesine O sebep olmuştu. Ağlayışlar hıçkırığa dönüşmüştü ve bu bir müddet devam etti. Sonra kafasını kaldırdı, artık ne korkuyu ne de kokuyu hissediyordu. Öfkesinden kuduracak gibi titriyordu.

- Sizi aşağılık herifler! Hepinizi geberteceğim.

Titreyen elleriyle kılıcının kabzasını tuttu ve sıkmaya başladı.

Ayağa kalktı, "arkasını dönüp kapıya yöneldi. Daha dışarı çıkacaktı ki kapıda duran gölgeyi fark etti. Korkmamıştı, gölgenin sahibini, gecenin karanlığında meşalenin vurduğu ateşin ışığında kendisine sırtarak bakan adamı, tanıdı. Gözleri kıpkırmızı, burundan çeneye kadar ağzının etrafı kan ile boyanmış bir vahşi...Vedat...

- Buraya geleceğini biliyordum, köpek için.

Kemal hiç konuşmuyordu, yüzü asık, gözleri ateş saçıyordu. Vedat devam etti:

- Biliyor musun, karın senden akıllı imiş. Ne kadar da çabuk inandın bütün söylediklerime, bir çocuk gibi. Aslında ölüm konusunda söylediklerim doğru idi. Burada ölüm yok, insanlar kendiliğinden ölmüyor çünkü biz buna fırsat vermiyoruz.

Dişlerini birleştirip içine bir nefes çekerek:

- Mis gibi insan eti hiç toprağa verilir mi? Hastalık ölümün habercisidir. Bizde hasta olanlar ölmeden onu biz öldürüyoruz. Sonrada...

Eli ile odanın içini göstererek “ Niye türümüzün bu kadar az kaldığını, evlerin bu kadar boş olduğunu anladın herhalde. Karşı Bölge palavrası ise hiç inandırıcı değildi ancak sen ölümü kabullenmediğin için bir şeylere tutunmak, inanmak istiyordun çünkü boşlukta idin. Ölüm gerçeğine karşı o kadar palavra yuttun ki...

“İlk yediğiniz o siyah eti hatırlıyor musunuz, o etler sizin atın ve köpeğinizin etiydi. Ormanda ki o gece sizden sonra köye gelen gençler köpeğinizi ve atınızı öldürmüşlerdi yani Reblika denen bir hayvan yok aslında. Benim için yalan söylemek zor değil tıpkı sizden önceki kurbanlara söylediklerim gibi. İkinci yediğiniz sözde Reblika eti ise benim oğlumun etiydi. Hasta olmuştu, ölecekti, etinin ziyan olmasına izin veremedik, kendi çocuğumuz da olsa... Son olarak ta sıra senin oğluna gelmişti. Seni ve karımı uyutup bir şekilde tarlaya gönderdik. Oğlunu da aslında ormana ava filan göndermedik, av sizi uyutmak için bir nedendi. Başardık da. Sonra da...

Zaten burnundan soluyan Kemal daha da hiddetlenmişti, kılıcını çekti.

- Yoo... yo... yo...! Bu kadar aceleci olma. Bırak ta bizimkiler rahatça yemek yesin.

Bu şu anlama geliyordu, Kemal'in karısı ve çocuğu şuan tehlikedeydi. Acele etmezse onlar için çok geç olabilirdi.

- Bu depoya katılan son kafa senin ki olacak, diyerek kılıcını çekti, bütün gücü ile Vedat'ın üzerine doğru koşmaya başladı.

Vedat pelerininin ön tarafını bir eli ile açıp diğer eli ile kılıcını çekti. Kemal bağırarak üzerine öyle bir geliyordu ki onun gözlerindeki ateşi görmüş bir an için ürpermişti. Kılıçlar birbirine öyle bir çarpmıştı ki ses dağlarda yankılanmış, oluşan kıvılcımlar geceyi aydınlatmıştı.

İçinde garip bir his vardı Filiz'in. Her taraf kapalıydı ve ellerinde silahları vardı. Ancak yine de kendilerini emniyette hissetmiyordu. Kendi tarafındaki pencerenin ince aralığından etrafi gözetlemeye devam ediyordu. Kocasının dönmemesinden korkuyordu. Kadın hali ile oğlunu koruyamazdı da. Kemal'in dediğine bakılırsa artık sonları gelmişti. Şu an beklemekten başka ellerinden hiçbir şey gelmiyordu. Bütün bunları düşünürken gördüğü bir şey yüzünden kendini geriye attı. Art arda iki gölge geçmişti sanki. Evet ayak sesleri duyuyordu. Birileri evin etrafında koşuyordu sanki. Şahin de sesleri duymuş olmalıydı ki annesine bir şeyler işaret

ediyordu. Sırt sırta verip dışardan gelecek herhangi bir tepkiyi bekliyorlardı. Şahin, elinde yay iyice gerilmiş fırlatmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Kapının altından dışarıdaki hafif ay ışığı içeri giriyordu ve bu ışığı iki üç ayak engelleyerek koyu bir gölge oluşturmuşlardı. Önce kapı bir iki tıklatıldı. Şahin:

- Kim o?

Ses yoktu, içeriden kapıya herhangi bir müdahale yapılmayınca işlerine gelmemiş olsa gerek dışarıdakiler bu kez kapıyı yumruklamaya başladılar. Şahin kapının biraz gerisinden eğilip kapı altından dışarıya baktı. Bu sıra da aynı şekilde dışarıdan eğilip kendisine bakan korkunç bir gözle karşılaştı. Sessiz bir çığlık atıp kendini geriye attı. Filiz:

- Ne oldu Şahin?

- Bilmiyorum anne, çok tuhaf.

Sonra yayını iyice gerip kapının altından karşı tarafa bir ok gönderdi. Okun serbest kalmasıyla korkunç bir çığlığın yükselmesi ve aynı anda kapının kırılırcasına yumruklanması bir oldu. Ayak sesleri artmış, aynı anda hem kapı hem de pencereler kırılırcasına vurulmaya başlanmıştı. Pencerelerde ki tahtalar sağlamdı ancak kapı fazla dayanacak gibi değildi. Filiz ile oğlu köşeye çekilmiş ellerinde silahları, kapıyı seyretmekten başka ellerinden hiçbir şey gelmiyordu. Filiz elindeki baltayı iki eli ile kavramış korkudan havayı derin derin soluyordu. Şahin de ise yaydan çıkmak için sabırsızlana ok ve ancak ikinci oktan sonra kullanabileceği bir bıçak vardı..

Kapı çivilerinden sökülmüyordu ama orta kısımda yavaş yavaş büyüyen bir kırılma vardı. Vahşiler karşı taraftan kapıya kılıç, kütük ellerine ne geçirmişlerse onunla vuruyorlardı. Kapının kırılması an meselesiydi. Ve bir vuruş daha yaptıklarında kapıda kafa kadar bir delik açılmıştı. Bunu fırsat bilen Şahin biraz kenara kayıp nişan aldı ve okunu gönderdi. Ok yayından fırlayınca yine yeni bir çığlık kopmuştu. Zaman kaybetmeden ikinci oku taktı yayına. Çok soğuk kanlı olması gerekiyordu, boşa gidecek her ok onları ölüme biraz daha yaklaştıracaktı. İkinci oku germişti ki kapı büyük bir gürültü ile parçalanarak yere yığıldı. Ve nihayet ikinci okta hedefini tam yerinden vurmuştu. Vahşiler arkadaşlarının teker teker vurulmasına daha da kızmışlardı. Artık kesin yeneceklerini düşündükleri ana oğlun üzerine doğru koşmaya başladılar. Bir anda yer sallanmaya başladı ve bir çöküntü oldu. Önde giden üç kişi kendilerini bir çukurun içinde bulmuşlardı. Kemal gitmeden önce karısı ve oğlu ile onlara büyük yardımı dokunacağını düşündüğü bir çukur kazmıştı. Toprağın yumuşak olması işlerini kolaylaştırmış, çukuru boş bırakmayarak içine birkaç tane kazık çakmışlardı. Çukura düşenlerden biri kazığa çakılmış iki tanesi ise ölme de orada ağır yaralı bir şekilde etkisiz kalmıştı.

Korku ve endişenin zirveye ulaştığı şuanda bu çukurun işe yaraması ana oğlun yüzünü güldürmüştü. Şahin bir sevinç çığlığı atarken yayına yeni bir ok yerleştirdi. Vahşiler ise beklenmedik anda ortaya çıkan tuzağa çok öfkelenmişler önce geri çekilmişler sonra ise bir an tereddüt edip hendeğin üzerinde aşır karşıya geçmeye karar vermişlerdi. Tabi bu sırada içlerinden biri daha yere yığılmıştı. Acele etmeliydiler yoksa bu zıppır onları teker teker tüketecekti. Ve hep birden çukurun üzerinden aşır odaya doldular. Şahin için ise artık ok yay bir işe yaramazdı. Vahşilerden dört tanesini öldürmüş iki tanesi ise çukurda yaralı yatıyordu ama hâla on, on bir tane elleri silahlı vahşi vardı ve kazanma şansları hiç yoktu. Yakın dövüş silahı kılıcını çekti ve taarruza geçti.

Diğer dövüş ise baş başa gidiyordu. Kemal bir an önce rakibini alt edip ailesinin yanına gitmek istiyordu. Vedat ise genelde savunma yapıyor, kaçma tekniği ile arkadaşlarına zaman kazandırıyor. Kemal, ailesinin zor durumda olduğunu hissetmiş bir lahza fırsat bulup evine doğru bakmıştı. Bu sırada boynuna doğru gelen kılıcı fark edince öne doğru eğildi. Kılıç ensesinin üstünden bir rüzgar gibi geçmişti. Sıra kendisindeydi. Yerinden doğrulmadan bir dizini yere destek verip kılıcını Vedat'ın ayaklarına doğru salladı. Vedat havaya sıçrayıp kılıçtan kurtulmuştu ancak bu sefer kılıç karnına doğru gelmişti. Ondan da geriye doğru bir adım atıp kurtuldu ancak Kemal bütün enerjisini harcayarak müthiş bir hızla sürekli kılıcını sallıyor bütün hamleleri kendisi yapıyordu. Bir taraftan da o gür sesi ile bağırarak psikolojik baskı uyguluyordu. Vedat bu üst üste gelen hamlelerden eğilip doğrularak, geriye kaçıp yuvarlanarak kurtuluyordu ama her an öldürücü bir darbe alabilirdi. Bu yüzden derhal kılıçlı taarruza geçmeliydi.

Kılıçlar havada bir kez daha raks etti. Artık ikisi de bıkmıştı bu oyundan. Bir an önce rakiplerini yenmek istiyorlardı. Kılıçların son çarpışmasından sonra bir güç savaşı başlamıştı. Bir elleri ile kılıçlarını, bir elleri ile de birbirlerinin kılıç tutan bileklerini yakalamış adeta bilek güreşi yapıyorlardı. Kemal kolundan yakaladığı Vedat'ı kendisine doğru çekip :

- Sonun geldi pislik, seni öldürünce etini arkadaşlarına yedireceğim. Sonra da onları öldüreceğim.

Vedat ise beklenmedik bir atak yaparak yüz yüze baktığı Kemal'e şiddetli bir kafa attı. Kemal bu kafayı hiç beklemiyordu. Arkaya doğru birkaç defa sendeledi, burnundan kan boşalmıştı, başı dönmüş düşmek üzereydi. Ailesini düşündü, onların yaşaması için ayakta kalması gerekiyordu. Ancak elinde olan bir şey değildi. Gözü kararmış dünya dönmeye başlamıştı. O birkaç saniyelik zaman dilimi içinde bir plan yapmıştı. Düşecekmiş gibi yapıp, sendeleyerek rakibine bir adım yaklaştı, artık işinin bitirdiğini, savaşı kazandığını düşünen Vedat'a yere yığılmadan önce bir hediyeye gönderdi.

Yıldızlar, ay ve hayalet evler birkaç tur attıktan sonra görev yerlerine dönmüşlerdi. Kemal şuurunu kaybetmemişti ama yerde bir iki saniye hareketsiz kalmıştı. Kendini iyice geldiğinde hemen ayağa kalktı. Etrafına baktı, ama kimse yoktu. Meşaleyi bıraktığı yerden alıp iz aradı. Yerde biraz kan vardı. Kemal düşerken Vedat'ı yanıltmış ve yukarıdan aşağıya doğru göğsüne derin bir kesik atmıştı. Derin ve yaralayıcı bir darbeydi bu. Çok şanslıydı, yerde birkaç saniye hareketsiz kaldığında Vedat aldığı yaranın verdiği acıyla bunu fark etmemişti. Bir anda ailesi geldi aklına. Bir elinde kılıç bir elinde meşale koşmaya başladı. Çok yorulmuştu ve yüzü aldığı kafa darbesi yüzünden kan içindeydi ama koşmak zorundaydı.

Eve iyice yaklaşmıştı ve istemeyerekte olsa o sesleri duyuyordu. Evin kuzeye bakan ön yüzüne geldiğinde kapının önünün aydınlık olduğunu fark etti. Odadaki bütün ışık dışarıyı aydınlatıyordu. Biraz daha yaklaşıp köşeyi döndüğünde bunun sebebini anlamıştı. Kapı kırılmış içerinin ışığı evin önünü aydınlatıyordu. Hırlama sesleri daha da artmıştı. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kapının önünde yatan iki vahşi cesedi gördü. İkisi de göğsünden yemişti oku.

- Aferin oğlum, iki omuz arası, ıskalamamışsın dedi kendi kendine ağlayarak.

Sonra kapı önüne gelip olmayan kapının önünden içeriye baktı. Sekiz on tane vahşi odanın içinde ve yerde yatan iki tane parçalanmış ceset. Kılıçla ok bir tarafa, balta ise diğer tarafa düşmüştü.

- Bitti... Buraya kadarmış, onları kurtaramadım, tüm ailem yok oldu. Ben onlar için yaşıyordum, onlar benim her şeyimdi. Benim de yaşamamın bir anlamı kalmadı artık.

Benim suçum, tüm bunlar benim suçum...

Elindeki kılıcı yere attı, yürüyerek oğlunun ve karısının cesetlerinin olduğu yere geldi. Vahşiler yemeği bırakıp adama hayretler içinde süzüyorlardı. Çünkü onlar Kemal'in kendilerini görünce korkup arkasına bile bakmadan kaçmasını bekliyordu ancak Kemal'in umurunda bile değildi. Garip sesler çıkararak adamın etrafını sarmaya başladılar. Kemal ise sadece yerde yatan cesetlerle ilgileniyor, vahşileri umursamıyordu. Korkmuyordu, fark etmiyordu bile çünkü kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Arkasındaki kapıdan birinin içeri girdiğini hissetti. O içeri girince herkes kenara çekilmişti ama Kemal tenezzül edip arkasına bakmadı.

- Aaah!...

Müthiş bir acı hissetmişti. Öyle bir acıydı ki, bunu orada ancak gözlerinin ve ağzının acı ile açılması ifade edebiliyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Vücudunda bir soğukluk vardı sanki. Ellerini göğsünde gezdirdi, parmakları soğuk bir metal parçasını karşılaşmıştı, gözleri hâla ailesindeydi. Parmaklarıyla dokundu, sinirler karışık, ölmekte olan beynine haber götürmüştü. Beyin cevabını vermişti; Bu bir kılıç!...

Vedat kılıcını Kemal'in sırtından saplamış göğsünden çıkarmıştı. Adamın bu acı dolu durumuna rağmen o ukalalığa devam ediyordu. Eğilip Kemal'in kulağına:

- Hani benim etimi arkadaşlarıma yedirecektim, ne oldu? Bak ölüyorsun. Haa! Birde ölmeden önce bir şey bilmeni istiyorum.

Fısıltılı, kısık ve tiz bir sesle:

- Biz köpeklerden korkmuyoruz, siyah boyalı eve boşuna gitmiş oldun.

Kemal bu son cümleden sonrasını duymamıştı. Artık nefes alamıyor, gözlerinin önü bulutlanmış, ayakları gerilmiş acı çekiyordu. Ölümün bu kadar zor olduğunu hiç tahmin etmemişti. Öyle zordu ki sanki içinden bir şey çıkmak istiyor, sanki dikene gömülmüş bir tutam yünü çekerek, parçalamasına izin vererek çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Ya da, yüzlerce kişinin ellerinde jiletlerle bir insanın derisini diri diri yüzmesi gibi.

Ve bir varlık gördü karşısında, çok heybetli bir varlık. Bir ucu yerde bir ucu gökte bembeyaz bir ışığın içinden çıkarak yanına geliyordu.

Çok kan kaybetmişti Vedat. Kemal'i yenmişti. Hile ile de olsa yenmişti onu. Ama Kemal ölmeden önce ona çok büyük bir kötülük etmişti. Ölmese de çok acı çekeceğe benziyordu. Köşeye çekilmiş duvara yaslanmış yerde oturuyordu. Bir eline aldığı bezi yarasına basarak kan kaybını önlemeye çalışıyordu. Gözü arkadaşlarındaydı, hepsi birden Kemal'in başına çullanmış onu parçalıyorlardı.

Ağır durumuna rağmen onu yendiği için tebessüm ediyordu.

On dakika kadar geçmişti ve vahşiler işlerini tamamlamışlardı. Ancak hava da hâla sıcak kan kokusu vardı. Kokunun sahibini aradılar burunlarıyla, bu onları liderlerine götürmüştü.

Bu hiç Vedat'ın aklına gelmemişti, vahşi arkadaşları bu kadar yemekten sonra sanki hiç doymamış gibi kendisinin üzerine geliyorlardı.

- Hayır! hayır!... Ben sizin liderinizim geri çekilin emrediyorum geri çekilin dedim size.

İçlerinden biri :

- Ne de olsa öleceksin Vedat, hatırlıyor musun hep şöyle derdin: “ O güzel et yığını toprağa hediye etmeyelim.” değil mi? Bu yetkiyi bize sen verdi.

- Durun, bir dakika ben iyileşebilirim, tedavi edilmem gerekiyor, çabuk bana ilaç bulun, yaramı sarın hadi hadi...

Bu da kar etmemişti, hepsi birden üzerine geliyordu.

- Geri ekilin kahrolası herifler yoksa hepinizi gebertirim, geri çekilin diyorum size.

- Bu halinle mi? şu an sen kendine zarar vermekten başka bir şey yapmıyorsun.

Vahşilerin umurunda bile değildi Vedat'ın haykırışı. Onlar sadece ne kadar fazla et koparabilirim endişesi içinde görevlerini yapıyorlardı. Bunu yapmak zorundaydılar tıpkı burada bulunan, sonra da yok olan diğer insanlar ve kendi türleri gibi. Acıma yok, merhamet yok, kendi çocuğun da olsa görevini yapacaksın. Ta ki son kişi kalana kadar.